

Charles K. Roy - Gabe Dearborne

Tökéletes bűntény

Bűnügyi novella

*Copyright© by Charles K. Roy
USA, 1995*

*Copyright© by Gabe Dearborne
ISRAEL, 2003*

TARTALOM

Mottó:

*A magányos ember
a legerősebb ember.*

(Charles K. Roy)

Előszó

Az alábbi történet sohasem történt meg a valóságban - de bármikor megtörténhet. Bármikor és bárhol, bárkivel. Különösen pedig a 2001 szeptember 11-iki események fényében, nagy a valószínűsége, hogy egy magányos, egzaltált agyú ember vagy egy terrrorszervezet egyszer ilyesmire is fog gondolni.

A jelen írás természetesen nem ötleteket kíván nyújtani azoknak, akik ilyesmiben sántikálnak. Ellenkezőleg: a hatóságok figyelmét akarja felhívni a biztonság réseire. Mert tegyük a kezünket a szívünkre: nagyon sok terrorcselekményt el lehetne kerülni, ha valahol, valakik jobban odafigyelnének. Csak a saját munkájukra, semmi többre. És ha vennék a fáradságot, hogy egy-két lépéssel előre gondolkozzanak.

Talán fölösleges is hangsúlyozni, hogy mind a történet, mind pedig a benne szereplő személyek a szerzők agyában születtek meg, és ott is maradnak. Bármilyen hasonlóság élő személyekkel csak és kizárólag a véletlen műve lehet. Fölszemesnek tartjuk egy Pandora-szelence felnyitását. Mai világunk amúgy is tele van hátborzongató, hajmeresztő történetekkel.

De gondolkodni sohasem mellékes. Megelőzni egy bűntényt mindig jobb, mint a megtörténtet felgöngyölíteni.

A szerzők

1. Egy ember, egy terv

Kínos lassúsággal araszolt a kocsisor a Pacific Highway-n¹ déli irányban. Ez a nap egyike volt azoknak a december eleji napoknak, amikor az ember legszívesebben ki sem mozdult volna a légkondicionált lakásból, vagy irodából. A nyár eleji napfény vakítóan tűzött le a városra, a házak, az úttest perzselve verték vissza a sugarakat. Már elkezdődött a karácsonyi bevásárlások ideje, az emberek alig várták, hogy elszabaduljanak a munkahelyükről, végigvergődjenek a hatalmas városon és eljussanak valamelyik nagyáruházig. Aki úgy döntött, hogy későbbre halasztja a bevásárlást, annak még volt némi haladéka ezen a pénteki rövid napon, de azzal kellett számolnia, hogy később, az ünnephez közelebbi napokon még nagyobb lesz a tumultus. És a nyár csak most kezdődött el, hol van még a vége?

Aki viszont nem kívánt túl nagy feneket keríteni a közelgő ünnepnek, az nyugodtan vásárolhatott még. Mint általában, az emberek mindig találtak valamiféle ürügyet arra, hogy elhalasszák a kényelmetlen dolgokat. Ez alól a szabály alól Ritchie Gilmore sem volt kivétel. Inkább hagyta, hogy a felesége, Marilyn intézze a bevásárlásokat, mialatt ő legszívesebben a krikettmérkőzéseket nézte a tévében. Az asszony amúgy is szerette járni az üzleteket a barát-
nőivel és a gyerekekkel, és ehhez Ritchie-nek sohasem volt türelme. Most éppen Asquithból² igyekezett haza Randwickbe. Az édesanyját látogatta meg, aki nemrég került haza a kórházból, és még mindig gyenge volt ahhoz, hogy ellássa magát. Ritchie-re sok mindent rá lehetett fogni, de azt nem, hogy rossz fiú lett volna. Szerette az édesanyját, és ott segített rajta, ahol tudott. Szinte ő volt az öregasszony egyetlen támasza, mert az öccse Melbourne-ben élt, és ritkán látogatott haza, a húga pedig az ország másik végében, Perthben lakott.

Ritchie Gilmore rendőr volt. Egyike a szolgálat régi, megbízható embereinek. Negyvenöt évesen őrmesteri rangban szolgált a lakásához meglehetősen közel lévő Vaocluse rendőrőrsön. Három évvel ezelőtt még utcai rendőr volt, de egy kellemetlen balesetben megsérült a csípője, és áthelyezték a rendőrőrs székházába. Rendszerint ügyeletes altiszt volt, aki a központból irányította kollégái munkáját, és ha kellett, telefonon vagy URH-n jelentett a főnökeinek. Ha nagyon őszinte akart lenni magához, be kellett vallania, hogy az utcai munkát jobban szerette. De örömet lelte abban is, hogy az őrs agyközpontjában tevékenykedjen, mint egy hajó kapitánya a parancsnoki hídon. Ilyenkor úgy érezte, fizikailag is a kezében tartja azokat a láthatatlan szálakat, amelyek a rendőröket irányították, és elégtétellel gondolt arra, hogy sok nehéz helyzetet sikerült úgy megoldania, hogy a feletteseinek nem lehetett rá panasza. És a kerület lakói, jobbra idős, nyugdíjas emberek, szerették, ha Gilmore őrmester vette kézbe ügyesbajos dolgaikat.

Volt egy öreg barátja, Jeff McIntosh. Az öregúr azelőtt, még a hetvenes években, innen, Vaocluse-ből ment nyugdíjba, szintén rendőrként. McIntosh agglegény volt, és szeretett néha bejönni az őrsre, egy kis tereferére. Ilyenkor szívesen mesélt régi dolgokról, és főleg arról, hogy a második világháborúban a hírneves ANZAC³-ban harcolt a japánok ellen a Csendes Óceánon. Még most is viselte a hadtest jellegzetes kalapját, amely nélkül el sem lehetett képzelni az öreget.

Ritchie elkáromkodta magát. Az előtte haladó taxi hirtelen fékezett, és ő majdnem beleszaladt hátulról. Szívből utálta a taxisofőröket, akik szerint az utcák és az országutak gengszterei

¹ Sydney egyik észak-déli főútvonala

² Sydney északi peremvárosa

³ Australia-New Zealand Army Corps - Ausztrál-újzélandi egyesített hadtest

voltak, és fittyet hánytak mindenféle közlekedési szabályra. A mérge azonban hamar elszállt, előtte feltűnt a Harbour Bridge⁴, mögötte pedig az operaház furcsa tetőszerkezete, aminek a láttán mindig elkapta a nevetés. Szerinte az épület úgy nézett ki, mintha magas fityulás apácák gyűltek volna össze egy jégkorongmérkőzésre. Most már nyugodtabb volt. A híd után mindig nyugalmasabb volt vezetni, és alig várta, hogy hazaérjen. Marilyn és a gyerekek még nem lehettek otthon, neki viszont ma este hatra be kellett mennie dolgozni. Huszonnégy órás szolgálata volt, és utána két napig szabad lesz. Egy éve dolgozott így, és lassan kezdte megszokni, pedig eleinte nagyon berzenkedett ellene. Időbe telt, amíg belerázódott a nappali alvásba.

Most azt tervezte, hogy hazamegy, eszik valami hideget, esetleg összeüt egy rántottát, ha van hozzá kedve, megiszik egy sört, aztán kimegy a Bondi Beach-re⁵, és legalább egyszer megmártózik az óceánban. Ideje bőven volt rá, és szerette a tengert. Úgy érezte, ennyivel tartozik önmagának, hiszen azután majd az őrsön kell helytállnia holnapig.

Cincogva szólalt meg mellette a mobiltelefon. Ritchie utált vezetés közben telefonálni, és általában véve, magát a telefont sem szerette. Sokszor mondogatta, hogy Alexander Graham Bell jobb dolgot is csinálhatott volna, mint hogy feltalálja a telefont, de szükséges rosszként elfogadta a létezését. Unottan nyújtotta ki a bal kezét az ülés felé, és kézbe vette az egyre idegesebben nyivákoló készüléket.

- Gilmore őrmester, Vaocluse rendőrőrs - szólt bele érthetően, mert úgy gondolta, hogy csakis hivatalos ügyben kereshetik. Az asszony ismerte Ritchie irtózását a telefontól, tudta is, hogy a férfi ma Asquith-ban van, és csak a legkivételesebb esetekben kereste a mobilján.

- Hello, Ritchie, itt Peter Grant! - hallatszott a vonal túlsó végéről. Grant a kollégája volt, és közel is laktak egymáshoz. - Csak azért kerestelek, hogy megkérdezzem: kijössz a Bondi Beach-re?

Ritchie bosszúsán eltartotta a fülétől a telefont, és úgy nézett rá, mintha egy bűnözővel állna szemben. Aztán újra a füléhez illesztette, és válaszolt.

- És ez volt neked ennyire sürgős? Tudod, mennyire nem szeretem a telefont. Pláne vezetés közben. Negyedóra múlva otthon leszek, hívj vissza akkor. Éhes vagyok, addig nem is gondolok másra, amíg meg nem ebédeltem. Bye.

- Jól van, na, ne morogj - engesztelte Peter. - A fejemet nem kell leharapni, te medve.

Az őrmester megnyomta a lezáró gombot, és utálattal dobta vissza a telefont az utasülésre. Meg kellett állnia a jelzőlámpánál, mielőtt balra kanyarodott volna a Hyde Park felé. Mindig errefelé jött haza Asquith-ből, végighajtott a parkot középen átszelő úton, aztán a Parramatta⁶-öböl mentén haladt a New South Head Road-on, egészen hazáig, Watsons Bay⁷-be. A kis kertváros csendesen húzódott meg az öblöt a Tasman-tengertől elválasztó apró félsziget nyugati partján. Gilmore-ék két éve laktak itt, azelőtt a sokkal zajosabb és forgalmasabb, tengerparti Military Road-on béreltek lakást. Miután Ritchie felgyógyult a balesetéből, és megkapták a biztosítási összeget, Marilyn unszolására megvásárolták a kis családi házat, a gyerekek legnagyobb öröme, mert így Bethnek és Jamie-nak külön szobája lehetett.

Kissé kimerülten, de elégedetten fékezett le a ház garázsfeljáróján. Jól sejtette, Marilyn Nissanja nem volt látható sehol, és a két gyerek kerékpárja sem volt a szokott helyen. A felesége valószínűleg még dolgozott, a két gyerek pedig még nem jött haza az iskolából.

⁴ Sydney egyik jellegzetessége, a kikötőt átívelő függőhíd

⁵ Sydney egyik kedvelt tengerparti strandja

⁶ Sydney kikötő-öble

⁷ Apró külváros Sydney keleti részén

Alig lépett be a lakásba, amikor megszólalt a telefon. Ritchie idegesen vette fel a kagylót, és belemordult.

- Mi az, távcsővel kémkedtél utánam, és láttad, mikor érek haza?

- Naná! - nevetett Peter. - Szóval, megyünk Bondira?

- Megyünk, csak szállj le rólam, és hagyd enni - felelte Ritchie. - Kiesik a szemem, olyan éhes vagyok. Félóra múlva legyél itt.

Egyenesen a konyhába ment, a hűtőszekrényből kivett három tojást és egy darab szalonnát. Kockára vágta, belecsúsztatta egy serpenyőbe, és a tűzhelyre tette. Felverte a tojást, közben fél kézzel a tévékészülék távvezérlőjéért nyúlt, és bekapcsolta. Szokása szerint a hírsatornát nézte ilyenkor, mialatt elkészítette és megette gyors ebédjét, és megivott egy doboz hideg sört. Ma is ezt tette, de csak félig figyelt oda a tévére. Semmi érdekes nem volt benne, csak politika és megint politika, amit Ritchie még a telefonnál is jobban rühellt.

Éppen befejezte az evést, és lehajtotta az utolsó korty sört, amikor fűcsikorgást hallott a ház előtt. Nem kellett kinéznie ahhoz, hogy tudja, Peter érkezett meg. Ő szokott mindig ilyen hangosan lefékezni a terepjárójával. Hagyta, hogy egyedül jöjjön be, társa ismerte a járást, és Gilmore-ék sosem zárták be a bejárati ajtót, ha itthon voltak. Ahelyett, hogy Peter elé ment volna, a fürdőszobába sietett, pillanatok alatt átöltözött, és mire visszatért az étkezőbe, Grant már ott ült a szokásos helyén.

- Komolyan mondom, rosszabb vagy egy piócánál - vigyorgott Ritchie a vendégre. - Annyi türelmed sincs, mint egy hatéves kölyöknek.

- Na és? - nevetett vissza Peter. Iskolás koruk óta voltak barátok, együtt végezték a rendőrákadémiát is, és a kezdettől fogva együtt szolgáltak Vaocluse-ban. - Ha ennyire ismersz, akkor miért csodálkozol annyira? Különbösen is, azt szokták mondani, egy úriember sohasem csodálkozik.

- Hát akkor én nem vagyok úriember - felelte Ritchie. - Csak egy közönséges külvárosi zsaru vagyok, éppen úgy mint te. Na gyere, indulhatunk.

Steve Fargo céltalanul ténfergett a strandon. Ügyet sem vetett a körülötte nyüzsgő emberekre, mint ahogyan azok sem vették észre a közöttük járkáló férfit. Fargo olyan volt, mint mindenki más ezen a tengerparton: rövidnadrágot viselt, hozzá színes, hawaii szabású inget, a lábán papucs szandál csattogott minden lépésnél, és a fél arcát elrejtette a sötét napszemüveg. Az egyetlen apró részlet, ami Steve Fargót megkülönböztethette volna másoktól, az átlagos szemlélőnek láthatatlan volt, mert senki sem vette a fáradságot, hogy alaposabban megnézzék magának a férfit. A hónap alatt egy könyvet szorongatott, míg mások színes magazinokat, vagy sportújságot vittek magukkal a tengerhez. Ez a könyv Frederic Forsyth regénye volt, a Sakál napja.

Steve Fargo kedvence volt ez a regény. Már szinte kívülről tudta, de újra meg újra elolvasta, és mindig talált benne valami újat, érdekeset, egy-egy olyan apró epizódot, amely előzőleg mintha elkerülte volna a figyelmét. Sokmindent megtanult ebből a könyvből. És amit megtanult, azt most akarta hasznosítani. Szüksége volt minden információra, amely elősegíthette a tervét.

Mert Steve Fargo, jelentéktelen külseje ellenére is, olyan ember volt, akinek van egy terve. Egy grandiózus terv, amely villámként fog lesújtani a gondtalan, mit sem sejtő országra. Egy olyan elképzelés, amely a falhoz fogja állítani a biztonsági szerveket, és neki, Fargonak hatalmas hasznot fog hozni. De Steve nem érte be ennyivel. Amit Forsyth könyvében olvasott,

az nem csak a terve kivitelezésének a szempontjából volt hasznos. Megtanulta belőle azt is, mit NEM SZABAD tennie, hogy a rendőrség soha ne bukkanhasson a nyomára.

A férfi teljesen céltalanul ödöngött a parton, és ahogyan rá nem figyelt senki, ő sem látszott észrevenni sem a néha nekiütköző embereket, sem a kihívó bikinikben fel-alá sétáló csinos, fiatal nőket, sem az éktelen zenebonát, amely betöltötte a strand területét. Figyelme befelé fordult, csak önmagával volt elfoglalva. És azzal a tervvel, amin az utóbbi két évben dolgozott. Minden apró részletét alaposan mérlegelte, csiszolgatta, gyakran volt kénytelen egyik vagy másik megoldásról lemondani, és másikat keresni a helyébe, mert semmiképpen sem akart úgy járni, mint a Sakál. Eldöntötte, hogy mindent megtesz azért, hogy a terve kivitelezése után is szabad maradhasson, és a rendőrség soha még csak ne is sejtthesse, ki követte el azt, ami csak most fog beindulni. Igen, ma este teszi meg az első lépést azon az úton, aminek a legvégén gazdag ember lesz.

Felidézte magában a mai délelőttöt. Ma hajnalban is ugyanolyan korán kelt, mint minden hétköznapon, megborotválkozott, megreggelizett, megivott egy csésze méregerős kávé, aztán sportcipőt húzott, és futott két kört a háztömb körül. Utána visszatért a lakásba, bekapcsolta a videót, végignézett egy pornófilmet, amelyben tényleg semmiféle tabu nem volt, és a szereplők mindent megvalósítottak abból, ami egy szexmániás képzeletben megszülethet. Utána kiment a fürdőbe zuhanyozni, az erősen permetező vízszugár alatt kielégítette önmagát, tetőtől talpig leszappanozta a testét, és közben arra gondolt, hogy csupán néhány nap múlva már gazdag ember lesz, és akármelyik fiatal nőt megkaphatja, akit éppen megkíván. Nem kényszerül majd arra, hogy onanizálással vezesse le egészséges testi vágyait, sem pedig arra, hogy olcsó pénzért, még olcsóbb, és nem is egészen tiszta prostituáltakkal háljon néhanap.

Ugyanúgy felöltözött, mint minden eddigi napon, beült a kocsijába, és átvágott a városon, a munkahelyéig, ahol az utóbbi két évben dolgozott. Megszokott mozdulattal húzta végig a mágneskártyáját a leolvasóban, az öltözőben átöltözött, aztán jelentkezett a művezetőjénél, aki szokásához híven ma is mogorván fogadta, pedig Fargo mindig pontosan érkezett, és két esztendő alatt sohasem késett el. A kövér művezető ki nem állhatta a nála sokkal fiatalabb férfit, de álmában sem gondolt arra, hogy Fargo mennyire gyűlöli őt. És nem csak őt, hanem mindenkit, aki nemrég érkezett Ausztráliába, mindegy, hogy honnan. A művezető zsidó volt, és alig egy éve került a vállalatához. Az Egyesült Államokból települt át a családjával együtt, és először Melbourne-ben próbált szerencsét, de ott nem jár sikerrel, úgyhogy átköltözött Sydneybe.

Steve Fargo nem öncélúan gyűlölte az idegeneket. És teljesen mindegy volt neki, hogy az illető európai, amerikai, hindu, vagy esetleg indokínai. Gyűlölt mindenkit, aki nem Ausztráliában született, mint ő. Pedig ő is éppen csak hogy itt született, mindössze két nappal azután, hogy az édesanyja, aki Dél-Afrikából települt át a kenguruk földjére, hajón megérkezett Adelaide-be. Az apját sohasem ismerte, és afelől is kétsége volt, vajon valóban Fargónak hívták-e azt a férfit, aki felcsinálta az anyját, és aztán nyomtalanul eltűnt Capetownból. De mindez lényegtelen volt Steve számára. Azt tartotta, hogy az idegenek gyengítik a hazát, felhígítják a lakosságot, még a mostaninál is heterogénebbé teszik, és ez árthat Ausztráliának.

Viszont sohasem mondta ki nyíltan a véleményét. Sőt a száját is alig nyitotta ki. Legalábbis a munkahelyén nem. Semmit, vagy alig valamit beszélt a munkatársaival, azt is kizárólag olyankor, ha a munkafolyamat szempontjából elkerülhetetlen volt. Étkezni sem járt a vállalat éttermébe, hanem a szünetben kiszaladt a közeli bisztróhoz, vásárolt két szendvicset és egy doboz olcsó sört, a közeli park egyik padján ülve evett-ivott, aztán kényelmesen elszívott egy cigarettát, és visszaballagott a gyárba. A művezető gyanakodva nézte a visszaérkező férfit, néha félreérthetetlenül az órájára sandított, mintha azt várta volna, hogy Steve Fargo csak

egyszer késsen, egyetlen percet is, és ő beleköthessen. De Fargo mindig pontosan érkezett, még arra is maradt ideje, hogy a mellékhelyiségben könnyítsen magán, és rögtön munkába állt ahelyett, hogy a többiek példáját követve, még lopjon egy-két percet.

Még a közvetlen munkatársai sem ismerték jól. Minthogy szófukar volt, és sohasem beszélgetett el senkivel, még a legkíváncsiabbak sem tudták, hol lakik, van-e családja, felesége, gyermeke, kutyája-macskája. Volt, aki még a nevét sem tudta. Néhányszor megpróbálták bevonni a meglehetősen zajos társasági életbe, meghívták egy-egy krikettmérkőzésre vagy rögbimeccsre, egyszer vagy kétszer el akarták csalni egy-egy hétvégi kanmurira valamelyik külvárosi kocsmába, de Fargo sohasem állt kötélnek. Egy néma vállrándítással elintézte a dolgot, és nem ment sehová. Csak haza.

Munkatársai hamarosan beleuntak a meghívásokba, és még csak nem is sejtették, mekkora elégtételt szereztek ezzel Fargónak. Amikor senki sem látta, a sivár kis lakás magányában, vigyorogva dörzsölgette a kezét. Nem volt szüksége senkire sem ahhoz, hogy a gondolatait szövögesse. Sőt, a magány sokkal jobbat tett vele.

A mai nap azonban csak délig volt olyan, mint az összes többi munkanapja. A szünetben ugyanúgy kiment étkezni, mint azelőtt, de amikor visszatért, és Steinetz művezető ismét az órájára pillantott, ahelyett hogy kikerülte volna, egyenesen hozzá lépett, és a kövér férfi legnagyobb megdöbbenésére megszólította.

- Uram, beszélhetnék magával négyszemközt?

- Jöjjön az irodámba - felelte ugyanolyan kurtán a művezető, és megindult felfelé a vaslépcsőn. Meg se várta, amíg Fargo becsukja maga mögött a szűk helyiség ajtaját, kizárva ezzel a kinti lármát, hanem megkerülte az ütött-kopott íróasztalt, és nyekkenve huppant a székére. Egy kurta fejmozdulattal, némán kiküldte a kíváncsi titkárnőt. Aztán úgy meredt rá Steve-re, mintha most látta volna először. - Na, mit akar? - vetette oda neki fél szájjal. - Gyorsan mondja, mert nincs időm.

- Oké, főnök, rövid leszek - bólintott szenvtelenül Steve. - Csak azt akarom a tudtára hozni, hogy hétfőtől nem jövök be dolgozni.

- Maga megbolondult? - meredt rá a kövér férfi. - Mi az, hogy nem jön be? Tudtommal már kivette az éves szabadságát. Mi akar ez lenni?

- Csak az, hogy felmondok. Elköltözőm Sydneyből.

A művezető értetlenül bámult Fargóra. Aztán megvonta a vállát, és ásított.

- Értem. Maga tudja. Majd jelentkezzen a bérosztályon, hogy elintézhesse a felmondással járó utolsó fizetését. Vagy küldjük maga után az összeget? Ha megadja a címét, ezt is meg lehet oldani.

- Nem, majd személyesen intézem, én magam - felelte Steve. - Még nem tudom, hol fogok lakni. Jobb így.

És többet nem is beszélt a művezetővel. Unottan megfordult, és kiment az irodából. Steinetz pedig a fejét csóválva bámult utána, aztán csak a halk nyikordulással becsukódó ajtóra. És tényleg nem értett semmit. Megvonta a vállát, nyögve felemelkedett a székről, és ő is kiment a munkacsarnokba.

Visongó gyerekcsoporthoz szaladt el Ritchie és Peter mellett. Egymást kergetve rohantak be az alig hullámozó tengerbe, és ott egymást fröcskölve, még nagyobb zajt csaptak. Ritchie félíg a könyökére emelkedett, és mosolyogva nézett a hangoskodó gyerekek felé. Szerette a gyere-

keket. A két sajátját is úgy ajnározta annak idején, míg kicsik voltak, hogy néha Marylinnek kellett rászólnia.

- Egészen elrontod ezeket a kölyköket, aztán a fejedre nőnek - bosszankodott az asszony félig komolyan, hiszen ő is imádta a két gyerkőcöt. Az ikrek pedig odavoltak mindkét szülőért.

Mostanra, az érettségi küszöbén, már alig volt rajtuk babusgatnivaló, különösen Beth változott meg nagyon. Érett nővé formálódott, aki után már meg-megfordultak az utcán a sóvár férfiak. De Ritchie még mindig nem tudott majdnem-felnőtteket látni a gyermekeiben. Szerette őket tiszta apai szeretettel, és csak azt sajnálta, hogy egyre jobban elszakadnak a családi közösségtől. Már hétvégeken sem nagyon akartak az anyjukkal és az apjukkal kirándulni, megvolt a saját baráti körük, a saját elfoglaltságuk. Beth komolyan készült az egyetemre, tehetséges grafikus volt, és ezt akarta továbbra is tanulni. Jamie viszont nemigen szerette a könyveket bújni, és azt forgatta az agyában, hogy az iskola befejezése után önkéntesként jelentkezik a haditengerészethez. Marylin egy kicsit bosszankodott emiatt, de Ritchie egyetértett a fiával. Annak idején ő sem jeleskedett a tanulásban, alig evickélt át egyik osztályból a másikba, és pontosan tudta, hogy a fiú az ő természetét örökölte.

Gilmore az órájára pillantott. Majdnem fél öt volt, a délutáni csúcsforgalom ideje a strandon. Ha történetesen szabadnapos lett volna ma, sötétedésig kint marad, de így sietnie kellett. Háromszor is úszott a tengerben, és most csak arra vágyott, hogy hazaérjen, lezuhanyozzon, megigyon még egy igazi, Marylin-féle feketekávé, aztán egyenruhába bújjon, és bemenjen az örsre. Peter ma nem volt szolgálatban, felőle akármeddig maradhattak volna, de mivel az ő terepjárójával jöttek ki Bondi Beach-re, neki is szedelőzködni kellett.

- Milyen kár - biggyesztette a száját, miközben feltápáskodott a gyékényszőnyegről. - Oda nézz, haver - bökte oldalba Ritchie-t, amikor egy bőgyös, alig húsz éves lány ballagott el mellettük ringó csípővel. - Micsoda husi... Eldobom az agyam.

- Állítsd már le magad, vén kandúr - nevetett Gilmore. - Majd pont két ilyen öreg pasi kell egy ilyen nőnek. Látod, hogy rád se bagózik. És különben is, mit szól ehhez a nejed?

- Mit szólna? - nevetett Peter. - Húséget fogadtam neki, nem vakságot. Meg azért láttam, hogy neked is jojózott a szemed utána.

Amit egyikük sem vett észre, az egy, a közelükben ácsorgó férfi volt, aki ugyanúgy megbámulta a csinos lányt, mint Grant. A szemét eltakaró napszemüveg nem engedte látni a tekintetét, de ha valaki figyelmesen megnézi, láthatta volna, hogy a férfi izeg-mozog álltában is, mintha alig tudna parancsolni a lábának, hogy a lány után ne eredjen. Tekintetével levetkőztette a nőt, teljesen pucérra, és elképzelte, miket tenne vele az ágyban. „Majd, hétfőtől” - biztatta magát. „Attól a naptól kezdve akár egy ilyen nőt is elvihetek magammal. És istenemre mondom, alaposan befűtök neki a lába közé.”

Steve Fargo ilyeneket gondolt magában, és hátat fordított az eltávolodó lánynak. A szeme egy pillanatra megakadt két középkorú férfin, akik most szedték össze a gyékény-szőnyegüket, szemmel láthatóan induláshoz készülődve. A magasabbik egy pillanatra Steve felé nézett, de nem látszott rajta semmi különös. Fargo utálkozva nézte meg még egyszer a két férfit. „Átkozott homokos zsaruk” - gondolta magában. TUDTA, hogy csak zsaruk lehetnek, és SEJTETTE, hogy homokosok. „Majd meglátjátok, mitől döglük a légy. Még ma este elkezdődik az előadás, tessék csak, tessék. Van még szabad hely a nézőtéren. Nehogy valaki még lemaradjon a csattanóról.”

A lány már eltűnt a tömegben, a két férfi is felszedelőzködött, és lassan, beszélgetve indult el a parkoló felé. Fargónak sem volt már oka itt maradni. Kiszellőzött a feje, látta, amit látnia kellett, és most elérkezett az ideje, hogy a tettek mezejére lépjen. Ő is otthagytá a strandot,

megkereste az ütött-kopott, legalább tizenöt éves Holdent a parkoló sarkában, ahol hagyta, és elhajtott. Ma már nem volt egyéb dolga, mint hogy elmenjen a postára. Egyetlen levelet kellett feladnia. A címzett a Vaucluse rendőrőrs ügyeletes tisztje, vagy altisztje volt. Név nélkül. Mint ahogy sem feladó, sem aláírás nem szerepelt az újságokból kivágott betűkből összeragasztott levélen. Fargo vezetés közben kinyúlt balra, felnyitotta a kesztyűtartó fedelét, és elővette a borítékot. Elégedetten megnézte, aztán gyengéden, mint egy nagyon értékes tárgyat, maga mellé helyezte, a bal oldali ülésre. Szándékosan lassan hajtott, nem volt oka sietni. A postahivatal, ahol fel akarta adni a levelet, a város túlsó végében, Fairfieldben volt, és Steve gondosan ügyelt rá, hogy záróra előtt néhány perccel érkezzen oda. Azt tudta, hogy a postahivatal este hatkor zár, de odabent tovább dolgoznak egészen este kilencig. Osztályozzák a leveleket, csomagolják őket, és kiosztják kézbesítésre. Biztos akart lenni benne, hogy a levél pontosan hétfő reggelre érjen oda Vaucluse-ba. Addigra az ő terve már sínen lesz, a gépezet pedig abban a pillanatban indul be, amint az ügyeletes kézhez kapja, és felbontja a levelet. Onnan kezdve már semmi sem lesz képes megállítani őt.

Ritchie Gilmore komótosan elhelyezkedett az íróasztal melletti székben, cigarettára gyújtott, és a kisméretű tévét bámulta. Az ügyelete lassan a vége felé közeledett, és a férfi kivételesen alig várta, hogy hazamehessen. Ilyen tömény unalomra nemigen emlékezett, amióta itt szolgált. A pénteki éjszaka és a szombat nagy része alig akart eltelni, csak néhány órával ezelőtt akadt egy kis dolga, amikor a körzetből verekedést jelentettek. Két csoport tinédzser kapott össze az egyik diszkóban, oda kellett kivezényelnie három riadó kocsi. Szerencsére nem történt különösebb baj, leszámítva néhány betört orrot és kiveret fogat. A két bandát már jól ismerték itt, Vaucluse-ban, és ekkora csetepatéért Ritchie-nek még a felettesét, Ned Bartlett századost sem kellett felzavarnia. A legtöbb fiatal ki sem hallgatták, csak néhány órát bent tartották az őrsön, hogy kijózanodjanak, aztán szélnek eresztették őket. Csak a két bandavezért helyezték előzetes letartóztatásba, mert már több ilyen botrány volt a rovásukon, és volt közülük néhány komolyabb bűntényhez is. Az egyik, Mario Caprioni már két ízben volt börtönben: egyszer betörésért, egyszer pedig fegyveres támadásért. De mivel még mindig kiskorú volt, a büntetés nagy részét elengedték neki.

A férfi nagyot ásított, és az órára pillantott. Fél öt. Még másfél órát kell kibírnia, aztán mehet haza. A tévére sem tudott odafigyelni, jószerivel azt sem értette, mi zajlik a képernyőn. Ritka eset volt, hogy Ritchie ennyire unatkozzon. Arra gondolt, most jól jönne, ha hirtelen belépne az öreg McIntosh, és elkezdene karattyolni a maga megszokott módján. A fennmaradó másfél órát mindenképpen el tudná ütni vele, aztán hazahajt, egy óra hosszat áztatja magát a fürdőkádban, és lefekszik aludni. Hosszú lesz a hétvége, majd csak kedden reggel kell ismét munkába állnia.

Alig fél órával a szolgálat vége előtt csengett a telefon. Mint mindig, Ritchie most is kény-szeredett undorral emelte fel a kagylót. Itt, az őrsön, nem tehetta meg, hogy ne reagáljon. Közben némán átkozta a szerencséjét, amiért a telefon nem tudott még harminc percet várni, amikor Peter lépett szolgálatba.

- Vaucluse rendőrőrs, itt Richard Gilmore őrmester - szólt bele gépiesen a kagylóba. - Miben állhatok a szolgálatára?

- Ritchie, én vagyok - hallotta a vonal túlsó végéről Bartlett százados hangját. - Egy kis gondom van. Most hívott fel Willmot őrmester felesége. Henry golfozás közben eltörte a bokáját, így alaposan belerondított a szolgálati ütemtervbe.

- A fene egye meg, főnök, minek kell Willmotnak golfozni? Úgyis kétbalkezes. Mondd, mi a gubanc?

- Csak annyi, hogy nem kedden kell bemenned, hanem már holnap reggel. Kiesik egy ember, és amíg meg nem gyógyul annyira, hogy begipszelt lábbal járni tudjon, neked és Grantnek kell ellátni a szolgálatot. Meg tudod oldani?

Ritchie szótlanul a mennyezetre emelte a szemét, és magában azt gondolta, milyen jó, hogy nincs természetfeletti ereje. Ha lenne, most Bartlett is ott fekehetne Willmot mellett, a kórházban. Erőt vett magán, és igyekezett a tőle telhető legbarátságosabb hangon válaszolni a századosnak.

- Oké, főnök, semmi baj. Majd megoldom valahogyan. Szerinted meddig tart majd ez?

- Nem tudom, nem vagyok ortopéd orvos - morogta Ned. - Két-három hétig biztosan. Kissé gyûrött leszel utána, de kárpótollak érte. Karácsony és Újév között külön szabadságot kapsz. Megfelel?

Gilmore elnevette magát.

- Ezért a nejem imába fogja foglalni a nevedet, és készülj fel rá, hogy a hálája a sírig fog üldözni. Úgyis ezzel rágja a fülemet már egy éve. El szeretne menni a Mágnes-szigetre, üdülni. Mellesleg, igaza is van. Ránk fog férni egy kis kikapcsolódás.

- Csak utol ne érjen az a hála! - nevetett Bartlett is. - Kösz, öregem, tudtam, hogy rád számíthatok. - Bontott a vonal, és Ritchie vigyorogva tette vissza a kagylót a helyére. Erre nem számított. Elképzelte magában, mit fog szólni majd Marylin, ha megtudja a hírt.

Közben hat óra lett, kint lassan alkonyodni kezdett, és hamarosan felhangzott az épület előtt Grant ismert csikorgó fékezése.

2. Rémület

Ritchie Gilmore az átlagosnál fáradtabb és álmosabb volt ezen a hétfő reggelen. Nem csoda, hiszen a hosszú ideje megszokott munkarend, ami szinte beleégett az idegzetébe, most felborult. Az őrmester morcosan nézett maga elé az íróasztal mellett ülve, és úgy látszott, nem tudja, mivel kell kezdenie az ügyeletet. Félpercenként állkapocsropogtatóan ásított, és már a második erős kávét itta. „A fene egye meg, minek kellett ennek a dilis Willmotnak golfozni menni?” Azt elfelejtette, hogy amikor őt érte a baleset, akkor a társai fogtak össze ugyanígy, és nekik sokkal tovább kellett helyettesíteniük Ritchie-t, hiszen hónapokig feküdt tehetetlenül.

Mire elkortyolta a második csésze kávét, már úgy érezte, ha nehezen is, de képes lesz beledülni a munkába. Az órára pillantott: hat óra múlt tíz perccel. Előtte, az íróasztalon, két hatalmas halom levél tornyosult felbontásra várva. Ritchie elmosolyodott. Szerette ezt a munkát. Azzal hízelgett magának, hogy az írásról, a levél tartalmáról ki tudja következtetni, milyen ember lehet a levélíró. Sok év tapasztalata gyűlt össze benne, sokféle emberrel volt alkalma találkozni és érintkezni ezalatt az idő alatt, és valóban meg tudta állapítani, kiféle-miféle lehet az az ember, aki tollat ragadott, hogy levelet írjon a rendőrségnek. Szórakozásnak sem volt utolsó a levélbontás. A környéken lakó, általában üldözési mániában szenvedő idős hölgyek többnyire a szomszédaira panaszkodtak: x vagy y ki akarja túrni őket a kényelmes lakásból, hajnalban, vagy a délutáni pihenő ideje alatt hangosan bömbölteti a televíziót, a gyerekeit arra tanítja, hogy letapossák a néni kedvenc virágait, és így tovább. Voltak harcias hangú levelek, amelyeket agglegény öregurak írtak, és amelyben kemény hangon követelték a tőlük két saroknyira lévő diszkó azonnali bezárását, mert a randalírozó fiatalok miatt nem lehet pihenni.

Aztán volt olyan levél is, amelyben valaki bejelentette, hogy elveszett a család szemefénye, egy elkényeztetett, nyafka sziámi macska. És persze az ilyen bejelentéseknek is utána kellett nézni, hiszen a rendőrség fő feladata mindig is a lakosság szolgálata volt. Ritchie még emlékezett arra az esetre, amikor, még utcai rendőrként, egy ilyen jellegű panasztétel miatt fel kellett másznia egy fára, hogy épségben lehozza onnan a félelmében is harciasan prüsszölő, fenevadat játszó, alig maroknyi kismacskát. Ritchie-nek világéletében tériszonya volt, de akkor nem volt mit tennie, összeszorította az fogát, és magában káromkodva, mégis lehozta az apró, nyivákoló szőrösömöt a fáról, miközben a környék összes unatkozó vénlánya a fa alatt tipródott a kezét tördelve, és a kedves rendőr bátorságát és jószívű állatszeretetét dicsérve. Azét a rendőret, aki közben némán átkozta az első embert, aki behozta Ausztráliába a macskákat.

Akadtak igazán kedves köszönőlevelek is. Például tavalyelőtt ősszel eltűnt egy kisfiú a környékről. Napokig keresték, kutattak utána, de semmilyen nyomra nem akadtak. Végül, egy hét elteltével, rábukkantak a kisfiúra, akiről kiderült, hogy összeveszett a nagymamával, és elhatározta, hogy világgá megy. A Bondi Beach elnéptelenedett strandjának egyik üres kabinjában találták meg a félig megfagyott, éhező, nyolcéves srácot. Kutyabaja sem volt, de nagyon ijedten fogadta a rendőröket. Hazavitték, ahol az édesanyja azzal kezdte, hogy lekent neki két hatalmas pofont, aztán zokogva borult a szintén síró gyerekekre. Két héttel később olyan levelet írt a még mindig zaklatott anya, hogy Bartlett azt mondta rá: ezt be kellene rá mázni, és kitenni közszemlére.

Ritchie előtt lassan fogyogatott a levélhalom. Amiket már átnézett, azokat szokása szerint szétszortírozta, attól függően, hogy melyik kollégájának a hatáskörébe tartozott az illető levél. Kis szünetet tartott, kiment a folyosóra elszívni egy cigarettát, pár pillanatig az ablakon

keresztül nézte az éledő utcát, amelyen emberek siettek minden irányba, aztán visszaült az íróasztala mellé, és folytatta a levélbontást.

Amikor az utolsó borítékot a kezébe vette, furcsa, megmagyarázhatatlan izgalom kerítette a hatalmába. Nem tudott volna számot adni róla, mi okozta benne ezt az izgalmat, hiszen a boríték külseje semmiben sem különbözött a többitől: ugyanaz a mindenütt kapható, sima, halvány világoskék boríték volt, amilyent százával-ezrével látott minden nap. A címzés sem volt rendkívüli: a levélíró pedáns ember lehetett, de ezzel nem volt egyedül, mert a címzést nyomtatóval írta fel a borítékra. Manapság már ez sem volt ritkaság, és Ritchie értékelte is, mert néha bizony nagyon nehezen tudta kibogarászni a betűket, ha a feladó kézírása csúnyább volt az átlagosnál. Ilyenkor kaján elégtételt érzett, hogy nem postásnak ment annak idején.

Most viszont megdermedt. Csak tartotta a kezében a levelet, és hosszú pillanatokig nem tudta, mihez kezdjen vele. Minden idegszálával érezte, hogy ez a levél más lesz, mint a többi. Egy film lassított felvételéhez hasonló mozdulattal fordította meg, és ekkor már teljesen biztos volt benne, hogy ez a levél különleges. Sem az elülső oldal bal felső sarkában, sem a hátoldalon nem szerepelt a feladó neve, címe. Semmi. Egyetlen jel sem.

Felszakította a borítékot, kicsúsztatva belőle az összehajtogatott papírlapot, szétnyitotta, és majdnem leesett az álla a meglepetéstől. A sejtése beigazolódott. Olyasmi állt előtte, amilyet gyakran láthatott a krimifilmekben: újságokból kivágott betűket ragasztott valaki a fehér papírra, azokból állította össze a szöveget:

Egy biokémiai úton aktivizált vírus fogja megfertőzni Ausztrália nyolc legnagyobb városának az ivóvíztározóit. Ez a vírus BÁRMILYEN élő szervezetet felhasználhat hordozó-gazdaként. Ha az emberi szervezetbe hatol, ott az agysejtekben telepszik meg, és teljesen megbénítja az illető egyén öntudat-központját. SENKI SEM IMMÚNIS A VÍRUS ELLEN, ÉS NEM LÉTEZIK SEMMIFÉLE OLTÁS, AMI SEMLEGESÍTHETI.

Ritchie-nek le kellett tennie a levelet, mert annyira remegett a keze, hogy képtelen volt olvasni. Úgy érezte, egy jéghideg kéz babrál a háta közepén, egyre feljebb, a tarkója felé haladva, és megfojtani készül. A homlokán egyetlen szempillantás alatt gyöngyözni kezdett a hideg verejték. Erőt kellett vennie magán, hogy tovább tudja olvasni a sorokat. Ilyet eddig valóban csak a legvadabb krimikben látott.

A vírust tartalmazó kapszulák teljes biztonságban lesznek a következő negyvennyolc-hetvenkét órában, ha teljesítik a feltételeimet. A következőket követelem: az ausztrál kormány TILTSA MEG A BEVÁNDORLÁST MINDEN ORSZÁGBÓL A KÖVETKEZŐ TÍZ ÉVRE. Legkésőbb harminchat órával a jelen levél kézhezvétele után, a miniszterelnök személyesen tegye közzé a nemzeti tévécsatornán a kommunikét erről az új törvényről. Ha teljesítik a feltételeket, cserében elküldöm a térképet, amelyen megjelölöm a vírust tartalmazó kapszulák pontos elhelyezését. Ellenkező esetben nincs más választásom, mint SEMMIT SEM TENNI, ÉS HAGYNI, HOGY A KAPSZULÁK MEGSEMMISÜLJENEK, ÉS SZABADDÁ VÁLJON A VÍRUS.

„Ha ez nem blöff - gondolta magában Ritchie - akkor nyakig benne vagyok a szarban. Vagyok? VAGYUNK!” Tehetetlenül ült, mozdulni sem tudott, mintha a szóban forgó vírus máris belé költözött volna, és közben kínzó szomjúság kezdte égetni a torkát. Az asztalán lévő pohárra tekintett, félig volt benne a víz, de úgy érezte, TILOS innia. „Te jószagú isten, megőrülök” - gondolta bosszúsan.

Tennie kellett valamit. Ha csak ül, és rémeket lát, azzal még nem oldódik meg az ügy. De mit tegyen? Soha életében nem szembesült ilyen feladattal, a rendőrakadémia tanrendje, bármilyen ügyesen is állították össze, földhözragadtabb volt ennél. Mit tegyen? Úristen, mit tegyen?

Reszkető kézzel nyúlt a gyûlölt telefonkagyló után. Még nem jutott el a tudatáig, kit kell felhívnia, de az ujjai már maguktól tudták, mi a dolguk. Bartlett, a parancsnok, még nem volt bent. Hét óra volt, egy óra múlva kellett érkeznie. Ritchie sejtette, hogy a főnök éppen úton van, ezért a mobilja számát ütötte be a készülékbe. Amikor a kagylóban megszólalt a főnök jól ismert hangja, Ritchie hirtelen azt sem tudta, köpjön-e, vagy nyeljen. Alig tudott megszólalni.

- Fő... főnök, mikor érkezel be?

- Az ördögbe is, Ritchie, mi bajod van? - kérdezte vidáman Bartlett. - Olyan a hangod, mintha kísértetet láttál volna.

- A... annál rosszabb, Ned. Ilyet még te se láttál, lefogadom. Mikor érkezel? - kérdezte újra idegesen.

- Jelenleg a Broadway-n vagyok, most érek a Központi Pályaudvarhoz - felelte most már komolyabb hangon a százados. - Negyedóra alatt beérhetek az örsre. Ritchie, szedd össze magad, és mondd el gyorsan, mitől rezeltél be ennyire. Nem ilyennek ismerlek, öregem.

A baj az volt éppen, hogy Gilmore sem ilyennek ismerte önmagát. Amennyire lehetett, ráncba szedte zilált idegzetét, és akadozva bár, de elmondta Bartlettnak a történeteket. A százados figyelmesen hallgatta, nem szakította félbe az őrmester beszédét. Közben azon töprengett, mi a jófenét jelenthet ez az egész.

- Szerinted valódi a levél? - kérdezte, miután Ritchie befejezte a rövid beszámolót.

- A fenébe is, persze, hogy valódi, hiszen itt tartom a kezemben! - kiáltott fel kétségbeesetten Gilmore. - Tök valódi. Mit tegyek?

- Nem úgy értettem - tûnődött Bartlett. - Vajon nem blöff? Elképzelhetetlen, hogy Ausztráliában ilyesmi történjen.

Ritchie megvakarta a feje búbját, és közben érezte, amint ritkuló hajának minden szála az égnek mered.

- Ha a véleményemet kérdezed, főnök, szerintem ez nem blöff. Ki a fészkes fene agyalna ki ilyesmit csak úgy? Ez az ember, aki a levelet küldte, szerintem vagy agybeteg, vagy nagyon dörzsölt. Szerintem inkább az utóbbi. Nos, mit tegyek?

- Figyelj, én elakadtam - bosszankodott a vonal túlsó végén a parancsnok. - Késni fogok. Ettől függetlenül, hívd fel a szövetségeket. Keresd Hollmann főfelügyelőt, és mondd el neki is mindazt, amit nekem elmondtál. Úgy hiszem, már az irodájában kell lennie. Mondd meg neki, hogy én kérem: riassza a hadsereget, és mindenkit, akit jónak lát. Mire ezzel végzel, talán beérek.

Ritchie visszatette a kagylót, és engedélyezett magának egy percnyi szünetet. Oda se figyelve, rágyújtott, pedig ő maga tartotta be a legszigorúbban a dohányzási tilalmat az irodában. Keze fejével letörölgette az izzadságot a homlokáról, és magában megátkozta azt a napot is, amikor elhatározta, hogy rendőr lesz. Aztán ismét a telefonért nyúlt, és bizonytalankodva nyomkodta be a szövetségek számát. Míg a kicsengést hallgatta, azon töprengett, vajon miként fog végződni ez az egész, és mikor.

Steve Fargo elégedetten kelt fel ma reggel. Elégedettségének több oka is volt. Elsősorban, amint kinyitotta a szemét, és az órára pillantott, ráeszmélt, hogy ebben az időpontban a levelének már a Vacluse rendőrörsön kell lennie, talán már fel is bontották, el is olvasták. Kegyetlen kárörömmel gondolt arra a zsarura, akinek „szerencséje” volt ehhez a levélhez. Őszintén szólva, nem szívesen cserélt volna most azzal a zsaruval, és egyáltalán, soha,

egyikkel sem. Nem, ő mindig a sorompó másik oldalán tartózkodott. Eddig egyetlen egyszer került csak összetűzésbe a törvénnyel, és az is régen volt már. Kamaszkorában kapták el kábítószeres és erőszakos nemi közöszlész miatt. Másfél évet kapott, amit Darwinban⁸ töltött le. Azóta igyekezett nyugton maradni, de a túske benne maradt. Noha tudta, hogy igazságosan ítélték el, mégis fellázadt az egész rendszer, az egész igazságszolgáltatás ellen. És évekig féltve dédelgette magában a tervet, hogy egyszer majd benyújtja a számlát mindezért.

A fegyházban a jó magaviseletű elítéltek közé tartozott. Ez bizonyos kiváltságokkal járt, de ugyanakkor azzal a veszéllyel is, hogy a „nehézfiúk” kiszemelték maguknak, és ott kötöttek belé, ahol csak tudtak. Megkeserítették az életét, amit még elviselt volna valahogyan, hiszen az ő büntetése összehasonlíthatatlanul rövidebb volt, mint amazoké. De afölött már semmiképpen sem tudott napirendre térni, amikor egy éjszaka hárman beosontak a zárkájába, és nem csak hogy összeverték, hanem brutálisan meg is erőszakolták. Ismerte mindhármukat, köztudott dolog volt róluk, hogy homokosok. És mintha ennyi nem lett volna elég, miután kielégítették állati ösztöneiket, meg is fenyegették, hogy elvágják a torkát, ha valakinek el meri mondani, mi történt vele.

- Messzire elér a kezünk, fiam - mondta vigyorogva a vezér, aki a legkegyetlenebb volt mindenki közül, és aki az életfogytiglanját töltötte többszörös gyilkosságért. - Ha köpni mersz, nem éred meg a kiszabadulásodat. Megértetted?

És Steve megértette. Soha senkinek egyetlen szóval sem említette azt a borzalmat. Másnap csak a főfoglár unszolására jelentkezett a börtön orvosánál, aki tetőtől talpig megvizsgálta, és faggatni kezdte, mi történt vele.

- Rendetlen vagyok, doki - felelte félvállról Fargo - az este elejtettem a szappanomat, és nem tettem vissza a helyére. Éjjel felébredtem, hogy vizelnem kell, ráléptem, elcsúsztam, és bevertem a pofám.

Az orvos gyakorlott szakember volt, és tudta, hogy ha egy fogoly ilyen sebekkel kerül hozzá, ráadásul megerőszakolva, akkor csak a halálfélelem tartja vissza, hogy el ne mondja, ki tette ezt vele. Megsajnálta a fiatalembert, ellátta a sebeit, a végbelét ért traumára pedig nem szólt semmit.

- Na jó, fiam. Ha lehet, ne egyen semmi csípőset, legalább egy hónapig, és minden este tegyen fel egy kúpot. Magának olyan aranyere van, hogy királyi koronát lehetne csinálni belőle.

És Steve lassan legyőzte a félelmét, a betegségét, és nem utolsó sorban a büntetését is. A többi fogollyal nemigen tartotta a kapcsolatot, mindenkit került. Ekkor alakult ki benne az a magányos tudat, ami azóta is vezérelte az életben. Senkire sem volt szüksége. Egyedül intézett el mindent, amit kellett. A kiszabadulása előtti éjszakán ügyesen átlopakodott abba a zárkába, ahol egykori támadói laktak. Ügyelt rá, hogy egyetlen fegyőr se vegye észre. Hangtalanul tudott mozogni, és a másfél évi kemény edzés acélossá tette az izmait.

Tudta, hogy csak két embert találhat ott. A vezér, mint életfogytos, a fegyház egy másik szárnyában tartózkodott éjszaka. A doki tehetett valamit mégis, mert többé nem került elő esti órákban.

Nem vitt magával fegyvert. A pusztá kezén kívül semmire sem volt szüksége ahhoz, hogy megleckéztesse a két buzit. Aludtak, amikor hangtalanul besurrant a zárkájukba. Az egyiket egyetlen öklöcsapással elkábította, hogy nyugodtan tudjon foglalkozni a másikkal. Volt egy zseblámpája, azt most előhalászta a zsebéből, és hirtelen az alvó arcába világított vele, ugyanakkor pedig röviden és halkán a fülébe kiáltott.

⁸ Észak- ausztrál város

- Ébredj, patkány.

A férfi felébredt, de a következő pillanatban azt kívánta, bár sohase ébredt volna fel. Steve vasmarokkal megfogta a nemi szervét, és addig szorította, amíg áldozata majdnem elájult. Akkor engedett kissé a fogáson, a rémült ember kintől elgyötört arcába világított ismét, és vészjósló hangon beszélni kezdett hozzá.

- Patkány, te többet nem fogsz tudni megkúrni senkit. Szétnyomorítom a tüköredet. Véglegesen. Megértetted?

Az áldozat alig tudott igent bólintani, és Fargo ismét megszorította a heréit.

- A barátainak majd mutasd meg, hogy mit tettem veled. És mondd meg nekik, hogy az életben ne jöjjenek ötven mérföldnél közelebb hozzám, mert kinyírom őket.

Akkor surrant ki a zárkából, amikor már közeledett az ügyeletes. Hallotta a csoszogását a folyosó kőpadlóján. Ellenkező irányba futott, hamar visszaért a zárkájába, és gondosan bezárta a rácsos ajtót. Senki még csak ne is sejtette, hogy pár perccel azelőtt nyomorékká tett egy embert.

Kiszabadulása után Steve igyekezett elhelyezkedni, de nagyon nehezen tudott munkát találni. Volt vadőr a Kakadu Nemzeti Parkban, fagyaltárus Townsville-ben, teherautósofőr Kalgoorlie-ben, áruházi kifutófiú Adelaide-ben. És közben kínosan ügyelt rá, hogy senki se sejtthesse meg róla, mit állt ki a börtönben. Egymás után hódította meg a lányokat, kiélte velük minden fantáziáját, aztán fel is út, le is út. De valahol az énye legmélyén mindig ott lappangott benne a rettegés, hogy egyszer kiderül, mit tettek vele. És ezen az sem segített, hogy látszólag minden rendben volt vele. Akkor és úgy tette a magáévá a nőket, amikor és ahogyan akarta.

Mostani elégedettsége is ebből fakadt. Mialatt így végiggondolta eddigi életét, kényelmesen elnyújtózkodott a gyűrött ágynemű között, de most, hogy emlékeinek a végére ért, oldalt pillantott, a mellette alvó nőre. Az este szedte fel, valahol Rockdale-ben⁹, egy kocsmában. Már akkor megtetszett neki a lány, amikor belépett a csehóba. Az egyik sarokban ült, látszólag egyedül, és csendben ringatta magát a zene ütemére. Steve nem is tudta volna megmondani, mi tetszett meg neki a nő. Talán a hosszú, vörös haja, talán a blúz anyagán átsejlő nagy melle. Az arca nem volt sem csúnya, sem szép. Amolyan átlagarc volt, tizenkettő egy tucat. Se szó, se beszéd, leült mellé, és két italt rendelt.

Aztán nagyon hamar hazahozta a kis lakásba. A lány már jócskán felöntött a garatra, egyáltalán nem látszott meglepettnék, amikor felajánlotta, hogy menjenek el hozzá.

- És mit csinálnánk ott? - kérdezte elnyújtott hangon. - Unatkozom.

- Tudok egy-két unaloműzőt - nevetett Steve, és meg sem kérdezte a lány nevét. Lényegtelen volt. Mint ahogyan a kora is. Valahol a húsz és a harminc között járhatott, de Fargo képtelen lett volna megmondani, melyik határhoz közelebb. Nem is érdekelte. Különösen azután nem, hogy a lány, amint becsukódott mögöttük az ajtó, és kattant a biztonsági zár, pillanatok alatt meztelenre vetkőzött, aztán ledöntötte az ágyra, és gyakorlott mozdulatokkal levetkőztette őt is. És amit azután művelt vele, az meghaladta Steve Fargo minden vágyálmát. Kielégítette a szájával, nem is egyszer, és utána ügyesen új életet lehelt lankadó hímvesszőjébe, hogy pár perccel később meglovagolja. És Steve élvezett minden pillanatot a lánnyal, azt is, amikor rajta lovagolva a szájába kínálta ágaskodó mellbimbóját, és azt is, amikor ordítva élveztek el mindketten negyedórával később. Hol elszundítottak, hol ismét felébredtek, és egymásnak estek.

⁹ Sydney egyik negyede, a Botany Bay északi partján

A lány most megmozdult a könnyű takaró alatt. Félálomban rúgott egyet, a takaró lecsúszott róla, és Fargo feléje nyúlt. Izgatta ez a buja test, a nagy, kemény mellek, a borotvált ágyék, és nagyon hamar ismét ereje teljében volt.

- Gyere szívem - suttogta a nő, és hívogatóan kitárulkozott neki. - Gyere, keféld meg újra... Nagyon jó veled, hallod? - tette hozzá halkán nevetve.

És Steve újra maga alá gyűrte a lány testét, erőteljesen beléhatolt, és addig nem is hagyta abba az ütemes, görcsös mozgást, amíg nedve ismét el nem árasztotta a nő belsejét.

Nyolc óra tíz perckor Wilkins ezredes úgy érezte, menten megőrül. Ez az egész olyan volt, mint egy átmulatott éjszaka utáni lázalom. Még mindig nem akarta elhinni, amit nemrég hallott a telefonban, és a szemének sem akart hinni, amikor a faxgép kiokádta a levél másolatát. Mi a fene történik itt? Nem fért a fejébe.

Bartlett századost jól ismerte, és nem tételezte fel róla, hogy hülyeségekkel ugratná. Különben is, az egész sztori annyira bizarr volt, hogy ilyet nem lehet kitalálni. Egy örült egyszerre csak elhatározza, hogy megmérgezi fél Ausztráliát. Miért? Csak hogy ne jöjjön több bevándorló ebbe az országba? SEHONNAN? Képtelenség. Mi lehet A VALÓDI OK?

Wilkins gyanakodva forgatta az ujjai között a fénymásolatot, és azon töprengett, hogy most mit volna helyes tennie. Mert bármennyire képtelennek tűnjön is a dolog, mi van, ha nem blöff? Ekkora felelősséget nem vállalhat magára. Az idő telik, megállíthatatlanul, és bár eddig még nem érkezett újabb üzenet ettől a megveszekedett örülttől, hol a bizonyosság, hogy akár öt perc múlva nem cseng újra a telefon?

Nem volt értelme halogatni a döntést. Ha netán vaklármának is bizonyul a dolog, rá, Michael Wilkinsre senki se mutathasson ujjal, hogy a kritikus időpontban nem teljesítette a kötelességét, nem tett eleget katonai esküjének. Egyetlen ideges mozdulattal galacsinná gyúrta a papírlapot, megcélozta vele a papírkosarat, aztán felvette a telefont.

- Kaminsky őrnagyot és Harding századost kérem - szólt bele. - Azonnalra.

Két perc múlva a két tiszt ott állt Wilkins előtt.

- Figyeljenek rám - mondta Wilkins ezredes, és pipára gyújtott - amit most hallanak, arról senkinek egy árva szót se szóljanak. Parancsot küldenek szét a canberrai, a Melbourne-i, a Brisbane-i, a Perth-i, a darwini, az Adelaide-i és a hobarti helyőrségeknek. Egy-egy akciócsoport azonnal menjen ki a városok melletti ivóvíztelepekre, és biztosítsa azokat további parancsig. Vegyi és biológiai támadásra készüljenek fel, legyen teljes felszerelésük. Senki, ismétlem, SENKIT nem engednek a telepek közelébe az én beleegyezésem nélkül. Értették?

A két tiszt röviden és szótlanul bólintott.

- Ha kell, figyelmeztetés nélkül tüzeljenek. Egy lélek se közelítheti meg a telepeket.

- Ezredes - szólt közbe Kaminsky őrnagy - még mindig nem mondta el, tulajdonképpen miért van szükség ezekre az óvintézkedésekre.

Wilkins úgy bámult az őrnagyra, mint aki nem egészen érti, miről beszél a másik. Aztán észbe kapott. Hiszen tényleg elmulasztotta elmondani a két tisztnek a történetet. Lehajolt, kihalászta a kosárból az összegyűrt fénymásolatot, úgy-ahogy kisimította, és odaadta Kaminskynek. Az őrnagy és a százados némán olvasták el a levelet, aztán tanácstalanul néztek az ezredesre. Wilkins néhány szóval elmagyarázta a helyzetet.

- Még mindig nem értem - akadékoskodott Kaminsky - ha így áll a helyzet, mi szükség van UTÓLAG a vesztegzásra? Ha a kapszulák már a helyükön vannak, akkor ez az egész akció olyan, mintha egy kirabolt bankot őriznénk. Maga nem így gondolja? - fordult Harding-hoz.

- Nagyjából - felelte a százados. - De ha jól értem az ezredes gondolatmenetét, akkor még mindig nem zárhatjuk ki teljesen a blöfföt sem. Ebben az esetben azonban a tettes csak EZUTÁN szándékozik elhelyezni a kapszulákat. Megindította a lavinát, de ha el akar érni valamit, akkor lépnie kell.

- Helyes - bólintott Wilkins. - Valóban ilyesmire gondoltam. De ettől függetlenül, annak a dingónak¹⁰ lehetnek cinkosai, társai is. Ha csak egyet is elkapunk közülük, felgöngyölíthetjük az egész klikket.

- Gondolja, hogy többen vannak? - kérdezte Kaminsky.

- A fene se tudja, mit gondoljak már - legyintett idegesen az ezredes. - Ezen a ponton megáll az eszem. És van egy olyan gyanúm, hogy nem most áll meg utoljára. Ha szerencsésen a végére érünk ennek a disznóságnak, esküszöm, leszerelek. Na, menjenek, fiúk. És félóránként részletes helyzetjelentést kérek.

A két tiszt vigyázzba vágta magát, aztán kezét fogtak Wilkinsszel, és eltávoztak. Egy órával később a nyolc kijelölt város ivóvíztározóit elfoglalták a hadsereg különleges egységei. Elmagyarázták az elképedt öröknek, hogy egy szigorúan titkos és nagyon fontos gyakorlatról van szó, amelyet természetesen nem hozhattak nyilvánosságra, ezért nem tudhatott róla senki. A hazugság mindenütt bevált, kivéve Hobart Town-t¹¹, ahol a helyi víztározó ügyeletes egy nyakas skót volt, aki semmiképpen nem akart engedni a katonáknak. Szívből utálta a hadsereget, és ezt nem is titkolta.

- Nekem írásos utasítást hozzanak! - kiabált magából kikelve az osztag parancsnokára. - Mit képzelnek maguk? A hadseregnek már mindent szabad? Itt kérem értékes és bonyolult berendezések vannak, nem adhatom át csak úgy a felügyeletet!

Az osztagparancsnok, egy fiatal főhadnagy, majdnem a haját tépte mérgében. Nem elég, hogy hirtelen parancsra kellett cselekednie, mindenféle eligazítás nélkül, ráadásul ez a pökhendi skót is vele veszekszik? Elvesztette a türelmét, és visszaordított az ügyeletesre.

- Szarok a maga berendezéseire, ember! Ha nem kotródik el innen két percen belül, istenemre mondom, megbilincseltem, és belevágom a tóba! Nyomás, tűnjön el innen, amíg még meglehet!

A katonáknak később úgy tűnt, hogy valaki a bolondját járattja velük. Semmiféle magyarázatot nem kaptak, azt sem tudták, miért vannak itt, és mit kell őrizniük. Egyre feszültebbé vált a légkör, és a tiszteknek nem kis erőfeszítésbe került, hogy rendet tartsanak a náluk is idege-sebb legénység tagjai között. Az előírásnak megfelelően, csőre töltött fegyverrel vigyáztak a semmire, mert teremtett lélek sem közeledett a tározókhoz. Félórás időközönként a parancsnokok jelentést tettek Sydneybe, egy bizonyos Kaminsky őrnagynak, aki viszont azonnal tájékoztatta Wilkins ezredet.

Wilkins mélyen töprengett. Normális esetben örülnie kellett volna, hogy a jelentések szűkszavúan azt jelzik: nem történik semmi. De ebben a mostani helyzetben éppen ez volt a legidegölőbb. Találón nevezte az imént dingónak az ismeretlen örültet, akinek sikerült a feje tetejére állítania ezt a kontinensnyi országot. Csak ezek a vadkutyák tudnak így támadni: mint

¹⁰ Ausztráliában honos vadkutya

¹¹ Taszmánia fővárosa

derült égből a villámcsapás. Ravaszán. És teljesen némán. Vajon mi rejlik emögött az egész sztori mögött?

A lány még mindig aludt. Steve örült ennek. Gondoskodott róla, hogy a szeretkezések szüneteiben a nő eleget igyon, és teljesen kába legyen. Részletesen felépített terve szerint akart cselekedni, és lassan itt volt az ideje, hogy elhagyja a lakást. Soha többé nem szándékozott visszatérni ide, ebbe a sivár odúba. Már minden készen állt ahhoz, hogy végleg eltűnjön, és titokban, ügyesen vigye tovább az akciót.

Még mindig az ágyban feküdt, de már teljesen éber volt. Oldalt pillantott az alvó nőre, és kellemes bizsergést érzett az ágyékában. Tényleg jó volt a lány, sőt klasszis. De most, akárhogy kívánta is, már nem akarta a magáévá tenni. Csak hevert mellette, és a Sakál napját lapozgatta. Inkább gondolkodott, mint olvasott. Igen, a Sakál elkövetett néhány olyan hibát, amit egy igazi profinak nem lett volna szabad elkövetnie. Például gyilkolt. És ez, akármennyire körültekintő volt is, mégiscsak nyom volt a zsaruk kezében. Hiszen lépésről lépésre közelítettek hozzá, már-már oda jutottak, hogy előre ki tudták számítani a következő cselekvését. Neki, Steve Fargónak, nem volt szabad ilyen szarvashibát vétetni.

Úgy érezte, itt az idő. Az órájára pillantott, és elégedetten elmosolyodott. Beidegződött időérzéke most sem csalta meg: pontosan abban a percben akart felkelni. A könyvet beledobta az ágy alatt heverő táskába, nyújtózkodott, és kiment a fürdőbe. Pillanatok alatt megborotválkozott, lezuhanyozott, aztán gyorsan felöltözött, és még egy pillanatra megállt az ágy mellett. Hosszan nézte a meztelen nőt, aztán fogta a táskáját, és csendben kiosont a lakásból. Kívülről bezárta az ajtót, a kulcsot pedig bedobta a levélszekrénybe. A lány majd egy kicsit meg fog ijedni, de ha elmúlik az első rémülete, valószínűleg megkeresi, és meg is találja a kulcsot.

És azután mehet, amerre akar. Steve előre kifizette a lakbért egy fél évre, így a tulaj biztosan nem fog alkalmatlankodni. A lány meg, ha éppen nincs kéglije, még négy hónapig ellakhat itt, ha akar. Egy pillanatra megborzongott a gondolatra, hogy ha a lány felriadt volna, amikor ő elment, meg kellett volna ölnie. Erre pedig semmi oka nem volt. Jó volt ez az átszeretkezett éjszaka és kora reggel a lánnyal, nem voltak ellenségek. És nem akart semmiféle nyomot hagyni maga után. A lakást álnéven bérelte, a lánynak nem mondta meg a nevét, az ajtón pedig semmiféle tábla nem volt. A személyleírása? Ezrével szaladgálnak Sydneyben a hozzá hasonló férfiak. Egy tût könnyebb lett volna megtalálni egy szénakazalban, mint őt ebben a nagyvárosban.

A ház előtt parkoló kocsiját se vitte el. Az öreg Holden megtette a magáét, már semmi szüksége nem volt rá. Majd a lány, ha van elég esze, elviheti. Persze, ha tud vezetni, és van jogosítványa. Ha nem, hagyja ott, majd egy idő után elviszik ócskavasnak. Kényelmesen, minden sietség nélkül, de céltudatosan ballagott el a sarokig, megvárta az első buszt, és észak felé utazott, Willoughby-ba.

Ritchie egy időre elfeledkezett a levélről. Tulajdonképpen ki akarta iktatni a gondolatából a szokatlan és rémítő üzenetet, mert egy adott pillanatban úgy érezte, felforr az agya. Aztán arra gondolt, hogy valamilyen módon szólnia kellene Marylinnek. De mit mondjon neki? Hogy se ő, se a gyerekek ne igyanak csapvizet? És ha el is mondja, mivel magyarázza meg? Az asszony azt hinné, meghibbant. Az igazságot pedig nem mondhatta el, erre Bartlett megeskette.

- Nehogy eljárjon a száz, Gilmore, mert megnyúzlak - figyelmeztette a százados. - Kívülálló nem tudhat meg semmit ebből az egészből. Még a család sem, érted? Ha a hír kiszivárog, megnézhetjük magunkat.

Ritchie-nek természetesen esze ágában sem volt kibeszélni a dolgot. Később ki is ment a fejből, mert egyéb dolga akadt, és betoppant régi barátja, az öreg Jeff McIntosh is, a szokásos tereferére. Fején az elmaradhatatlan ANZAC-kalappal, arcán az elégedett emberek jóindulatú mosolyával, a kiszolgált rendőr maga volt a megtestesült jókedv.

- Hát te mit lógatod az orrod, Ritchie pajtás? - kérdezte vígan. - Úgy nézel ki, mint akinek elvitte a házát a tájfun. Valami baj van?

- Á, semmi - legyintett Gilmore, és nagyot ásított - csak kemény munkarendünk lett hirtelen. Willmot a lábát törte golfozás közben, most az ő ügyele is az én nyakamba szakadt. És nem pihentem ki magam.

- Aha, megértelek - bólogatott McIntosh. - De ha ez vigasztal, gondolj arra, milyen keveset aludtunk mi annak idején, amikor a ferdeszeműeket hajkurásztuk a szigetvilágban. Ha éppen harc volt, akkor azért. Ha meg szünetelt a harc, akkor azért, mert féltünk, hogy az éj leple alatt meglepnek minket, és elvágják a torkunkat. Mire visszakerültünk Ausztráliába, olyanok voltunk, mint a kísértetek. Én speciel majdnem végigaludtam az első hónapot a hazaérkezésem után.

„Én is képes volnék egy teljes hónapot aludni - gondolta magában Ritchie, akinek ismét eszébe jutott a titokzatos levél tartalma - csak oldódjon meg ez a cirkusz. És senkinek se történjen semmi baja...” Szórakozottan hallgatta Jeff kedélyes beszédét, de alig tudott odafigyelni rá. És közben akaratlanul is arra gondolt, hogy szinte az egész ország, néhány ember kivételével, gyanútlanul kezdi a hetet, végzi a maga dolgát, és fogalma sincs arról az iszonyatos veszélyről, ami mindenkit fenyeget alattomosan. Mert mi lesz, ha a kormány, az amerikaiak vagy az izraeliek példáját követve, nem hajlandó engedni a zsarolásnak, és nem teljesíti ennek a gengszternek a követelését? Akkor bizony milliók fognak elpusztulni úgy, hogy fogalmuk sem lesz róla, ki és miért tette ezt velük. Úristen, belegondolni is rossz.

Szinte megkönnyebbült, amikor Bartlett százados kiszólt az irodájából, és behívta magához. Ma valahogyan nem volt ráhangolva Jeff tréfás anekdotáira, és türelme sem volt végighallgatni, vagy válaszolgatni neki. Az öreg észrevette, hogy kezd fölöslegessé válni, és feltápászkodott a székről.

- Na menj, ha a főnököd hív - mondta, és kezet nyújtott Ritchie-nek. - Majd a napokban benézek megint.

Ned Bartlett gondterhelt arccal nézett az őrmesterre.

- Szerinted hogyan fog ez az egész végződni?

- Ha tudnám, főnök, akkor most én ülnék abban a székben, és nem te - vigyorgott kényszeredetten Gilmore. - De azt hiszem, magán a levélírón kívül egész Ausztráliában egyetlen ember sem tudja, hogy mi lesz ennek a sztorinak a vége. És talán jobb is, ha nem tudjuk. Éppen elég dolog van az életünkben, ami miatt aggódhatunk. Eggyel több vagy kevesebb szerintem már nem számít.

- Igazad lehet - tűnődött a százados. - Még abban is, hogy itt, ebben a székben kell ülni ahhoz, hogy az ember előre gondolkozzék. De abban mindenképpen, hogy egyelőre a várakozáson kívül nem tehetünk semmit. Ami ránk hárult ebben az ügyben, azt már megtettük. Most a katonáké és a politikusoké a színpad. Lássuk, ők mire képesek.

3. A hatalom ára

Canberrában¹² ugyanúgy kezdődött a hét, mint bárhol másutt az országban. Látszólag semmi sem zavarta meg ezt a békés, szorgalmas decemberi hétfő reggelt, mindenki sietett a dolga után. Az amerikai mintára épített főváros és környéke gyönyörűen beleillett az Ausztrál Alpok¹³ festői környezetébe. A klíma itt mindig enyhébb volt, mint a síkságon vagy a tenger mellett, és télen, ha leesett a hó, a vidék mágnesként vonzotta a síelőket és egyéb téli sportok szerelmeseit.

A főváros élte mindennapos életét, és közben senki sem sejtette, hogy egy maroknyi ember, a „kiválasztottak”, már hajnal óta talpon vannak. És nem az álmatlanság, még csak nem is az unalom űzte ezt a néhány embert, hogy a többieknél sokkal korábban induljanak munkába. A kora reggel Sydneyből érkezett riasztó hír, az újságbetűkből összeragasztott fenyegető névtelen levél volt a kiváltó ok.

Harry Milton, a miniszterelnök titkára volt az első, akit riasztottak. Hozzá futott be minden olyan üzenet, amelynek a miniszterelnök volt a címzettje. Akár levél, akár fax, akár telefonhívás vagy távirat érkezett, az országon belülről vagy külföldről, először Milton elé került. Ugyancsak ő kezelte és válogatta a politikus elektronikus postáját, kiszűrve belőle a fölösleges, jelentéktelen üzeneteket és a reklámokat. Évek óta dolgozott együtt a miniszterelnökkel, kölcsönösen ismerték és elismerték egymás képességeit, rátermettségét.

Amikor megkapta faxon a levelet, Harry Milton ugyanúgy elámult, mint nem sokkal előtte Ritchie Gilmore. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy ebben az országban, ahol béke és jólét van, valaki, legyen az akármennyire elvetemült, ilyesmit agyaljon ki. Ausztrália a demokrácia egyik bástyája volt világviszonylatban, és Milton, noha ő maga nem volt aktív politikus, csak „segédszemélyzet”, fel tudta mérni, milyen felhőrdülést fog kelteni a világban, ha a kormány enged a zsarolásnak, és megszavazza ezt a törvényt. Ugyanakkor viszont azzal is tisztában volt, hogy ha a kormány nemet mond, az beláthatatlan következményekkel járhat.

Néhány perccel később már a miniszterelnök dolgozószobájában ült a főnökével együtt, és azon tanakodtak, mi legyen a következő lépés.

- EGYMAGAM NEM DÖNTHETEK, HARRY - MONDTA GONDTERHELTEN A MINISZTERELNÖK. - EZ AZ ÜGY TÚLSÁGOSAN NAGY HORDEREJŰ. VISZONT TARTOK TÖLE, HOGY A KOLLÉGÁIM ISMÉT ELKEZDIK A TÖLÜK MEGSZOKOTT SAKKJÁTSZMÁT. ARRÁ PEDIG MOST IGAZÁN NINCS IDŐNK. KÉREM, TEGYEN MEG MINDENT ANNAK ÉRDEKÉBEN, HOGY LEGKÉSŐBB TÍZ ÓRÁRA EGYBEGYŰLJÖN A PARLAMENT.

- IGENIS, URAM - BÓLINTOTT MILTON, ÉS SZAPORÁN JEGYZETELT A BLOKKJÁBA.

- NEM FOGADOK EL SEMMIFÉLE KIBÚVÓT, HARRY - FOLYTATTA A MINISZTERELNÖK. - TELJES LÉTSZÁMOT AKAROK. SENKI SEM HIÁNYOZHAT. A MINISZTEREK ÉS HELYETTESEIK ÉPPÜGY LEGYENEK JELÉN, MINT A KÉPVISELŐK. HA VALAKI BETEG, AZÉRT KÜLDJENEK MENTŐT, VAGY HELIKOPTERT, MIT BÁNOM ÉN. DE PONTBAN TÍZKOR MINDENKI LEGYEN JELÉN A PARLAMENT ÜLÉSTERMÉBEN. KÉRETEM A HADSereg ÉS A TITKOSSZOLGÁLAT VEZETŐIT IS. ÉS A RENDŐRSÉG FŐPARANCSNOKÁT.

¹² Ausztrália adminisztratív fővárosa

¹³ Ausztrália legmagasabb hegylánca, fő csúcsa a 2229 méter (7130 láb) magas Kosciusko hegy. Nevét Thadeusz Kosciuskóról (1746-1817) nyerte, aki az amerikai szabadságharc lengyel származású generálisa volt, és George Washington bizalmasa

- Értettem, uram - mondta Milton. - Azt hiszem, nem lesz fennakadás. Tudtommal senki sem beteg, és senki sem tartózkodik külföldön. Mindent megteszek azért, hogy teljes legyen a létszám, ahogyan ön parancsolta.

- Helyes, Harry. Tegye a dolgát, nekem most lesz egy kis külön elintéznivalóm. A megbeszélrt időpontban találkozunk. Menjen.

És a titkár visszatért a saját irodájába, ahol azonnal elkezdte riasztani a politikusokat. Igyekezete nem volt hiábavaló, már háromnegyed tízkor hemzsegték az emberek a Parlament folyosóin, és tanácstalanul kérdegették egymást, mi lehet az oka ennek a hirtelen riadónak. Nem hiányzott senki, de ugyancsak senki sem tudta az okot. Merészebbnél merészebb feltevések röppentek fel, amelyek sorra megbuktak a vitában. Öt perccel tíz óra előtt az egész tömeg bevonult az ülésterembe, elfoglalta a helyét, és az eddiginél is kíváncsiabban várták, hogy megjelenjen a kormányfő, és végre megtudják, mi történt.

A miniszterelnök pontos volt. Határozott léptekkel ment az emelvényre, egy négyrét hajtott papírlapot vett elő zakója zsebéből, kiterítette maga előtt, megkocogtatta a mikrofont, megigazította a szemüvegét, és csak azután tekintett körül a teremben. Arcáról senki sem tudott leolvasni semmit, a tekintete sem árulta el a legcsekélyebb titkot sem. Egyetlen hosszú percre hallgatott még, és miután meggyőződött róla, hogy tényleg mindenki jelen van, egy jelentőségteljes pillantást váltott a titkárával, aztán megszólalt.

- Hölgyeim és uraim, a jelen ülést rendkívüli okok miatt hívtam össze. Előjáróban szeretném megkérni önöket, hogy nagyon figyeljenek minden szavamra. Nem akarom ismételtetni magam, és nem akarom azt sem, hogy közbeszólásokkal félbeszakítsanak. Lesz majd alkalmuk kérdezni, kifejtetni a véleményüket, de ezzel kapcsolatban is van egy kérésem: csak szigorúan a tárgyhoz szóljanak hozzá, és hagyják el a szokott mellébeszélést. Majd meg fogják érteni, miért kérem ezt.

Ismét tartott egy rövid szünetet, és csak amikor látta, hogy mindenki tekintete rá szegeződik, és a teremben elcsitult a suttogás és a mozgolódás, akkor vette a kezébe a lapot, és olvasta fel a fenyegető levelet. Mire a legutolsó szóhoz érkezett, olyan érzése támadt, hogy szinte vágni lehet a levegőt az ülésteremben. Sőt talán az ország megalakulása óta nem volt ilyen csend ebben a teremben, amely sok hangos vitát látott-hallott már. Szinte az emberek fejében cikázó gondolatok surrogását is hallani lehetett.

- Nos, hölgyeim és uraim, hallották, miről van szó. Mielőtt hozzászólnának, hadd egészítsem ki a mondanivalómat néhány gondolattal. - Köhintett egyet, kortyolt az előtte álló pohárból, ismét megigazította a szemüvegét, és határozott hangon folytatta. - A levél tartalma önmagáért beszél. Ez a levél felér egy hadüzenettel, tehát ilyen mértékben kell komolyan vennünk. Szándékosan beszélek így, mert jómagam sem vagyok, nem is lehetek kivétel. Fogalmunk sincs róla, ki az ellenség. Még csak azt sem tudjuk, hogy egyetlen személlyel, vagy egy csoporttal állunk-e szemben. Ennek következtében természetesen adataink sincsenek, legalábbis egyelőre. A nyomozás már megkezdődött, de amint önök is hallhatták, az idő túlságosan rövid ahhoz, hogy az egész apparátus lendületbe jöjjön, és eredményt érhessen el. Kevesebb, mint harminchat óránk van arra, hogy döntést hozzunk. - Ismét szünetet tartott, a tekintetével nagyon lassan, sorról sorra, emberről emberre pásztázta végig az üléstermet. - Még egy megjegyzést engedjenek meg, hölgyeim és uraim. NINCS IDŐNK a szokásos politikai hülyeségekre. Nincs időnk arra, hogy hosszú beszédeket hallgassunk végig pro és contra, hogy érvekkel támadjuk meg, vagy támogassuk valamelyik felszólalást. Kérem önöket, ezt véssék nagyon jól az eszükbé, és ebben a szellemben viselkedjenek és cselekedjenek. Ausztrália talán még sohasem került ilyen kutyaszorítóba, mint most. És egyetlen apró hibán is múlhat, vajon sikerül-e kimásznia belőle.

A teremben összegyűlt politikusok, úgy a kormány miniszterei, mint a parlamenti képviselők, tanácstalanul néztek össze. Elkezdődött a suttogás, kérdések röppentek fel, egyelőre még halkan, bátortalanul. Mindenki érezte, hogy a miniszterelnök szavai mögött még rejlik valami. És nem is tévedtek, mert egy újabb rövid hallgatás után a kormányfő a teremben tartózkodó Solomon Hunter tábornokra pillantott. A hadsereg vezérkari főnökét mindenki ismerte, bár nem mindenkinek volt rokonszenves. De senki sem vitatta, hogy a tábornoknak is lesz egy-két hozzáfűznivalója az eddig hallottakhoz.

- Hunter tábornok - mondta a miniszterelnök - kérem, mondja el nekünk, hol tart a nyomozás ebben a pillanatban. Tehetünk-e valamit a jelen esetben? Az ön katonái meg tudják-e találni ezeket a gyilkos kapszulákat?

- A válaszom egyértelműen NEM - jelentette ki a katonatiszt határozott, érces hangon. - Az elmúlt órákban ellenőriztünk minden lehetséges információ-forrást. Nem árulok el titkot önöknek azzal, hogy országunk a világ egyik legfejlettebb védelmi rendszerének a birtokosa. A felfedeztetés veszélye nélkül egyetlen potenciális ellenség sem hatolhat kétszáz mérföldnél közelebbre Ausztrália partjaihoz, sem a tengeren, sem víz alatt, sem a levegőben. Ehhez azonban meg kell érteniük, hogy a védelmi rendszer csak a KÜLSŐ ellenség ellen nyújt hatékony védelmet. A mostani helyzetben viszont BELSŐ ellenséggel kell szembenéznünk, és mint azt a miniszterelnök úr oly helyesen ábrázolta, még azt sem tudjuk a levél küldőjéről, vajon magányos farkas-e, vagy egy eddig ismeretlen szervezet szószólója. Egyáltalán SEMMIT nem tudunk róla. Tehát tehetetlenek vagyunk, mind a tettes - vagy tettesek - leleplezésében, mind pedig a kapszulák felfedezésében. Ennek a ténynek kétféle jelentése lehet. Egy: a levél írója blöffölt; kettő: a kapszulák gyakorlatilag BÁRMINEK lehetnek álcázva. A keresés során bevetettük a legmodernebb eszközöket is, de egyik víztározóban sem találtunk semmi gyanúsat, oda nem illőt. Kapcsolatba léptünk az Amerikai Egyesült Államok Alice Springs-ben¹⁴ állomásozó különleges katonai egységével is, és tanácsot, segítséget kértünk tőlük. Az eredmény, hölgyeim és uraim, egyetlen szóval fejezhető ki: NULLA. Semmi. Amerikai szövetségeseink éppen úgy nem tudnak semmit, mint mi magunk.

- Tábornok - vetette közbe a miniszterelnök - ön szerint, ha valóban léteznek a kapszulák, és adott esetben a vírus kiszabadul, az milyen következményekkel járhat?

- Számítottam erre a kérdésre, miniszterelnök úr - felelte Hunter. - Én katona vagyok, nem mikrobiológus. A vírus mibenlétét nem ismerem, a hatását sem. De egy dolgot határozottan állíthatok: ha a jelen pillanatban az ország közvéleménye tudomást szerez a fenyegető veszélyről, annak végzetes hatása lehet. Abban az esetben pánik törhet ki a lakosság körében, és a pánik önmagában eléggé veszélyes. Javasolnám tehát, hogy legalábbis egyelőre ne hozzuk nyilvánosságra a helyzetet. Ha a levél tartalma nem más, mint blöff, amit egyelőre nem zárhatunk ki, akkor könnyen nevetségesekké válhatunk, ha a hír kiszivárog. Mind az ország politikai vezetése, mind pedig a hadsereg hitelét veszti a közvélemény előtt. Ha viszont a vírus valóban létezik, és kiszabadul, akkor, hölgyeim és uraim, nem vállalkozom arra, hogy megjósoljam a következményeket.

- Tehát ön szerint, tábornok - szólt ismét a miniszterelnök - amolyan huszonkettes csapdájába kerültünk.

- Úgy is lehet mondani, uram - bólintott Hunter. - Jelenleg, ismétlem, JELENLEG egyik út sem járható.

¹⁴ Közép-Ausztráliai kisváros

Az iménti suttogás ismét megszűnt. A hallgatóság szinte tátott szájjal hallgatta az elhangzó szavakat, és a jelenlévők többségében feltámadt a tehetetlenség érzete. Egy ilyen ördögien kieszelt terv ellenében valóban fegyvertelenek voltak.

A miniszterelnök ismét összenézett Miltonnal. Értették egymást szavak nélkül is. A politikus, noha kifelé nem mutatta, érezte a rá nehezedő felelősség nyomását. Esküje értelmében köteles volt mindent megtenni a haza és a nép érdekében. Egyelőre azonban még nem jött el a döntés pillanata. Még nem lett felsorolva minden érv. Eddig a dolog politikai és katonai vetületéről beszéltek, de még hiányzott egy láncszem. A kormányfő már eldöntötte magában, hogy mit fog lépni a következő fordulóban, de ahhoz, hogy az akaratát keresztülvihesse, még szüksége volt egy támogatóra. Ismét a hallgatóságra tekintett.

- Azt hiszem, Hunter tábornok véleményével mindnyájan egyetérthetünk. És igaza van abban, hogy katonatisztként nem adhat semmiféle betekintést az ügy tudományos részébe. Erről talán hallgassuk meg a legilletékesebbet. Kérem, professzor úr, mondja el nekünk, amit a vírusokról általában tudnunk kell.

Magas, szikár termetű, erősen őszülő férfi emelkedett szólásra. Minden szem rá szegeződött.

- Jó reggelt, hölgyeim és uraim. David Higgins vagyok, a Sydney-i Egyetem mikrobiológiai tanszékének a rektora. Három évtizede foglalkozom ezzel a szakágazattal, és ezalatt az idő alatt alkalmam volt tanulmányozni az összes létező vagy potenciális mikroorganizmust, amely járványos megbetegedéseket okozhat. Talán nem mennék bele minden részletbe, amely ismeretlen lehet egy laikus kívülállónak, de nagyjából vírusokról, baktériumokról és véglényekről van szó. Olyan szabad szemmel láthatatlan élő szervezetekről, amelyek, ha bejutnak az emberi testbe, ott nagyon súlyos elváltozásokat, sőt halált is okozhatnak. A világ számos pontján dolgozó tudóstársaim több tucatnyi ilyen mikroorganizmust fedeztek fel. Talán önök előtt sem ismeretlen az Ebola, a hantavírus, vagy a húsevő streptococcus neve. Ezeknek a parányoknak a döntő többsége úgynevezett „négyes veszélyfokozatú”, vagyis halálosan veszélyes, és teljes-séggel gyógyíthatatlan. Ha az emberi szervezet közvetlen érintkezésbe jut ezek bármelyikével, az egyenlő egy halálos ítélettel. Pedig az emberiség sem ült ölbe tett kézzel. Antibiotikumok és védőoltások egész arzenálja áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy felvehessük a harcot a láthatatlan ellenséggel. Csakhogy a fejlődéssel párhuzamosan egy olyan dolog is történt, amire senki sem számított.

A teremben ismét elkezdődött az izgatott sugdolózás. A professzor szavai egy pillanatra reményt csillantottak fel a hallgatókban, de az utolsó mondata ismét jelezte, hogy az öröm korai volt. Higgins érzékelte a politikusok hangulatát, és hagyta, hogy magától csituljon le ismét a halk zaj. Amikor úgy ítélte meg, hogy a figyelem megint rá irányul, folytatta.

- Nos, hölgyeim és uraim, azt kell mondanom, hogy a tudóstársadalom beleesett a saját csapdájába. Azt hittük, sikerült túljárnunk a mikroorganizmusok eszén a gyógyszerekkel. A kezdeti sikerek mindenesetre ezt sugallták. De amióta felütötte a fejét az AIDS, úgy tűnik, kezdjük elveszíteni a csatát. Látom, nemigen értik - hordta körül a tekintetét a padsorokban feszengő embereken. - Elmagyarázom. Csak a legutóbbi idők technikai fejlődése engedett betekintést a mikroorganizmusok valódi világába. És amit MOST látunk ott, az elrettentő. Ezek a parányi teremtmények ellenünk fordították a saját fegyvereinket. Immunitást fejlesztettek ki a legtöbb, eddig hatásosnak ismert antibiotikummal szemben, mutációkkal leptek meg minket, és olyan ütemben képesek a regenerálódásra, hogy mi, tudósok, csak a fejünket kapkodhatjuk. Valódi ellenséggel állunk szemben, hölgyeim és uraim, és a helyzetünk szinte reménytelen, mert ez az ellenség LÁTHATATLAN. A veszély nagyságrendekkel nagyobb, mint a terrorizmus veszélye. Némelyik mikroba akár húsz perc alatt is képes szaporodni! Eltűntnek hitt betegségek, mint például a pestis, újra jelentkeztek. Felvettük a harcot, bár

tudjuk, hogy szinte reménytelen. De semmit sem tenni egyenlő a tudatos lemondással sokmillió életről. És alig tudunk lépést tartani. Emlékeztetőül: csak ebben az évtizedben kellett szembesülnünk egy eddig ismeretlen vírussal. Jobb híján X-vírusnak kereszteltük el, de majdnem semmit sem tudunk róla, mert hirtelen jött, ezeket ölt meg, aztán ugyanolyan hirtelen el is tűnt, és nekünk, tudósoknak, nem maradt más teendők, mint azon töprengeni, hogy mikor és milyen alakban jelentkezik ismét.

Az ülésteremben most már jól hallható volt a nyugtalanság. Higgins professzor hosszabb szünetet tartott, mert tisztában volt vele, hogy az eddigi kényszerű fegyelemnek egyszer és mindenkorra vége, és a politikusok kérdezni fognak. Ezek az emberek, akik az elmélet mezején oly briliánsan tudnak zsonglörködni a szavakkal, teljesen tehetetlenek a gyakorlatban. És mivel képtelenek szakítani beidegződött szokásaikkal, igyekezni fognak szavakkal elintézni azt, ami pedig szavakkal teljes mértékben elintézhetsen.

A miniszterelnök is tudta ezt. Sőt azt is tudni vélte, hogy David Higgins is éppen erre gondol, és nincs valami jó véleménye a szócséplő politikusokról. Szégyellte magát, amiért ugyanebbe a kategóriába tartozik, de igazat kellett adnia a professzornak. Együttal elhatározta, hogy amint vége lesz a tények ismertetésének, és dönteni kell, minden erejével ki fogja harcolni az EGYETLEN HELYES DÖNTÉST.

Valahonnan a harmadik vagy negyedik sor közepéről most egy éles hang hallatszott. A miniszterelnök odafordult, és látta, hogy egy fiatal képviselő a felkiáltó. A nyurga fiatalember felpattant a székéről, és egyenesen Higgins professzornak szegezte a kérdést.

- Higgins professzor, legyen szíves, és mondja meg nekem, mi van azokkal a sokat emlegetett, széles spektrumú antibiotikumokkal, amelyeknek a kifejlesztéséhez csillagászati összegeket vettek fel a gyógyszergyárak? - A felszólaló körül szinte forni látszott a terem. Helyeslő felkiáltások tarkították az egyre erősödő hangzavart. - Tudni szeretném, hogy a gyógyszergyárak mit tesznek a pénzünkkel! És főleg most, ebben a lehetetlen helyzetben, mit fognak tenni? Legalább megpróbálnak csinálni valamit, vagy hagyják, hogy ezek a mikro... micsodák egyszerűen kinyírjanak minket?

A professzor nehezen gyúrte le az indulatát. Ő maga is heves vérmérsékletű ember volt, aki hamar kijött a sodrából, de ebben a pillanatban uralkodnia kellett önmagán. A pillanat nem volt alkalmas arra, hogy szópárbajba bonyolódjon ezzel a tejfelesszájú fiattal. Szinte könyörögve szólalt meg.

- A kérdése jogos, fiatal barátom - mondta határozottan, de ugyanakkor érezte, hogy a forrongás ismét erőre kap, és meg akarta menteni a helyzetet. - Uraim! Kérem, uraim! Hallgassanak végig, mert még nem mondtam el mindent! Így képtelenek megérteni az álláspontomat! - Hirtelen mozdulattal lekapta a szemüvegét, és megtörölte izzadó homlokát. - Önök vakvágányon futnak, uraim! Meg kell érteniük, hogy ezek a mikroorganizmusok nem rendelkeznek erkölccsel! Nem azért születnek, nem azért szaporodnak, hogy ezáltal más, magasabbrendű szervezeteket, például minket, embereket, megöljenek! Egyszerűen a fajfenntartási ösztön vezérli őket. TÚLÉLÉS, ez a játék neve. Ahogyan mi is igyekszünk fennmaradni, táplálkozni, szaporodni, ugyanúgy azok is! Az emberi szenvedés és halál nem más ebben az esetben, mint a körülmények szerencsétlen alakulása, egy olyan eseményláncolat, amely NEM SZÁNDÉKOSAN jött létre! A szándékosság ez esetben nem a mikroorganizmusok jellemzője, hanem azé az ismeretlen egyéné, aki azokkal fenyeget minket! Értik már?

Ismét kénytelen volt abbahagyni, mert a láрма már-már elviselhetetlen volt a teremben. A miniszterelnök rosszállóan ingatta a fejét, és ki tudja hányadszor, ismét jelentőségteljes pillantást váltott a titkárával. David Higgins eközben lecsillapodott, és az imént felszólaló

fiatalember is visszaült a helyére. A professzor mély lélegzetet vett, és az előbbinél halkabb hangon folytatta.

- Hadd fűzzek hozzá az eddigiekhez még valamit, hogy megértsék, mennyiben vagyunk felelősek mi magunk a kialakult helyzetért. Ennek semmi köze a biztonsági kérdésekhez. A probléma orvosbiológiai természetű. Igen, amióta felfedeztük az antibiotikumokat, és egyre szélesebb körben alkalmazzuk őket, tulajdonképpen nem tettünk mást, mint MEGERŐSZAKOLTUK A TERMÉSZETET. Éltünk - és visszaéltünk ezekkel a csodagyógyszerekkel. Az eredmény pedig lesújtó: a baktériumok, a vírusok megtanultak alkalmazkodni a merőben új helyzethez, ellenállóképességet fejlesztettek ki a gyógyszerek hatóanyagai ellen, és ez lassan oda vezetett, hogy a betegségeket most már szinte lehetetlen legyőzni a létező gyógyszerekkel. Minden mikroorganizmus LEGALÁBB EGY antibiotikummal szemben immúnis. Nekik sikerült az, ami nekünk, embereknek nem adatik meg: az alkalmazkodás. Az alkalmazkodás mutációkhoz vezet. Eleinte minden mutáció abnormális a környezetében. De minél inkább alkalmazkodik egy szervezet - akármilyen szervezet - annál inkább normálissá válik a mutáció, míg végül UNIVERZÁLIS lesz. Értik már? Ez pedig nem valamilyen akaratlagos tevékenység eredménye, hiszen a mikroorganizmusoknak nincs öntudatuk. Ami történik, azt a DNS-be kódolt fejlődési program diktálja. Minél egyszerűbb egy élő szervezet, annál gyorsabb a folyamat, az adaptáció. - A professzor hangja kezdett berekedni. Köhintenie kellett, mielőtt tovább beszélhetett. - Mi, emberek, elkövettük azt az alapvető hibát, hogy a végletekig kinyomtuk a fejlődés ütemét a kémia és a mikrobiológia terén. Közben pedig megfeledkeztünk a legfontosabbról: nem készültünk föl a következményekre. Arra, hogy mindez bumerángxént fog visszatérni, és alaposan fejbe kólint majd minket. Ami most történik, az éppen a bumeráng visszatérése, és Isten irtalmazzon Ausztrália népének, mert ha a levélíró nem hazudott, akkor a veszély sokkalta nagyobb, mint önök azt el tudják képzelni! Felpattant Pandora szelencéje, és ha a vírus kiszabadul, két centet sem ér az életünk. Sőt, kötve hiszem, hogy marad majd túlélő, aki elmesélhetné, mi történt ebben az esztendőben! Történelemmé fogunk válni anélkül, hogy beleszólásunk lehetne ebbe!

Higgins professzor képtelen volt folytatni a beszédet. A homlokán és a nyakán kidagadtak az erek, arcára kipirult. Milton egy pillanatig azt hitte, hogy a tanár azonnal el fog ájulni. Tanácstalanul nézett a főnökére. A miniszterelnök belátta, hogy ezen a ponton nem szabad tovább feszítenie a húrt. Az emelvényhez lépett, és felemelte a kezét.

- Hölgyeim és uraim, azt ajánlom, hogy tartsunk tíz perc szünetet. Addig gondolkozzanak el a hallottakon. Azokon is, amiket én mondtam önöknek, és Higgins professzor magyarázatán is. - Le akart lépni az emelvényről, de eszébe jutott valami, és visszafordult a mikrofonhoz. - Majdnem elfelejtettem: a parlament épületét nem hagyhatják el. A telefont nem használhatják további utasításig. Kérem, tartsák be a játékszabályokat, mert nagy a tét.

Steve Fargo az órájára pillantott. Fél tizenegy múlt öt perccel. A parlament most ülészik, ha komolyan vették a fenyegetését. És Steve érezte, hogy igen, komolyan vették. Valami nyomasztó csendesség lebegett a levegőben, pedig az utcákon örvénylett a forgalom, és semmilyen látható jele nem volt annak, hogy készül valami. Nem, senki sem tudhatott erről, kivéve a parlament képviselőit, a kormány tagjait, néhány magasrangú katonatisztet, és azt a zsarut, aki felbontotta a levelet. No és természetesen őt, Fargót nem számítva. De míg a többiek csak tapogatózhattak a sötétben, nem tudván, mit kellene cselekedniük, neki megvolt az az előnye, hogy ő igenis tudta, mi lesz a következő lépés. Hiszen ennek a láthatatlan zenekarnak ő, Steve Fargo volt a karmestere, és a partitúra is előtte volt. A zenészeknek még csak kotta sem jutott, úgy kellett játszaniuk, ahogyan ő vezényelt.

Megpróbálta elképzelni, milyen szavak hangzanak most el Canberrában, a Parlament épületében. Megpróbálta beleélni magát abba a helyzetbe, amelybe ő maga sodorta a politikusokat. Igyekezett az ő eszükkel gondolkodni, előre kiszámítani a zsaruk reakcióit, és minden egyes gondolatmenet után elégedetten jutott ugyanarra a következtetésre: senkinek sem áll módjában keresztülhúzni az ő jól felépített tervét. Túl sok időt szentelt neki ahhoz, hogy zátonyra futhasson. Túlságosan alaposan dolgozott ki minden egyes részletet, hogy bármilyen hiba csúszhasson a számításába. Két évet áldozott fel az életéből, hogy kivitelezhesse Ausztrália történelmének a legnagyobb bűntényét.

Sokat olvasott, és tudta, hogy minden bűnöző elkövet egyetlen apró hibát, amely aztán megbuktatja a tervet. Nos, ő, Steve Fargo éppen ezért dolgozott lassan, lépésről lépésre, hogy ne követhessen el semmilyen hibát. Minden lehetőséget mérlegelt, és tudta, hogy nincs teremtet ember, aki képes volna kitalálni az ő lépését. Ezt a sakkjátszmát mindenképpen neki kellett megnyernie. Az ellenfél számszerű fölényét bőven ellensúlyozta az ő magányossága, az a tény, hogy senkit sem avatott bele a tervbe, tehát árulója sem lehetett. „A magányos ember mindig a legerősebb” - hajtogatta oly sokszor az elmúlt két évben. Annyira a magáévá tette ezt a hitet, hogy akarva sem gondolhatott másra.

Steve tervének volt egy olyan pontja, amely más bűnözők terveiből hiányzott. Hiszen a nagy angliai vonatrablás tetteseit is elfogták, még ha évtizedekkel is az eset után. Ő viszont ugyanolyan alaposan dolgozta ki a visszavonulás tervét is, mint a támadását. Pontos, szinte percre kiszabott menetrendje volt, menekülési útvonalát senki sem fedezhette fel, mert gondosan ügyelt arra, hogy a nyomozást félrevezesse a látszat. Úgy épített fel minden mozzanatot ebben a tervben, hogy szinte a szájába rágja a zsaruknak, mit kell tenniük, merre kell őt üldözniük.

Büszke volt önmagára. Ha az a csekély, kiküszöbölhetetlen rizikófaktor nem szól közbe, akkor túl fog tenni példaképén, a Sakálon is. Még hozzá sokkal tisztább eszközökkel, hullák nélkül. Elegánsan. Utána pedig eltűnik örökre, Steve Fargo nem lesz többé, hanem egy másik, ismeretlen ember lép majd a helyébe - a világnak ki tudja, melyik pontján. Mindenesetre jó messze innen.

Csak pillanatokra jutott eszébe az ismeretlen nő, akivel az elmúlt éjszakát töltötte. Kellemes emlék volt, de nem több ennél. Steve tudta, hogy most már előre kell tekintenie, és különben sem volt nosztalgizáló természet. Soha nem volt tartós kapcsolata egyetlen nővel sem, nem ismerte az összetartozás érzését, sem az aggodalmát. A féltékenység nem volt a kenyeré. Ha egy nőt meg tudott szerezni magának, azzal legfőljebb egy hetet töltött el, és akkor már az utolsó két-három napban mélységesen unta társát a kalandban. Olykor hetekig, hónapokig nem volt partnere, ilyenkor olcsó prostituáltakkal vigasztalódott. Vagy önmagával, egy vad film közepette. De most tudta, hogy ennek hamarosan vége lesz. Amint végére ér a tervének, gazdag ember lesz, és megengedheti majd magának, hogy állandó partnerre gondoljon.

Ismét az órára nézett. Tizenegy múlt. Becslése szerint a Parlament mostanra már nagyjából eldöntötte, miként fog cselekedni. Steve-nek nem volt kétsége afelől, hogy a politikusok úgy fognak viselkedni, ahogyan ő elvárja tőlük. Most ismét rajta volt a sor, hogy megtegye a következő lépést. Amióta belépett ebbe a bérelt lakásba, Canterburyben¹⁵, egyetlen pillanatra sem felejtette el, hogy még dolga van. Elővett egy papírlapot, egy halványkék borítékot, és egy halom régi újságot. Olló, ragasztó, csipesz sorakozott az asztalon, készen arra, hogy megalkossa velük a következő levelet, amely holnap, a reggeli postával fog eljutni Vacluseba. Óvatosan, nagy figyelemmel dolgozott. Nagyon vékony gumikesztyűt húzott ehhez a munkához, hogy még véletlenül se hagyjon ujjenyomatot a levélen. Fél óra múlva előtte állt a kész levél. Átolvasta, elégedetten bólintott, aztán bekapcsolta a hordozható számítógépet és a

¹⁵ Sydney egyik központi negyede, a Botany Bay-től északra

nyomtatót. A borítékot befűzte a nyomtatóba, kikereste a megfelelő fájlt, és rányomtatta a címezést ugyanúgy, mint az előző levélnél. Nem tartott magánál kész borítékokat. Ez is az elővigyázatossági intézkedéseihez tartozott.

Amint mindennel készen volt, kikapcsolta a gépet, elrejtette a szekrény aljában, a leragasztott borítékot a zsebébe csúsztatta, körülnézett a lakásban, és miután meggyőződött róla, hogy minden rendben van, kilépett a lakásból. Az ajtót gondosan kettőre zárta, a lépcsőházban lehúzta a gumikesztyűket, és a kijárat melletti szeméttárolóba dobta. Még várt néhány percig az árnyékos kapualjban, amíg meghallotta az utcán közeledő szemeteskocsi zaját. Abban a pillanatban lépett ki a kapun, amikor a két bennszülött munkás kitolta a kerekes szeméttárolót az utcán várakozó teherautóhoz. Körülnézett, átsietett az utca túloldalán parkoló terepjáróhoz, beült, és elindult a Canterbury Road-on a Centrepont Tower¹⁶ irányába.

Amint letelt a miniszterelnök által engedélyezett szünet, a politikusok fürgén özönlöttek vissza a gyűlésterembe. A kormányfő és Milton az egyik ablak mellett állva nézték a befelé igyekvő embereket, és a titkár megengedett magának egy kis tréfát.

- Azt hiszem, ön sem, én sem láttuk még ezeket az embereket ennyire igyekezni egy ülés folytatására.

- Igaza van, Harry - bólintott a miniszterelnök. - Általában igyekeznek elodázní az ülés folytatását. De most merőben más a helyzet. Figyelje meg jól az arcukat. Rettegnek. És ez még hagyján, mert emberi tulajdonság a halálfélelem. De az már kevésbé van rendjén, hogy a közöny álarca alá rejtik a félelmüket. Képmutató, gyáva társaság. Még önmagukkal sem mernek szembenézni. Lefogadom magával akármibe, hogy mégis megpróbálnak majd úgy viselkedni, mintha semmi sem történt volna, és szaporítani a szót. De ezt most nem fogom megengedni nekik. Jöjjen, Harry, menjünk mi is be.

A teremben még nem ült el a nyüzsgés zaja, amikor a miniszterelnök az emelvényhez lépett. Tekintetét körülhordozta a termen, és megállapította, hogy nem tévedett. A gögös, lekicsinylő pillantások elárulták gazdáikat.

- Nos, hölgyeim és uraim, azt hiszem, bőven volt idejük megemészteni az eddigieket - mondta a politikus higgadt, de határozott hangon. - Szeretném, ha a továbbiakban nem húznánk az időt a szükségesnél jobban. Ne feledjék el, hogy még ma döntenünk kell. Higgins professzor nagyon pontosan vázolta fel önök előtt a dolog orvosi-biológiai vonatkozásait. Hozzá kíván még fűzni valamit az eddigiekhez, professzor? - fordult a tudós felé.

A szikár férfi felállt a helyéről, és bólintott. Odalépett a mikrofonhoz.

- Csak néhány szót szólnék még - mondta halkan. Látszott rajta, hogy a korábbi izgalom erősen megviselte, és még nem tért teljesen magához. - Emberek, remélem, elgondolkodtak azon, amit elmondtam önöknek. Most már önökön a sor, hogy a megfelelő módon határozzanak. A magam részéről én arra szavaznék, hogy teljesítsék a levélíró követelését. Meg is indoklom, miért. Fizikailag nincs időnk újjászervezni az eszköztárunkat. Nem tudunk ilyen rövid idő alatt felkészülni egy számunkra ismeretlen biológiai fegyver elleni harcra. Minden perc késedelem végzetes lehet. - Egy pillanatra elhallgatott. Arcán kimondhatatlan kimerültség látszott, a tekintete elárulta, hogy kegyetlen fejfájás kínozza. - Hölgyeim és uraim, köszönöm a figyelmüket. Határozzanak, itt és most.

Az eddig csendes ülésterem úgy zúdult fel Higgins szavai után, mint egy megbolygatott darázsfészek. Egyik pillanatról a másikra irtózatos hangzavar keletkezett, kiáltások és

¹⁶ Sydney egy másik jellegzetessége, egy henger alakú toronyépület

ellenkiáltások hangzottak fel, de senki sem látszott érteni a másik szavát. Milton tanácstalanul tekintett a főnökére, aki egyetlen fejmozdulattal megnyugtatta. Ugyanekkor a parlament elnöke törtetett a mikrofonhoz, és magából kikelten kiabálni kezdett.

- Megdöbbenő ez az inszINUÁCIÓ, miniszterelnök úr! Amit eddig hallottunk, nem más, mint érvek felsorakoztatása AZ EGYIK álláspont érdekében. Uram, demokratikus országban élünk, viszont ami ma reggel óta ebben a teremben történik, az a legsötétebb diktatúrákat idézi! Ön, miniszterelnök úr, és önök - fordult színpadias mozdulattal a kormány és a képviselők felé - végig gondolták, mi lesz a következménye annak, ha ma itt megszavazunk egy ilyen törvényt? Az egész világ előtt lejárátjuk magunkat, olyanokká fogunk válni, amilyen Dél-Afrika volt az apartheid évtizedeiben! Fajgyűlölőnek, és isten tudja, még mi mindennek fognak titulálni bennünket! Ausztráliát, amely eddig a demokrácia és a jólét országa volt! Hölgyeim és uraim, önök vállalják ennek a kockázatát?

- És ön, elnök úr, vállalja annak a kockázatát, hogy a követelésnek ellenszegülve, halálvesztélybe sodorjuk tizenhétmillió ausztrál állampolgár életét? - rivallt rá szokatlanul élesen a miniszterelnök. Mindenki megdermedt, mert nem ilyennek ismerték a kormányfőt. - Most beszéljen, ember! Ön, személy szerint, vállalja ezt a kockázatot? Vállalja, hogy esetleg a maga felesége, vagy a lánya legyen az első áldozat? Most beszéljen, az istenit magának! - Most már a miniszterelnök is elvesztette az önuralmát. A kocka el volt vetve. - Hagyja már az ilyen „politikailag korrekt” baromságokat! Én személy szerint tojok rá, mit szól majd a külvilág! Ha a mérleg egyik serpenyőjében a közvélemény van, a másikban pedig tizenhétmillió élet, akkor nem kétséges, hogyan döntök! Nem tíz, de akár száz évre is elszigetelem Ausztráliát, ha ezzel megmenthetem a lakosságot! És maga még erkölcsi problémaként kezeli ezt a helyzetet? Hallhatta Higgins professzort! Minek kell még elhangoznia ebben a teremben ahhoz, hogy meggyőzze magát? Mondja, MINEK?

Abba kellett hagynia, mert teljesen berekedt. A parlament elnöke elképedten hallgatta a miniszterelnök lehengerlő szavait, és most úgy bámult erre az emberre, akiben eddig mindig a higgadtság és a nyugalom megtestesítőjét látta, mintha az a holdból pottyant volna eléje. Meg sem fordult a fejében, hogy ellentmondjon a kormányfőnek. Az pedig letörölte a verejtéket a homlokáról, kiitta a pohár vizet, amit az odasiető Milton nyújtott feléje, mélyet lélegzett, és halkabban folytatta.

- Ez jólesett - bökött a pohárra. - Ezt még „büntetlenül” ihattam meg, és ki tudja, nem ez volt-e az utolsó pohár. Most pedig térjünk vissza ehhez a mi kellemes kis problémánkhoz. Értsenek meg egy dolgot, hölgyeim és uraim: belecsöppentünk egy hatalmas szerencsejátékba, amelynek nem ismerjük a szabályait, egyetlen egy kivételével. Az pedig így szól: „az osztó alkotja a szabályokat”. A tét hatalmas. Az ország lakosságának az élete. Az ellenfelünk ismeretlen, nem hajlandó megmutatni az arcát. Az eddigi jelekből arra kell következtetnünk, hogy esze ágában sincs tréfálni. És, hogy a szerencsejáték példájánál maradjak, még csak az első leosztásnál tartunk. Az összes adu az ellenfél kezében van. Mert az a vírus, ha kiszabadul, nem fog törődni vele, ha valaki munkaspárti, vagy szakszervezeti vezető, milliomos, vagy hontalan csavargó. Neki egyre megy. Nem fog megállni a küszöbön, illedelmesen bekopogni minden ajtón, és udvariasan megkérdezni, beléphet-e. A vírusnak teljesen mindegy, ha az ember „valaki”, avagy szürke senki - neki minden ember CÉLPONT ÉS HORDOZÓGAZDA! És nemre, fajra, vallásra, politikai hovatartozásra és vagyoni helyzetre való tekintet nélkül EGYFORMÁN fog megölni mindnyájunkat! Értik már, hölgyeim és uraim? - Egy pillanatra elhallgatott, aztán egészen más, majdnem vészjósló hangon szólalt meg. - Öt perc szünet. Kérem, ne hagyják el a termet, még cigarettázni sem. Gyűjtsanak rá itt, ha nagyon akarják. Ennyit megérdemelnek a mai izgalmakért. Azonnal jövök. - Intett Miltonnak, Higginsnek, a vezérkari főnöknek, és eltűntek az egyik ajtó mögött.

A különtanácskozás még öt percet sem tartott. A négy férfi komoly arccal tért vissza az ülésterembe, és mindnyájan az emelvény felé közeledtek, mintha egyszerre akarnának beszélni. Iménti elképedéséből felocsúdva, a házelnök észrevette, hogy az elmúlt néhány percben ez a négy ember szövetségre lépett. Még lázadozott benne a politikus, de ugyanakkor borzongott is attól az apokaliptikus képtől, amit a miniszterelnök lefestett. Nem is volt alkalma közbeszólni, mert a kormányfő ismét megszólalt.

- Látom, alaposan kihasználták az iménti engedékenységet. Vágni lehet itt a füstöt. - A hangja majdnem ironikus volt. - Bárcsak ez volna most a legnagyobb gondunk. Nos, hölgyeim és uraim, én, mint Ausztrália demokratikusan megválasztott miniszterelnöke, a tisztségemmel járó hatalmas felelősség ismeretében, meghoztam a döntésemet. A kialakult „tűszhelyzet” kényszerített rá. Ettől a perctől kezdve egész Ausztráliában érvénybe lép a hadiállapot. Ugyanazok a törvények és szabályok érvényesek, mint a háborúban. A nemzet maximális biztonságának az érdekében elrendelem a teljes hírzárlatot. Hogy ennek érvényt szerezzek, egyúttal statáriális szükségállapot lép érvénybe a Parlamenten belül, amelynek értelmében önök, hölgyeim és uraim, NEM HAGYHATJÁK EL AZ ÉPÜLETET. A telefonokat nem használhatják. Ugyanakkor kérem beszolgáltatni az összes mobiltelefont is a biztonságiaknak. A Parlament informatikusai ebben a pillanatban zárják le az internetes hozzáférést az összes számítógépen, kivéve a miniszterelnöki iroda számítógépét. - Elhallgatott. Nem esett nehezére látni az arcokon a megrökönyödést. Erre a fordulatra senki sem számított. - A sajtóval egyedül én tartom a kapcsolatot. Én fogom informálni az újságírókat mindenről, amit fontosnak látok. Még valami, hölgyeim és uraim. Ha bárki, bármilyen módon megszegi a hírzárlatot, annak a büntetése azonnali halál. Nem tréfálok. Higgins professzor beszámolója az X-vírusról, amely ezeket ölt meg Dél-Szudánban 1993-ban és a vezérkari főnök szakvéleménye a pánikról meggyőzték arról, hogy ez az egyedüli járható út. Hölgyeim és uraim, mindnyájan felelősséggel tartozunk Ausztrália népének, de talán az egész világnak.

Ismét elhallgatott. De ez a hallgatás nem a szokásos hatásszünet volt. A miniszterelnök pontosan tudta, hogy a politikusoknak most egy kis csendre van szükségük, hogy megemésztthessék az imént hallottakat. Egy kicsit még sajnálta is őket. Egyiküket sem készítette fel az élet egy ilyen helyzetre.

- Nos, ennyi, hölgyeim és uraim. Igyekezni fogunk ezt a kényszerfogságot a lehető legkényelmesebbé tenni az önök számára. És ha mindennek vége lesz - ha egyáltalán megérjük a végét - akkor majd újra elbeszélgetünk, a mostaninál sokkal kötetlenebb formában. Ha akkor úgy fogják megítélni, hogy tévedés volt részemről ilyen lépésekhez folyamodni, szívesen benyújtom a lemondásomat. De addig én vagyok ennek a hajónak a kapitánya, és maguk a matrózok, akik végrehajtják a parancsnok utasításait.

Csendben távozott az emelvényről, mialatt Higgins professzor és a tábornok halkan beszélgettek. Csak Harry Milton követte főnökét annak az irodájába. A miniszterelnök egy fáradt sóhajjal leült a foteljébe, és helyetlenné kínálta Miltont is.

- Mondja, Harry, maga is diktátornak tart ezért? Mert a többiek, azt hiszem, egy polcra helyeztek engem Hitlerrel, Sztálinnal, Pol Pottal és Ceausescuval. És ezt is vállalnom kell, ha meg akarom menteni ezt az országot.

- Uram, az én véleményem nem sokat számít - felelte halkan Milton. - Nehéz az embernek olyan helyzetbe beleképzelni magát, amilyenben még sosem volt.

- Megint igaza van, Harry - mosolyodott el a miniszterelnök. - Nagyon remélem, hogy jó vége lesz ennek a cirkusznak. Magából pedig kiváló politikus lenne.

4. Tapogatózás

Kedden reggel, amikor véget ért a huszonnégy órás ügyelete, Ritchie Gilmore úgy érezte, valami még visszatartja attól, hogy hazamenjen. Végtelenül fáradt volt, a szeme majdnem leragadt, de belül fellázadt benne valami a hazamenetel ellen. Tudat alatt jelentkezett benne ez a furcsa érzés, amit ő maga meg sem fogalmazott tulajdonképpen, és ami csak akkor kristályosodott ki benne, amikor Bartlett százados, aki ma jóval korábban érkezett meg az őrsre, belépett az ügyeletesszobába.

- Te még itt vagy? - bámult Ritchie-re. - Olyan a szemed, mint egy bagolyé. Miért nem mész haza?

- A fene tudja, főnök - vakarta meg a fejét Gilmore. - Meg sem próbálom megmagyarázni magamnak. Talán, mert ez az egész felfordulás az én pénteki ügyeletem idején kezdődött.

- Látszik, hogy fáradt vagy - vigyorodott el Bartlett. - TEGNAP kezdődött, öregem. Nem pénteken. Tegnap kaptuk azt az átkozott levelet, ami a feje tetejére állította egész Ausztráliát. Ennyire elvesztetted az időérzékedet?

- Úgy látszik - húzta el a száját az őrmester. - Ned, te ezt nem érted meg. Talán én sem. Nem vagyok egy tanult ember, nem tudom megfogalmazni a gondolataimat, de nekem úgy tűnik, mintha már évszázadokkal ezelőtt belecsöppentem volna ebbe a kalamajkába. Ezen felül most úgy érzem, akár egy hétig is ébren tudnék maradni. Hazamehetek éppenséggel, de otthon mihez kezdek? Aludni nem tudok, dilibogyókat nem akarok szedni. A ház üres, az asszony nincs otthon, és a gyerekek sem. És ha otthon lennének is, erről a cirkusztól úgysem beszélhetek velük. Itt legalább hasznos lehetek.

A százados elgondolkodva hallgatta Gilmore szavait. Igazat kellett adnia neki. A titoktartás miatt ő sem beszélt otthon erről a problémáról, de az őrmester gondját teljesen megértette. Viszont azt sem akarta, hogy Ritchie összeroppanjon a kimerültségtől, és kiessen ő is. Egyetlen tapasztalt őrmesterrel akár be is zárhatta volna Vauclose-t.

- Te tudod, Ritchie - mondta erőtlenül. - Abban igazad van, hogy foglalkoztat a dolog. De abban már nincs, hogy agyonhajszolod magad. Menj haza, és felőlem ne is aludj, csinálj, amit akarsz, de nekem egy ép őrmesterre van szükségem, nem egy idegroncsra. Ha te is kiesel, mint Willmot, akkor Peter sem bírja sokáig. Indíts haza.

Ebben a pillanatban érkezett meg a küldönc, aki a szokásos reggeli postát hozta. A két rendőr egyszerre pillantott a nagy fali villanyóra, és ugyanarra gondoltak: ebben a csomagban lennie kell valaminek, ami mindnyájukat érinti. Egy újabb levél a dingótól. Vagy akármi más, aminek hasznát vehetik. De az is lehetséges, hogy hasznavehetetlen lesz az üzenet, és csak újabb pánikot okoz majd.

- Te is arra gondolsz, amire én? - pillantott Bartlett az őrmesterre.

- Azt nem tudhatom, hogy te mire gondolsz, főnök - felelte Ritchie - de én a zsigereimben érzem, hogy ebben a zsákban van egy újabb levél attól az örülttől. Fogadsz velem?

- Elvből nem fogadok - nevette el magát a százados. - Na, ess neki. Az orrodon látom, hogy addig úgysem lesz nyugtod. Bányászd elő azt a kibaszott levelet, lássuk, mivel tud még meglepni bennünket ez a gengszter.

A hiénák nem ugorhatnak fürgébben egy friss tetemre, mint ahogyan Gilmore rávetette magát a zsákra. Nem is sokat teketóriázott, kiszórta a tartalmát a padlóra, és úgy kezdett kutatni a

levélhalomban, mint a kutya, amely az elásott csontot keresi. Közben a szeme sarkából a századosra pillantott, aki nevetve nézte a jelenetet.

- Mi olyan mulatságos? - kérdezte kissé szúrósan.

- Semmi - felelte Bartlett - csak úgy festesz, mint egy kissrác Karácsonykor. Mintha ki tudja, milyen ajándéokra számítanál. Ha Peter betoppan, és meglátja ezt a disznóólat, seggbe fog rúgni. Tudod, mennyire pedáns.

- Tojok rá - morogta Ritchie, és tovább túrta a borítékhalmazt. - Na, itt is van - mondta egy perccel később, és nyögve felegyenesedett. A kezében egy halványkék borítékot tartott, ugyanolyan, amilyen tegnap reggel érkezett. A rányomtatott címzés is azonos volt, és feladó ezen sem szerepelt. - Ez az az átkozott - vicsorgott a levélre, mintha az lett volna maga a feladó. - Jöhet Peter a seggberúgással, ha nagyon akar. De ezt a levelet akkor is én bontom fel.

Már tépte is, türelmetlenül remegő kézzel, szaggatta a leragasztott hátlapot, és izgalmában majdnem kettészakította a levelet. A papírlap mellől egy levelezőlap-nagyságú színes fénykép csúszott ki, és a padlón szétszóródott levelekre esett. Maga a levél most is ragasztott újság-betűkből állt. A százados lehajolt a fényképért, Ritchie pedig közben hangosan olvasta fel a néhány soros levelet.

Ennek az épületnek a falaiban, huszonkét érzékeny ponton, nagy teljesítményű pokolgépeket helyeztem el. Az épület ma este pontosan nyolc órakor fel fog robbanni, hacsak a nyolc lakó nem fizet addig fejenként egymillió dollárt. Nekem nem kell papírpénz, amit esetleg meg tudnak jelölni, le tudnak nyomozni. Gyémántokat akarok. Vásároljanak huszonnégy darab egyforma nagyságú követ. Ügyeljenek arra, hogy a legkiválóbb minőséget szerezzék be, mert nem elégszem meg szeméttel.

A pokolgépek távirányítással hozhatók működésbe. Méghozzá EGYSZERRE. Egyetlen gombnyomás elég ahhoz, hogy az egész épület megsemmisüljön. Ha nem hiszik el, nézzék meg a ház garázsában azt a pokolgépet, amelyet otthagytam maguknak. Nyugodtan megvizsgálhatják, szétszedhetik, csinálhatnak vele, amit akarnak. EZ A POKOLGÉP NEM FOG FELROBBANNI, hacsak maguk nem olyan tökkelütött hülyék, hogy elrontsanak valamit. A többi robbanószerkezet azonban élesre állítva várja, hogy működésbe hozzam.

Ne tegyék próbára a türelmemet. Addig várok, ameddig az első feltételemet nem teljesítik. Készüljenek föl egy újabb üzenetre, amelyben megtalálják majd a további utasításaimat.

- A jó kurva anyját ennek a féregnek - káromkodta el magát Bartlett. - Kíváncsi vagyok, mivel tud még előrukkolni. Tudod, hol van ez az épület?

- Fogalmam sincs - felelte Ritchie, és elvette a századostól a fényképet. - Csak annyit látok, hogy nem lehet egy olcsó vityilló.

- Nem is az - mondta Ned. - Kingsfordban¹⁷ nincsenek olcsó házak. Csak drágák, és még drágábbak. Ez a Gardeners Road és a Southern Cross Drive sarkán van. Mi, csóró zsaruk, még álmunkban sem gondolhatunk egy olyan lakásra, amilyen ebben a házban lehet. Jól kiszemelte magának a dingó, hogy hol és kit érdemes megzsarolni. Akik itt laknak, azoknak a bőrük alatt is pénz van. - Visszavette az őrmestertől a fényképet, és a padlón szétszóró levélhalomra bökött. - Ezeket szedd valahogyan össze, mert Peter mindjárt itt lesz, és nem akarom egész nap a morgását hallgatni. Aztán mars haza pihenni. Már megtetted, amit meg kellett tenned, a többi az én feladatom.

¹⁷ Sydney egyik gazdag negyede

Steve Fargo minden sietség nélkül sétált el az épület előtt. A kép, ami eléje tárult, a lehető legbékésebb volt. Mintha mi sem történt volna, pedig a felszín alatt, ezt jól tudta, már beindult a gépezet. És Steve éppen ezt akarta. Abban teljesen biztos volt, hogy a rendőrség most már komolyan veszi a fenyegetését. LEGALÁBB a rendőrség. A Parlamenttel kapcsolatban még voltak kételyei, mert ismerte a politikusok természetét, ami az örök huzavona okozója volt, és nem csak Ausztráliában. Mennyivel egyszerűbb lehetne a világ, ha a magafajta emberek kezében lenne az irányítás? Összehasonlíthatatlanul könnyebb volna érvényre juttatni a legkézenfekvőbb dolgokat, amelyek VALÓBAN a köz érdekeit szolgálnák. Így azonban csak bizottságok születnek, tárgyalások folynak végeláthatatlanul, és ha eredményre is jutnak, az messze elmarad a követelményektől.

Az órája szerint a legutóbbi levelének már el kellett jutnia Vaocluse-ba. Bízott benne, hogy az ügyeletes nem fog habozni, és azonnal továbbítja a feletteseinek az üzenetet. Ez jó időre le fogja foglalni a rendőrség bevetendő erejének nagy részét, a hadsereg pedig még mindig őrzi a víztározókat. Minden aszerint az ütemterv szerint folyt a maga medrében, amit Fargo diktált az ellenfeleinek. Jóleső büszkeséggel gondolt arra, hogy ő, az egyedülálló, magányos ember több száz, sőt több ezer embernek parancsolhat.

Mindezek mellett pedig délben lejár az első ultimátuma. Legkésőbb tizenkettőkor ki fog derülni, hogy a politikusok mennyire ijedtek meg, mennyire vették szó szerint a fenyegetését, és megszavazzák-e a bevándorlást befagyasztó új törvényt. Arra külön büszke volt, hogy ha minden az ő akarata szerint játszódik le, akkor maga a miniszterelnök fogja nyilvánosságra hozni. Ezzel pedig bebizonyítja, hogy akárki, akinek van elég esze hozzá, könnyűszerrel két vállra tudja fektetni az ÁLLAMOT. Igen. Tényleg csak ész kell hozzá, és türelem, kitartás. Céltudat. A jól olajozottnak tűnő államapparátust akár egy tinédzser is a saját eszközévé teheti, ha nagyon akarja. A tunya bürokraták hadserege pedig olyan lesz, mint egy bábszínház kiselejtezésre ítélt, ócska figurái. Hasznavehetetlen, korlátolt társaság ez. De most majd megtanulják, mit jelent versenyt futni az idővel. Nem előreláthatatlan természeti katasztrófával kell szembenézniük, megmérkőzniük, hanem az emberi agy találékonyságával. És ez az igazi próbatétel.

„Igen, délben megtudom, hogy én győztem-e az első menetben - gondolta Steve. - Valami azt súgja, hogy igen. Nem lehetek biztos benne száz százalékgig, de érzem, hogy sikerült beindítanom a motort. Utána már nem kell sokáig várni a következő menet végére. Este az is eldől.”

Kényelmesen elballagott a Southern Cross Drive szelíden nyugat felé ívelő kanyarjáig, ahonnan még jól lehetett látni a nyolcemeletes épületet. A kocsiját otthagyta a parkolóban, legalább egy tucat hasonló terepjáró társaságában. Az sem lehetett feltűnőbb, mint ő maga. A környékbeli irodákban és hivatalokban többnyire az ő korosztályabeli emberek dolgoztak, akik szívesen és lelkesen követték a divatot. Az pedig már évek óta ugyanaz volt: a mindenre használható jármű, amely hétköznapi munkába járást, a bevásárlásokat szolgálja, hétvégeken pedig kirándulásokra viszi a családot. Most beült a volán mögé, letekerte az ablakot, rágyújtott, és kényelmesen hátradőlve nézte az épületet. Igen. Most még békésnek látszik, de rövidesen hemzsegni fognak benne és körülötte a zsaruk és a katonák. Egy olyan levelet, amelyet küldött, egyszerűen nem lehet nem komolyan venni. És ha megtalálják az alagsori garázsban a mintának otthagyott pokolgépet, akkor már tényleg aszerint fognak táncolni, ahogyan ő, Steve Fargo fűtyül. Elvigyorodott erre a gondolatra, egy hanyag mozdulattal kipöccintette az ablakon a csikket, begyújtotta a motort, és óvatosan kifarolt a parkolóból. Az úttest szélén lefékezett, elengedett néhány másik járművet, aztán észak felé kanyarodott. Még egy futó pillantással üdvözölte a hamarosan hadszíntérre váló nyolcemeletes épületet, aztán

folytatta az útját a híd felé, hogy minél hamarabb Willoughby-ba érhesse. Itt volt az ideje, hogy megfogalmazza és postára adja a harmadik levelet is.

Miután maga mögött hagyta az útkereszteződést a nyolc emeletes házzal együtt, már nem nézett vissza többé, így nem láthatta, hogy a másik irányból katonai járművek és villogó, szirénázó rendőrkocsik egész karavánja érkezik az épület elé, csikorogva fékeznek le, és a kiugráló emberek villámgyorsan lezárják az utakat a forgalom elől. Természetesen azt sem láthatta, hogy mekkora pánik tört ki a járókelők és az autósok között, amikor meglátták a katonákat, fekete kezeslábasaikban, amelyek mellén és hátán foszforeszkáló sárga színben villant meg az ATG¹⁸-felirat. Éppen időben távozott, de ha tudta volna, mennyire közel járnak hozzá az üldözők, Steve talán beleizzadt volna az izgalomba.

Martin Conroy őrnagy magas, izmos alakja tekintélyt parancsolón vonta magára a körülötte állók pillantását. A negyvenéves férfi éppen csak kilépett a ház üvegkapuján, mögötte a kommandó húsz tagja érkezett, állig felfegyverkezve és bonyolult műszaki berendezéseket cipelve. Az őrnagy kilépett az épület vetette árnyékból az éles napsütésbe, szemét kissé összehúзва körülnézett, aztán határozott léptekkel megindult Wilkins ezredes kocsija felé, amely a Gardeners Road árnyékos oldalán vesztegelt. Az ezredes már várta Conroyt, és most kiszállt a járműből. A két férfi megállt egymás előtt.

- Nos, őrnagy? - kérdezte Wilkins. - Mit találtak odabent?

- Az égvilágon semmit, ezen kívül - mutatott Conroy a háta mögé, ahol két embere állt meg egy kisebb bőrönd nagyságú tárggyal. - A dingo nem hazudott, megtaláltuk a garázsban a pokolgépet. Mármint azt, amelyiket kimondottan a mi szórakoztatásunkra hagyott ott. Bár a magam részéről szívesen lemondanék az ilyen szórakozásról. Nézze, ezredes - intett a szerkezet felé, amelyet a két kommandós óvatosan letett az útestre. - Ez a legbonyolultabb pokolgép, amit valaha láttam. Szétszedtük, megvizsgáltuk, és azt mondhatom, ha a ház falai-ban valóban ott van huszonkét másik ilyen szerkezet, akkor nem csak ennek a háznak, hanem az egész háztömbnek befellegzett. A gyújtószerkezet elektromos, különleges telepek látják el energiával. A telepeket a hőmérséklet ingadozása tölti fel. Nézze ezt az antennát, ezredes. Mikrohullámú vevőantenna. Fél mérföldes körzeten belül képes felfogni a jeleket. Ez azt jelenti, hogy a bombát bármilyen, mikrohullámokkal működő adókészülékkel ki lehet oldani. Lehet az mobiltelefon, vagy akármi más.

- Látom, Conroy - mondta gondterhelten Wilkins. - De engem inkább az érdekel, mi van a falakba rejtett szerkezetekkel. Mert ha igaz, amit mond, akkor mindenképpen meg kell találnunk őket, még az ultimátum lejárta előtt. Meg kell találnunk és semlegesítenünk. Különben fél Sydney a levegőbe repülhet.

- Megtalálni? Ezredes, ön tisztában van azzal, hogy ez lehetetlen? - Conroy hangja egy árnyalattal idegesebb volt, mint szeretne volna. Tudta, hogy a szavait akár függelemsértésként is fel lehet fogni, de ezzel most nem törődött. Olyan régen szolgált már ebben a kommandóban, és annyi siker állt már mögötte, hogy megengedhette magának ezt a luxust. - Azokat a pokolgépeket fizikai lehetetlenség megtalálni. Ismétlem, LEHETETLEN. A semlegesítés volna a kisebbik bökkenő, mert ez a szerkezet mintául szolgálhatna.

- Miért lehetetlen? - vonta fel a szemöldökét Wilkins. Észrevette az őrnagy hangjában az ideges fölényességet, és szeretne volna a tudtára adni, hogy itt mégiscsak ő, Benjamin Wilkins a főnök. - Magyarázatot kérek, mégpedig pontos és megtámadhatatlan magyarázatot. Ettől függ minden további lépésünk.

¹⁸ ATG = Anti Terrorist Group, vagyis Antiterrorista Csoport

Conroy cigarettára gyújtott. Ki nem állhatta az ezredest. És nem csak őt, hanem általában minden olyan feletttest, aki először parancsolt, és aztán kérdezett, nem törődve a körülményekkel. Egy olyan szakember, mint Conroy, pontosan tudta, hol végződik a lehetséges, és hol kezdődik a fantázia. Ez az eset, itt, már túl volt ezen a finom határon. Néhány percig némán szívta a cigarettáját, és farkasszemet nézett Wilkinsszel. Aztán ledobta és eltaposta a csikket, és magyarázni kezdett.

- Ezredes, személyesen fésültem át az épület minden szoba jöhető részét. Úgy értem, olyan pontokat, ahol ÉN helyeznék el ilyen szerkezeteket, ha ez volna a dolgom. Semmi gyanúsát, oda nem illőt nem találtam. Átnéztem az épület tervrajzait is. Az eredmény ugyancsak nulla. Ez az épület vadonatúj, alig egy hónapja fejezték be, és a lakók csak a múlt héten költöztek be. A dingó magasan képzett szakember lehet, efelől semmi kétségem. Ez az egész akciója emellett szól. Régóta tervezheti, és a kivitelezéshez is rég hozzáfoghatott, még az építkezés idején. Gondoljon csak bele: a falak tömör vasbetonból készültek. Biztosan ön is látott már ilyet. Egyik nap előkészítik a zsaluzatot és a vasalást, egy egész emeletét egyszerre. Éjszakára úgy hagyják. Másnap kora reggel jönnek a betonozók, és nagy teljesítményű szivattyúkkal megtöltik a zsaluzatot. Egy másik csoport rétegről rétegre tömöríti pneumatikus gépekkel. Pár óra alatt tele a zsaluzat, vége a munkának. Hagyják megkötni, és néhány nap múlva leszerelik a zsaluzatot. Készen állnak a falak, lehet egy emelettel feljebb menni. Mi van akkor, ha a dingó az éj leple alatt itt járt, és egyszerűen csak eldugta a bombáit a kész zsaluzatban? Az ő munkája ezzel készen is volt, a betonozók másnap nem keresgéltek, csak megtöltötték a keretet betonnal. És ennyi elég is.

- Fém-detektorokról hallott már, őrnagy? - kérdezte gúnyosan Wilkins. - Vagy tanfolyamra van szüksége?

- Nem csak hallottam, ezredes, de naponta használok is őket - felelte ugyanolyan hanghordozással Conroy. - Még hozzá a világ talán legjobb, legérzékenyebb készülékeit. Ha már tanfolyamról van szó - emelte meg a hangját - nem tudom, kettőnk közül kinek volna nagyobb szüksége rá. VASBETONT emlegettem az előbb, ezredes. Ezek a falak telis-tele vannak hüvelyknyi vastagságú acélrudakkal. Olyan az egész, mint egy Faraday-ketrec. Ne felejtse el, hogy a betonépületek egyes pontjain például a rádió, vagy a mobiltelefonok vétele is mennyire zavaros, néha lehetetlen. Most fogja az egyik detektort, és kezdjen kutatni. Mit fog tapasztalni? Hogy a detektor szorgalmasan jelez, mintha túlórázna. De MIT jelez? A falban lévő vasrudakat, SEMMI MÁST! Érti már, ezredes? Ez röviden azt jelenti, hogy vagy lebontjuk az épületet, és dolgozunk rajta egy hónapot, kettőt, hármat, márpedig annyi időnk nincs, vagy teljesítjük a dingó követelését, és fizetünk. Ha pedig azt gondolja, hogy a véleményem nem helytálló, és van valaki, aki nálam alkalmasabb erre a feladatra, akkor hajlandó vagyok most azonnal benyújtani a leszerelési kérvényt. Csinálja más, ha bennem és az embereimben nem bízik meg. Ilyen egyszerű az egész.

- Távolról sem ilyen egyszerű, őrnagy! - kiáltotta most már mérgesen Wilkins. - És nekem ne fenyegetőzzön itt, mert nem hat meg vele! Leszerelni pedig akkor fog, ha azt én jóváhagyom! Egyelőre ön is, az emberei is az ausztrál hadsereg kötelékébe tartoznak, és mivel jelenleg háborús helyzetben vagyunk, teljesítik a parancsokat! Érti?

- Értem, ezredes - felelte kurtán Conroy. - De ha hadbíróság elé állíttat, akkor sem mondhatok mást, mint amit eddig mondtam. LEHETETLEN MEGTALÁLNI A POKOLGÉPEKET AZ ULTIMÁTUM LEJÁRTA ELŐTT. Nincs más jelentenivalóm. Gyerünk, fiúk - intett a két beosztottjának, akik földbe gyökerezett lábbal nézték és hallgatták végig a két tiszt szópárbaját - vigyék ezt a szerkentyűt a páncélkocsihoz, a többiek is szedjék össze a felszerelést, és húzzunk el innen a fenébe. Amit lehetett, megtettünk. - Szabályszerűen

vigyázzba vágta magát az elképedt ezredes előtt, tisztelgett neki, aztán hátraarcot csinált, és elindult a pokolgépet cipelő két férfi után.

Hunter tábornok gondterhelten nézett a miniszterelnökre és Miltonra. Az újabb levél érkezése valósággal bombaként robbant, mintegy előrevetítve azt, ami a kingsfordi házzal fog történni. Az idős katona szerette a hivatását, szívvel-lélekkel teljesítette minden feladatát, de ebben a percben úgy érezte, gyűlöli a hadsereget, és mindent, ami vele kapcsolatos. Zsákutcába került. Talán életében először szembesült olyan helyzettel, amit képtelen volt megoldani. Ebből a kutyaszorítóból nem lehetett fegyverrel kiszabadulni. Itt megszűnt a logika, elértéktelenedtek a sok évtizeden át megtanult szabályok. Nem létezett semmiféle stratégia, semmiféle taktika. Itt csak egy őrült agy kiszámíthatatlan, megfejthetetlen működése létezett, amely tehetetlen bábúkként rángatta láthatatlan szálakon a kormányt, a rendőrséget, a hadsereg vezérkarát. Lehetetlen volt elébe menni a dingónak. Már mindenki így nevezte, és a vezérkari főnöknek úgy tűnt, mintha már hetek óta folya a hajsza utána, holott még negyvennyolc óra sem telt el az első levél óta.

A miniszterelnök tapasztalt ember volt. Érzékelte Hunter kimondatlan dilemmáját, a gond súlyát, amely a tiszt vállára nehezedett. Sokszor elgondolkodott rajta, mennyire hálátlan az ő munkaköre, de most úgy vélte, százszor könnyebb, mint Hunteré. Megsajnálta a nála néhány évvel fiatalabb, de legalább tíz évvel idősebbnek kinéző vezérkari főnököt. Segíteni akart neki, hiszen ő maga már rég eldöntötte, mit fog tenni. De a tiszt vívódott, ellenkezett benne a józan ész a katonai drillel.

- Maga szerint mi a teendő? - kérdezte halkán, és az asztalon heverő fényképre és levélre bökött.

- Akármilyen legyen, ha tudom - dünnyögte Hunter. - Ilyet még nem pipáltam. Szívem szerint országos körözést adatként ki a dingó ellen. Csak hát... tudom, hogy ez nem járható út. Én magam intettem a pánikkeltés ellen. A nép még semmit sem sejt, és egyelőre ez a jó nekünk. Mindaddig, amíg ez az átokfajzat nem észleli a tömegek reakcióját, teljes biztonságban érezheti magát. Előbb vagy utóbb el kell követnie egy apró hibát, ami elárulja.

- Bocsásson meg, tábornok - szólt közbe Milton - de ahogy hallgatom önt, az az érzésem, mintha egy krimi olvasnék. Mintha egy dörzsölt, nyugdíjazás előtt álló felügyelő beszélne. Nem az ellentmondás kedvéért mondom, amit mondok, de a dingó eddig még egyetlen árnyéknyi hibát sem követett el. És ahogyan egyre beljebb tapogatózunk ebben a labirintusban, úgy válik mindinkább világossá, hogy nem is fog.

Hunter tábornok érdeklődéssel nézett a fiatalemberre. Őszintén irigyelte a miniszterelnököt Milton miatt. Neki is elkelt volna egy ilyen éleslátó szárnysegéd. Egy fiatal tiszt, aki más szemmel tekinti a problémákat, aki az ördög ügyvédjének szegődve vitatkozik vele, és a vita útján ráébreszti a helyes irányra.

- Igaza van, Harry - bólintott komolyan. - Illusztris „barátunkat” nem olyan fából faragták, hogy hibázzon. Egyre inkább az a meggyőződése, hogy ezt a tervet már legalább ezerszer elpróbálta, szimulálta, és száz százalékgig kiszűrte belőle minden rizikófaktort. Szégyellem bevallani, pedig így van: én, aki egy erős, jól felszerelt és jól kiképzett hadsereg élén állok, elégtelenre vizsgáztam ezzel a fantommal szemben. És tényleg nem tudom, mi a teendő. Illetve - vakargatta a kiütözött borostát az állán - van egy elképzelésem, de életemben először félek, hogy rosszul fog elsülni.

A miniszterelnök érdeklődéssel figyelte Huntert. Sejtette, hova akar kilyukadni a tábornok, de hagyni akarta, hogy ő maga mondja ki. Tudta, hogy ez is segítség a gondolkodásban. Közben

egy pillanatra az órájára nézett, és látta, hogy majdnem tizenegy óra. Nem volt vesztegetni való idő, délben be kell jelentenie a tévében a kormány által újonnan megszavazott törvényt.

Még alig múlt egy félórája, hogy a külügyminiszterrel és az igazságügyminiszterrel vitatkozott. Mindketten élesen támadták azért, hogy meghajol egy zsarolás előtt. Ő pedig sztoikus nyugalommal vágta zsebre a kirohanásukat, és közben arra gondolt, hogy mondhatnak akármit, ez az egyetlen helyes út. Életeket kell megmentenie, nem hősöket gyártania futószalagon.

- Nos, mit szándékozik tenni, Hunter? - szegezte ismét neki a kérdést.

- Az egyetlen dolgot, amit tehetek. Ennek a háznak a lakói - tette rá az ujját a fényképre - Sydney legprominensebb emberei. Csupa dúsgazdag üzletember. És a gazdagságukat csak a rémületük körözi le jelen pillanatban. Azt hiszem, örömmel megvásárolják a gyémántokat, csak hogy a bőrüket menthessék. Illetve, hogy egészen precíz legyek, már meg is vásárolták őket, és egy háromtagú küldöttségük most éppen ide tart. Ami engem és az embereimet illet, nekünk az lesz a feladatunk, hogy elfoglaljuk az épületnek minden négyzetlábját, és lessük a dingót, amikor a váltságdíjért jön. Ha nem ő maga jön, akkor is küldenie kell valakit, akit aztán követhetünk, és aki elvezet hozzá.

- Hmm, ez nem hangzik rosszul - mondta a miniszterelnök. - Imádkozom érte, hogy sikerüljön.

- Muszáj sikerülnie, uram - felelte a tábornok - különben akár most is benyújthatom a lemondásomat. Már utasítottam Wilkins ezredest, hogy a különleges kommandó szállja meg az épületet. Ebben a percben - nézett az órájára - az akciónak már el kellett kezdődnie. Az ATG a helyén fog maradni mindaddig, amíg a dingó vagy a küldöttje a gyémántokért nem jön. Vagy ameddig... - habozott, vajon kimondja-e - a levegőbe nem repül az épülettel együtt.

Ugyanebben az órában Steve Fargo már régóta a tengerparti országúton haladt északkelet felé. Ami dolga volt Sydneyben, azt már rég elvégezte. Nem volt több keresnivalója a nagyvárosban. Két évet töltött ott, ennyi bőven elég is volt. Most érkezett az ideje, hogy hazatérjen végre, és élvezze kétéves fáradozása gyümölcseit. Nem kellett sietnie, mégis eléggé megtaposta a terepjáró gázpedálját. Már Taree¹⁹ felé közeledett. Itt bérelt ki egy motelszobát, és itt akart megpihenni a következő néhány órában.

A kocsí fáradhatatlanul falta a mérföldeket. A nap egyenesen a háta mögül sütött teljes erővel, a Csendes Óceán mélykék víztükre, fehér tarajos hullámai hatalmasan terültek el jobb kéz felől. Steve szerette ezt a látványt. A gyermekkorát juttatta eszébe, amikor a kisváros hozzá hasonló kölykeivel naphosszat a hullámokat lovagolta fáradhatatlanul. Akkor, kamaszkora kezdetén határozta el, hogy egyszer gazdag lesz. És akkor, gyermekkorában izmosodott meg ennyire. Amint nőtt, az izmai csak acélosabbak lettek, edzette őket, tornázni járt, aztán karatéra, később kerékpározott és kajakozott, és általában véve mindenféle sportba belekóstolt. Mire elérte a felnőtt kort, a teste tökéletesen arányos lett, minden izmát kidolgozta, és olyan erős volt, hogy még a szokásos hétvégi csetepatékban sem szívesen vett részt. Félt, hogy ha elveszíti a fejét, akkorát talál ütni, hogy valaki ottmarad.

Majdnem dél volt, amikor befordult a motel udvarára. Beállt a parkolóba, leállította a motort, és mielőtt kiszállt volna a kocsiból, alaposan körülnézett. Nem látott semmi gyanúsat. Pillanatokkal előtte érkezhetett egy kocsí, egy idős házaspár andalgott kényelmesen a recepció épülete felé. Három hatalmas pálma árnyékolta be az udvart, az egyiknek a tövében két

¹⁹ Kis tengerparti város Sydneytől északkeletre

wallaby²⁰ paskolta egymást játékosan. A kis állatok egy pillanatra abbahagyták a birkózást, amint Steve elhaladt mellettük, és kíváncsi szemekkel méregették a férfit.

Kellemes félhomály és a légkondicionáló hűvöse fogadta Fargót, amint belépett az ajtón. A recepciós pulttól jobbra tágas, hangulatos bár nyílt, a sarokban egy tévé működött egymagában, mert senki sem tartózkodott a helyiségben. Steve a pulthoz lépett, ahol egy elhízott, ötven körüli férfi fogadta gyanakvó disznószemekkel.

- Szobát rendeltem telefonon - mondta Steve.

- Név? - kérdezett vissza kurtán a disznószemű.

- Howard. Phil Howard - felelte Steve szemrebbenés nélkül.

A kövér recepciós unottan megfordult, és a háta mögött lévő tábláról leemelt egy kulcsot. Steve kezébe nyomta olyan mozdulattal, mintha valami undorító lett volna, és örült volna, hogy megszabadul tőle. Lerítt erről a lompos emberről, mennyire utálja a munkáját.

- Hatos bungaló, az úszómedence mellett - mondta félíg elharapva a szavak végét. - Már ki van takarítva. Ha ebédelni akar, félóra múlva kész a kaja is. A szobájába kéri?

- Nem, majd itt eszem, a bárban, ha lehet.

- Felőlem - legyintett a kövér férfi, mintha azt akarta volna mondani, hogy akár a pálmafa tetején is ehet a vendég, ha úgy szottyan kedve. Steve nem törődött vele tovább, megfordult, és ismét kilépett a tűző napsütésbe. A parkolóba ment, kinyitotta a kocsit, kivette belőle a táskáját, ismét lezárta az ajtót, aztán körülnézett. A fél embernyi magasságú hatos szám ott kéklített előtte, harminc yardnyira, egy takaros kis faház falán.

Kinyitotta a szoba ajtaját, és belépett. Kellemes hűvösség fogadta, az ablakon be volt húzva az elsötétítő függöny. Steve hagyta, hogy az ajtó enyhe nyikordulással becsukódjon mögötte, ledobta a táskáját a padlóra, és belevigyorgott a szemközi tükörbe. „Ez az, fiú, csak így tovább” - mondta magának félhangosan. - „Idáig eljutottál, és most már nincs, NEM LEHET olyan véletlen, aminek folytán rád találnának.” Megnyugodott, de furcsa módon csak most érezte igazán, milyen feszültségben volt eddig. Hiába, nem egyszerû egy egész ország ellen harcolni. Még akkor sem egyszerû, ha az illetõ ország a hazád, és meg akarsz menteni a jöttmentektõl. Ami mellett, csak úgy „apropóból”, meg is akarsz gazdagodni, hogy ne kelljen örökké a mások piszkában kotorászni.

Steve Fargo pedig nem akarta többé ezt. A maga ura akart lenni végre. És most már TUDTA, hogy elindult a helyes úton efelé az önállóság felé.

Nem volt oka sokat idõzni a szobában. Számítása szerint késõ délután el szándékozott hagyni a motelt, hogy betarthassa a maga szabta idõrendet. Megmosta a kezét és az arcát a zseb-kendõnyi fürdõfülkében, meggyújtott egy cigarettát, aztán ismét kilépett a szabadba, és bezárta maga mögött az ajtót.

Dél volt éppen, amikor belépett a bárba. A megígért ebédnek még nyoma sem volt, de Steve nem volt különösebben éhes. Leült az egyik fotelbe a tévével szemközt, kényelmesen kinyújtotta a lábát, és csak ekkor vette észre, hogy az iménti idõs házaspár is ott ül a helyiségben. Amazok észrevették a belépõ férfit, megnézték maguknak, aztán csendesen suttogva tovább beszélgettek, miközben a fél szemük a képernyõn nyugodott. Steve ebbõl kikövetkeztette, hogy ez a két öregember élete egészét a tévé elõtt tölti, kedvét lelve abban, hogy minden vacak mûsort megnézzen, és aztán alaposan kitárgyalja.

²⁰ Kis termetû kenguru

Már majdnem becsukódott a szeme álmoságában, amikor a hangszóróból felhangzott Andrew Malensky, a Hetes Csatorna sztárbemondójának a hangja.

- Kedves nézőink, elnézésüket kérjük, hogy meg kell szakítanunk a műsorunkat, de canberrai tudósítónk ebben a pillanatban jelentette, hogy a miniszterelnök kíván beszédet mondani. A kormányfő nagy horderejű bejelentést akar tenni élőben. Kapcsoljuk tehát a Parlament épületét Canberrában.

Steve már tudta, mi következik. Nem lehetett más ok, csak az, amiért ő most itt volt. Az, amit tegnap reggel útjára indított. A hógolyó elindult lefelé a lejtőn, és mostanra már lavinává duzzadt. Amikor meglátta a képernyőn a miniszterelnök jól ismert arcát, gondterhelt, de önmagán uralkodó kifejezésével, már teljesen biztos volt benne, hogy ezt a menetet is ő nyerte meg.

- Honfitársaim - mondta a politikus - nagy lépést tettünk ma reggel. Hosszas tárgyalások és viták után, Ausztrália kormánya ma egy merőben új törvényt szavazott meg. Ennek értelmében a következő tíz év leforgása alatt szünetelni fog az országba való bevándorlás a világ minden államából. Kivételt csak a nagyon komolyan megindokolt esetek képezhetnek, úgy mint a családegyesítés. Ettől eltekintve a hatóságok elutasítanak mindenféle bevándorlási kérvényt. Én személy szerint remélem, hogy ez a lépésünk nem vonja majd maga után a világ államainak a rosszallását. Nyomós okunk volt megtenni ezt a lépést.

„Naná, hogy nyomós ok - gondolta magában Steve - valaki alaposan megszorongatta a nyakatokat.” A szeme sarkából az idős házaspárra pillantott, és ha akarta volna, sem tudta volna nem észrevenni az arcukon a megrökönyödést. Aztán visszafordította a tekintetét a tévére.

- Diplomáciai testületünk ezekben a percekben ad magyarázatot az országban működő külföldi nagykövetségeknek és konzulátusoknak az új törvényről. Szó sincs holmi fajgyűlöletről, protekciónizmusról. Ellenkezőleg: Ausztrália továbbra is fontos tagja kíván maradni a világközösségnek, az ENSZ-nek. A tíz éves periódus lejártával minden vissza fog térni a rendes kerékvágásba. Ezen felül pedig remélem, hogy a Sydneyben hamarosan megrendezésre kerülő Olimpiai Játékok zavartalanul fognak lefolyni. Köszönöm a figyelmüket.

A képernyő elsötétült, aztán megjelent rajta a Hetes Csatorna jól ismert logója. Csend lett a társalgóban. Hosszú, nyomasztó csend, aminek a végén Steve tisztán hallotta az öreg férfi halk hangját, amint a feleségéhez szólt.

- Te érted ezt, Edith? Mert én nem. Mi a fene történik itt?

Steve felállt, és kinyújtóztatta a tagjait, aztán a bár felé fordult, ahonnan halk tányércsörömpölést hallott. Itt volt az ebéd ideje. Kifelé menet egy pillanatra megállt az öregek mellett, és csak ennyit mondott:

- Valakiknek végre kinyílt a szemük, és az egyedüli helyes dolgot tették, amit tehettek.

A hír bombaként robbant országszerte. Azok, akik nézték a Hetes Csatorna déli műsorát, most két táborra oszlottak. Az egyik tábor nem tudott magához térni a meglepetésből. Érezték, hogy ezzel a törvénnyel Ausztrália maga alatt vágja a fát. A másik tábor, azok az emberek, akik többé-kevésbé titokban már régóta egy ilyesféle törvényért lobbiztak, most gratulálhattak maguknak. Tíz éve akarták, hogy ilyesmi történjen, és most, amikor már nem is reménykedtek benne, a győzelem egyszerűen az ölükbe hullott.

A miniszterelnök beszéde rövid volt, és minden sallangtól mentes. Aki nem tudott olvasni a sorok között, az egyszerűen napirendre tért fölötte. De a dörzsölt sajtósoknak bűzlött valami.

Egy demokratikus állam kormánya nem hoz ilyen határozatot egyik napról a másikra, minden ok nélkül.

- Haver, te tudod, mi folyik itt? - kérdezték egymást, de senkinek nem volt elfogadható válasza.

- Nem tudom, de majd kiderül - szólt majdnem minden alkalommal a felelet.

Ritchie Gilmore két óra tájban értesült a hírről, amikor Marilyn hazaérkezett, és felébresztette. A rendőr eleinte nem értette, miről van szó, még kába volt a felületes alvástól, de hamarosan kitisztult az agya, és kapcsolt. Ez a hír szorosan összefüggött azzal, ami vele történt. A névtelen, fenyegető levelek... a szokatlan követelések... A dingó tehát akcióba lépett. Istenem, mi történhet még ezek után?

5. Akcióban

Jócskán alkonyodott, amikor a speciális kommandó végre elfoglalta a helyét az épület előre kijelölt pontjain. Martin Conroy őrnagy még mindig ideges volt a reggeli szóváltás miatt, ami közte és Wilkins ezredes között zajlott le. Most is ezen töprengett. Világéletében utálta az olyan embereket, akik felsőbb pozíciójukból fakadóan azt hitték, hogy csak és kizárólag nekik lehet igazuk. Conroy olyan régi bútordarab volt a maga szakterületén, hogy megengedhette magának a vitát egy felettel, noha ezt sem szerette. A saját embereitől fegyelmet követelt, mert úgy tartotta, a fegyelem a hadsereg legfontosabb tulajdonsága, fontosabb a harci felszerelésnél is. Ugyanakkor felfelé is betartotta a szabályokat, de Benjamin Wilkinst egyszerűen ki nem állhatta.

Hét óra elmúlt már, és most szinte percről percre nézte az óráját, figyelte a múlt időt, és várta a nyolc órát. Rádiókapcsolatban volt minden emberével, rendszeresen ellenőrizte őket, azokat is, akik az épületen belül helyezkedtek el, és azokat is, akik a tetőről tartották szemmel a környéket. Minden gyanús jelre oda kellett figyelni, mert sejteni sem lehetett, hogy a dingó vagy a megbízottja mikor és honnan tűnhet fel. Az épületet sikerült ugyan evakuálni, de a szomszédos házak lakóit már nehezebb volt meggyőzni anélkül, hogy elárulták volna nekik a műveletet. Márpedig a miniszterelnök utasítása nem csak a Parlament épületén belül volt érvényes. Egyelőre senki sem tudhatott erről az egésztől.

Conroy aggódott a lakók miatt is. Ha itt maradtak volna az épületben, szemmel tarthatta volna őket, hogy senkivel se vegyék fel a kapcsolatot, és ne árulják el a „dingó-vadászatot”, ahogyan ő maga nevezte el az akciót. De mihelyt kikerültek a hatásköréből, tehetetlenné vált ebben a tekintetben. Csak abban bízhatott, hogy a nyolc gazdag lakó eléggé megszeppent az őt fenyegető veszélytől, és miután arra is hajlandók voltak, hogy fizessenek, nem fogják kikotyogni, mi folyik Kingsfordban. A saját jól felfogott érdekük is az volt, hogy nyakon csíphessék a dingót, és lehetőleg megelőzzék a ház felrobbantását.

Csigalassúsággal teltek a percek egymás után. Conroy az ilyen idegtépő várakozásokat is utálta. Sokkal jobban szeretett működni, dolgozni, még ha közvetlen életveszélyben is volt, mint bizonytalanságban várni olyasmire, aminek a bekövetkezését még csak nem is sejthette. Az emberei egytől egyig ugyanígy éreztek, hiszen ő maga válogatta össze őket annak idején, amikor megalakult az ATG. Személyesen ismerte mindegyiküket, a magán vagy családi gondjaikat, és mindig igyekezett a támaszuk lenni. Jól összeforrott csapat voltak, ahol a bajtársiasság volt a fő tulajdonság.

Három évvel korábban, egy elhárító akció során két embere megsérült. Az egyik elvesztette mindkét lábát egy pokolgép sikertelen semlegesítése során, a másik pedig ugyanakkor a fél szemére megvakult. Azóta is rendszeresen tartotta a kapcsolatot velük, gyűjtést szervezett a csoporton belül, hogy anyagilag is támogathassa a két családot, és amikor nagyritkán összejöttek egy bajtársi találkozóra, a két katonát is meghívta családotól. Sőt ő maga ment mindig értük a saját szolgálati kocsiján, és a találkozó végén ugyancsak ő vitte haza őket. Most, hogy ezen gondolkodott, az jutott eszébe, vajon ez után az akció után nem fog-e szaporodni a sérültek száma. Vajon nem fognak-e meghalni emberek? Netán ő maga? Semmiben sem lehetett abszolút biztos, és ha arra a pokolgépre gondolt, amit reggel találtak az épület alagsori garázsában, akkor bizony bőven volt oka félni.

Conroy sohasem állította magáról, hogy nem ismer félelmet. Ezt az érzést teljesen emberinek és természetesnek tartotta, sőt arra oktatta a katonáit is, hogy ne fojtsák el magukban a félelemérzetet. Azt állította, hogy az az ember, aki nem fél, egyúttal vakmerő és figyelmetlen is lesz, és ezzel nem csak önmagát, de a környezetét is veszélyeztetheti.

- Inkább tojzatok be, állom a mosodai számlát - mondta félig tréfásan - de sohase legyetek felületesek. A félelem természetes, és felfokozza a figyelmet. Az adrenalin nem szükségtelen, segít észrevenni olyasmit is, amit normális körülmények között nem látna meg az ember. Nekem élő szakemberekre van szükségem, akikkel dolgozni lehet, nem halott hősökre, akikkel már semmire sem megyek.

És a következő három esztendőben valóban nem volt több vesztesége az ATG-nek. De ez a mostani helyzet merőben új volt, semmi eddigihez nem hasonlított, és még az őrnagy sem merte megjósolni a végkifejletét. Egyelőre várakoznia kellett, és latolgatni, mi lesz a dingó következő lépése. Ez a kiszámíthatatlan árny már eddig is bebizonyította, mennyire meglepő fordulatokat tud okozni, és Conroy hajlandó volt elhinni, hogy ezután sem lesz másként. Fél nyolc is elmúlt már, és sem a dingónak, sem az esetleges küldöttnek, de még újabb levélnek sem volt se híre, se hamva. Ötszáz yarddal arrább, egy magas épület lapos tetején egy helikopter várakozott minden eshetőségre készen, hogy adott esetben a levegőből vegye üldözőbe a dingót. Nem lehetett leállítani egész Sydney forgalmát.

- Vadászsólyom a Fővadásznak - hallott hirtelen egy fojtott hangot a fülhallgatójában - egy gyorsfutár-furgon most készül bekanyarodni az Anzac Parade-ről a Gardeners Roadra. Pontosan látom innen. Szerintem felénk igyekszik. Vétel.

- Itt fővadász, vettem - válaszolt Conroy, és intett az előcsarnokban tartózkodó embereinek, hogy rejtőzzenek el az oszlopok mögött és a lépcsőház fordulójában. A hatalmas, földig érő üveglakokon és kapun keresztül nem volt szabad látszaniuk. - Figyeld továbbra is, mi készen vagyunk. Vége

- Értettem, Fővadász, vége - nyugtázta a hang.

A csendes, forgalom elől lezárt utcán pillanatok múlva felhangzott a közeledő furgon motorzúgása, aztán feltűnt a jármű maga. Egy sárga-vörös színezetű Isuzu volt, rajta a DHL²¹ jól ismert logójával. Semmi kétség, éppen ide igyekezett. Kissé gyorsan közeledett, így meglehetősen csikorogva fékezett le a ház előtt. A vezetőülésről egy siheder-forma fiatalember ugrott ki, szintén DHL-jelzésű overallban, fején egy hátrafordított simlis sapkával. A fülén egy walkman fejhallgatója látszott, nyilván zenét hallgatott útközben, és most is, amint szinte tánclépésekkel haladt a kocsí hátulja felé. Kinyitotta a kétszárnyú ajtót, egy kétkerekű targoncát emelt ki a furgonból, és az aszfaltra állította, aztán ismét behajolt a kocsiba, és egy közepes méretű kartondobozt húzott elő. Minden erőfeszítés nélkül helyezte a targonca hordlapjára, amiből Conroy arra következtethetett, hogy a doboz nem lehet súlyos. Vajon mi az ördög lehet abban a kartonban, amit általában tévé-készülékek szállítására használnak?

A srác gondtalanul vonaglott a zene ritmusára, mialatt visszazárta a kocsí hátsó ajtaját, aztán megfogta a targonca két szarvát, és határozott léptekkel megindult az épület felé. Csak annyi időre torpant meg, amíg az automata ajtó sziszegve széthúzódott előtte, és betolta a targoncát az előcsarnokba. Céltudatosan közeledett az üres portáspult felé, és szemmel láthatólag nem akadt fenn azon, hogy egyetlen lélek sincs rajta kívül a helyiségben. Az olyan ember mozdulataival végezte a munkáját, aki nem törődik semmi mással, csak a feladatával. Neki ide kellett szállítania ezt a ládát, az már nem rá tartozik, hogy a portás nincs a helyén. Vagy vizelni ment, vagy ki tudja. Neki itt kell hagynia a küldeményt, aztán villámgyorsan

²¹ Nemzetközi logisztikai és gyorsfutári szolgálat

visszaszállni a kocsiba, és menni oda, ahová a diszpécser utasítása irányítja. Nem lazálhat egyetlen pillanatot sem.

Annál nagyobb volt a megrökönyödése, amikor szinte a semmiből hat feketébe öltözött fegyveres rontott rá, ledöntötték a mozaikpadlóra hason fekve, és a háta mögött összebilincseltek a csuklóit. Utána a hátára penderítették, hat marcona férfiarc és hat géppisztoly csöve meredt rá, és az egyik támadó nyersen rárivallt:

- Kicsoda maga, és ki küldte? Mit hozott?

A két felvonó közötti fali villanyóra mutatói hét óra negyvenöt percet jeleztek.

Ugyanebben az időpontban Steve Fargo kényelmesen pihenve olvasgatta a Sakál napját. Újra meg újra arra gondolt, mennyivel jobban szervezte ő meg a saját akcióját a Sakálhoz képest. Sokkal kevesebb kockázatot vállalt, mint könyvbéli példaképe, így sokkal biztosabb volt az, hogy a rendőrség a bűdös életben nem bukkan rá, még csak azonosítani sem tudja. Kinek jutna eszébe pont a volt munkahelyén keresni? Ezrével lépnek ki az emberek, költöznek el az ország más vidékeire, vagy éppen külföldre. Nem kellett attól tartania, hogy a távollétében akad majd egy átlagosnál okosabb zsaru, aki fel tudja göngyölíteni a szálát, és eljut hozzá.

És különben is, hová juthatna? Legfeljebb ahhoz a lerobbant bérlakáshoz, ahol az utolsó éjszakát töltötte azzal a remek nővel. A nő talán még ott tartózkodik, és becsinál majd félelmében, ha a zsaruk rátörnek az ajtót. De a személyleírásán és azon kívül, hogy alaposan megkefélt, semmi többet nem tud elárulni róla. Az ócska Holden sem lehet nyom, azt sem a saját nevére vette a használt autók telepén. Még az is lehet, hogy most, az ünnepi készülődés jegyében, máris elvitték ócskavasnak.

Mindegy. Ezen kár volt rágódnia. Az viszont piszkálta, hogy mi lehet vajon a nővel. Most, a várakozás óráiban jól jött volna neki egy szexpartner. Hirtelen megkívánta az odaadó és ügyes prostit, aki mindenre hajlandó volt vele, és olyan heves vágy keletkezett az ágyékában, hogy muszáj volt kielégítenie magát. Nyögve hevert utána a vetetlen ágyon, aztán lassan elmúlt a testéből a kellemes zsibbadás, felkelt, ledobta a ruháit, és a zuhany alá állt. Hagyta, hogy a hűvös vízcseppek a bőrére peregjenek, kétszer is alaposan leszappanozta a testét, aztán egy durva, agyonmosott törülközővel szárazra dörzsölte magát, tiszta fehérneműt és ruhát vett elő a táskájából, és felöltözött. Az eddig hordott ruháját és a sportcipőjét egy műanyag zsákba dugta, gondosan lekötözte a zsák száját, és az ajtó mellé készítette a táskájával együtt.

Körülnézett a szobában, látta a gyűrött ágyat, de semmi kedve nem volt megigazítani. Majd megteszi a szobalány. Legalább ennyit tegyen meg, ha már nem hozta ide a sors, hogy Steve a magáévá tegye. Lehet, hogy nem is lett volna hajlandó rá, vagy olyan vénység lett volna, akitől az embernek teljesen elmegy a szexuális étvágya. Bár Steve Fargo nemigen válogatott. Tizenéves kamaszlányoktól ötvenéves nagymamáig sok nőt kefélt már meg, és egyikre sem mondta utólag, hogy kevésbé elégitette ki, mint az előzők. Most viszont már felállított magának egy mércét. Hamarosan nagyon gazdag lesz, és akkor nem fog majd megelégedni akárkivel. Válogatottan szép és jó megjelenésű nőket fog meghódítani, az ágyába vinni, és kiélni velük, rajtuk és bennük minden fantáziáját.

Még egy pillantást vetett a szobára, és észrevette, hogy a könyvét ott felejtette az éjjeli-szekrényen. Megcsóválta a fejét, odalépett, és magához vette, hogy egy pillanattal később a táskájába rejtse. Ezt az egyet nem akarta itt hagyni. Bár egyéb nyom hiányában nem sokat segített volna akárkinek is, hogy a nyomára bukkanjon, de Steve nem vállalt kockázatot.

A vállára vetette a táskát, megfogta a műanyag zsákokat, és kilépett a bungalóból. Az ajtót nem zárta be, a kulcsot pedig belül hagyta. Először a kocsihoz ment, betette a csomagjait, aztán elballagott a recepcióra, hogy kifizesse a számláját. Ott ugyanabba a disznószemű, elhízott férfiba botlott, aki fogadta.

- Tizenhat dollár lesz - mondta galuskás hangon a hájas ember, és úgy nyújtotta a kezét a pénzért, mintha attól félt volna, hogy a vendég meggondolja magát, és visszateszi a zsebébe.

Steve sokallta ezt az összeget a kopott szobáért és a gyenge ételért, amit ebédre kapott, de nem tartotta érdemesnek, hogy vitatkozzon. A húszdollárost egy szó nélkül odaadta, és azonnal el is fordult a pultról, jelezve ezzel, hogy a visszajárót tartsa meg a disznószemű, ha akarja. Kilépett az alkonyatba, rugalmas léptekkel a kocsijához ment, beült, begyújtotta a motort, és lassan, minden sietség nélkül elindult.

Ismét észak felé vette az irányt. A céljáig még jó pár mérföldet kellett megtennie, sötétedés után oda akart érní. Most már a végkifejlet felé közeledett a terve, az idejét pontosan kellett beosztania. Nemsokára a kezében lesznek a gyémántok, azután pedig előtte a világ, utána a vízözön.

A moteltől tizenöt mérföldnyire lelassított, és balra fordult egy kanyargós mellékútra. Közben majdnem teljesen besötétedett, az óceán fölött felhők gyülekeztek, nyugaton pedig alig derengett valami halvány, vöröseslila fény az égbolton. Steve Fargo elégedett volt. Tíz percnyi kanyargás után egy szerény ház elé ért. A földszintes épület és a mellette álló fészer csendesen és nyugalmat sugallva bújt meg egy eukaliptusz-ligetben. Kissé távolabb fehérre festett cölöpkerítés jelezte a kis birtok határát.

Steve Fargo hazaérkezett. Itt kellett bevárnia a gyémántok megérkezését, és innen akart tovább indulni a Brisbane-i repülőtérre, hogy holnap ilyenkor már valahol távol innen, új emberként kezdje meg új életét.

A sárga overallos fiú annyira meg volt rémülve, hogy felelni sem tudott a nekiszegezett kérdésre. Kimeredt szemmel bámulta a föléje tornyosuló férfiakat, és minden pillanatban arra számított, hogy az idegesen rángatózó mutatóujjak egyike nem bírja tovább, és megrántja valamelyik fegyver elsütőbillentyűjét. Akkor pedig neki befellegzett. Egész testében reszketett, az arckifejezése pedig elárulta fogvatartóinak, hogy valóban fogalma sincs semmiről, legkevésbé arról, hogy mi bajuk lehet vele.

- Hagyd, Danny, erre most nincs időnk - szólalt meg egy hang a háttérből, és egy pillanat múlva feltűnt a hetedik fej. A fiú ezt az arcot sem látta soha azelőtt, de egy csapásra világossá vált előtte, hogy a magas férfi lehet ennek a kommandónak a főnöke. Mert csak kommandósok lehettek az őt leteperő és foglyul ejtő emberek. Ki másnak lenne érdeke ilyesmit tenni? Azt viszont egyáltalán nem értette, hogy ezeknek mi érdekük volt rá. Soha életében nem vétett a törvény ellen, még gyorsajtás sem terhelte a lelkiismeretét, pedig a munkája során nem egyszer került időzavarba.

A parancsnok az órájára lesett.

- Negyedóránk van. Nézzük meg, mi van ebben a dobozban, és azután is ráérünk kifaggatni ezt a gyereket. Ültessétek már fel, mert rossz nézni, ahogyan itt hever.

Erős markok rántották fel a padlóról a fiatalembert ülőhelyzetbe, és az egyik oszlopnak támasztották a hátát. Innen már ő is láthatta, mi folyik az előcsarnokban. A targoncája, rajta a kartondobozzal, még mindig ott állt, ahol hagyta. A kommandó egyik embere most közelebb tolt, az embergyűrű közepére, a parancsnok pedig elővette a kését, és felvágta a karton

szárnyait lezáró cellux szalagot. Felnyitotta a dobozt, és visszahőkölt meglepetésében. Mindenre számított, csak arra nem, amit látott.

Közvetlenül a doboz fedele alatt drótháló feszült. Amint a fény behatolt az addig sötét térbe, furcsa mozgolódás keletkezett a háló alatt. Hat galamb tipródott apró fejét a fény felé emelve, turbékolva és forgolódva.

- Az anyád... - sziszegte Conroy a foga között.

A hálón egy levél feküdt. A már jól ismert módszerrel íródott, és a soron következő utasításokat tartalmazta.

A galambok lábára kötözve két-két apró bőrzacskót találnak. Kettesével, egyenlő módon (6x6x2) helyezték el a gyémántokat a zacskókban. Pontosan 8:00 órakor látni akarom, amint szabadon eresztik a galambjaimat az épület tetejéről. Ellenkező esetben a pokolgépek felrobbannak. Ugyancsak fel fognak robbanni akkor is, ha a madarak a gyémántok nélkül érkeznek meg a rendeltetési helyükre. Ne próbáljanak átverni, mert megkeserülnek maguk is, a lakók is.

Az újabb utasítások tartalmazni fogják a pokolgépek hatástalanítására vonatkozó információt, de csak abban az esetben, ha hiánytalanul megkaptam a gyémántokat.

Conroy higgadt ember volt általában, kivéve a mai összezördülését Wilkinsszel. De ebben a pillanatban úgy érezte, lassan felforr az agya, és hamarabb fog robbanni, mint a bombák. Ilyet még életében nem látott, nem is hallott. A helyettesére pillantott.

- Hol vannak a gyémántok? Tíz percünk maradt arra, hogy mindent pontra tegyünk. Nyomás.

A tiszt egy fekete dobozt szedett elő egy táskából, és kinyitotta. Ezzel egyidőben két kommandós egyenként kiemelték a riadt madarakat a kartondobozból, és ellenőrizték, hogy valóban a lábukhoz vannak-e erősítve a bőrzacskók. Ott voltak. Conroy felnyitotta a fekete dobozt, és egy pillanatig tétovázott. Még sohasem volt alkalma ekkora kincset látni, mint az előtte a sötét bársonyon sorakozó huszonnégy drágakövet. Sietve kiemelt kettőt közülük, és az elébe tartott első galamb bal lábán fityegő zacskóba rejtette, aztán lezárta a zacskót a tépőzárral.

- Igyekeztek - utasította a kommandósokat. - Telik az idő, és ez az átok dingó be fogja váltani a fenyegetését.

Kézbe vette a válláról lelógó mikrofont, megnyomta az adógombot, és beleszólt:

- Vadászsas, itt Fővadász. Légy készenlétben. Jelezni fogjuk, amint fel kell szállnod. Egy hat galambból álló csapatot kell majd követned, amilyen közelről csak teheted. Vétel.

- Vettem, Fővadász, hat galamb - felelte a pilóta. - Kissé nehéz lesz, nemsokára teljesen besötétedik. Vétel.

- Azt én is tudom, Vadászsas, használd a fényszórót. Vége.

A fekete bársonydoboz közben kiürült, és a kommandósok visszatették a madarakat a kartondobozba. Conroy ismét az órájára nézett. Még négy perc maradt nyolc óráig. Intett két emberének, akik felkapták a dobozt, és futólépésben megindultak a felvonó felé. A parancsnok velük tartott, de visszaintett a helyettesének, hogy kezdje el a futár kihallgatását.

Még egy perc volt hátra. A felvonó egy enyhe rándulással megállt a nyolcadik emeleten, kinyílt az ajtaja, és a három ember szaporán kilépett belőle. Conroy vezette őket a tetőfeljárat vasajtaja felé.

- Gyerünk már, ne szarakodjatok - szólt rá a két igyekvő emberre.

Eddig fényhez szokott szemük vaksin bámult bele az egyre sötétedő alkonyatba, amint kiléptek a tetőre. Conroy balra nézett, és távolabb meglátta a helikoptert. A rotor már teljes sebességgel forgott.

- Figyelj, Vadászsas - szólt bele a mikrofonba.

A két kommandós a tető pereméhez vitte a dobozt, és az egyik kinyitotta, a másik pedig eltávolította a keretre szerelt dróthálót. A félénk madarak haboztak elhagyni a megint sötétté vált rejteket.

- Induljatok már, nyavalyások! - szitkozódott Conroy, és nyitott tenyérrel nagyot csapott a kartondoboz oldalára. Ideges szárnycsattogás volt rá a felelet, egy pillanat tört részéig semmi sem látszott történni, aztán a hat madár egymással versenyezve kirepült a szabadba. Először egy szűk kört írtak le az emberek körül, aztán magasabbra emelkedtek, és egy nagyobb sugarú körrel búcsúztak a fogságtól.

- Most szállj fel, Vadászsas! - kiáltott a mikrofonba Conroy. - Kövesd őket, a fene egye meg!

- Értettem, Fővadász - felelte a pilóta, és a helikopter vad zakatolással szintén a levegőbe emelkedett. A madarak már eltűntek a kommandósok látóköréből. Conroy órája ekkor csipogott. Pontosan nyolc óra volt.

Az előcsarnokban maradt parancsnokhelyettes tanácstalan volt. Hiába fenyegette meg a fiatal-embert, hiába rivallt rá többször is, hogy mondja meg, ki küldte ide ezekkel a galambokkal, a küldőnc nem tudott elfogadható magyarázatot adni.

- Uram, de hát értse már meg! - kiáltotta szinte könyörögve. - Nem találkoztam senki gyanús-sal! A diszpécserem utasított rádión, hogy menjek a Vaucluse-i postahivatalba, ott vegyek fel egy közepes méretű csomagot, és szállítsam ide! Ennél többet akkor sem mondhatok, ha keresztre feszítenek! Értsék már meg végre, semmit sem tudok!!!

- Mi a neved? - kérdezte idegesen a tisztt.

- Bart - felelte a rémült fiú. - Bart Robinson.

Halk csendülés jelezte, hogy megérkezett a felvonó. Az ajtók szinte béna lassúsággal nyíltak szét, és Conroy lépett ki a liftből két emberével. Azonnal a helyetteséhez lépett. A másik lift is megérkezett, belőle a két őrszem szállt ki, akik eddig a tetőt biztosították.

- Hagyjátok már ezt a gyereket, nem látjátok, hogy TÉNYLEG semmit sem tud? Vegyétek fel a jegyzőkönyvet, értesítsétek a rendőrséget, és engedjétek szabadon. A többi már nem a mi dolgunk.

Bart hálásan tekintett a parancsnokra. Csak most ébredt rá, milyen bonyodalomba keveredett akarata ellenére, és mennyire közel állt ahhoz, hogy ne ússza meg szárazon. Egész testében reszketett. Mialatt az egyik kommandós a háta mögé lépett, és leoldotta róla a bilincset, szentül megfogadta magában, hogy otthagyja a DHL-t, és más, kevésbé veszélyes munka után néz.

- Gyerünk, emberek, az előadásnak vége - mondta szokatlanul lágy hangon Conroy őrnagy. - Pakoljátok össze a felszerelést, be vele a páncélkocsiba, és menjünk vissza a támaszpontunkra. Maga meg, fiam - fordult az indulni készülő Bart Robinson felé - nézze el nekünk ezt az incidenst. És igyekezzen legalább holnapig hallgatni róla. Megérti? Se az édesanyjának, se a barátnőjének ne szóljon egyelőre. Megtehetném, hogy a biztonság kedvéért átadom a rendőrségnek, de azt hiszem, elég baja volt már eddig is. Menjen, fiam.

Bart eltűnt a kinti estében, csakhamar hallatszott a furgon ajtajának a csapódása, aztán felzúgott az Isuzu motorja, és a kocsi elindult. A kommandósok is beszálltak a saját járművükbe, és ők is elindultak. A nyolcemeletes ház előtt nem maradt más, mint két járőr-kocsi és négy rendőr.

Conroy és csapata már a Foreshaw Road-on²²-on járt, amikor jelentkezett a helikopter pilótája az adóvevőn.

- Fővadász, itt Vadászsas. Északi irányban repülök a galambok nyomán. Alig látom őket, a fényszóró sem sokat segít. Vétel.

- Vettem, Vadászsas - felelte Conroy. - Igyekezz a nyomukban maradni mégis, ameddig lehet. Vége.

Már közel jártak a támaszpont kapujához, amikor ismét jelentkezett a pilóta.

- Fővadász, itt Vadászsas. Sajnálom, de teljesen elvesztettem a madarakat. Képtelen vagyok már követni őket. Vége.

- Persze, hogy vége, a jó kurva anyját ennek a dingónak! - kiáltott fel mérgesen Conroy. - Persze, hogy vége! Pontosan kiszámította, mikor kell szabadon engedni azokat a galambokat. A madarak a sötétben is tudnak tájékozódni, mert TUDJÁK az irányt. Mi meg ehetjük a kefét. Jól van, Vadászsas, ez nem a te bűnöd. Fordulj vissza és szállj le. Bottal üthetjük most már a nyomát a dingónak. Itt már csak egy csoda segíthet, csodák pedig Krisztus feltámadása óta nem történnek ezen a kibaszott világon.

²² A Botany Bay északkeleti partján húzódó út

6. Késedelem nélkül

Steve Fargo némán és nyugodtan üldögélt a sötétben. Külső szemlélő észre sem vette volna, ha időnként meg nem szívta volna a cigarettáját. Ilyenkor felvillant a parázs, és gyenge fényével megvilágította a férfi arcát. Semmiféle érzelmet, sem pedig feszültséget nem árultak el a vonásai. Pontosán kiszámította ezt a várakozást is, beleiktatta a tervébe, és tudta, hogy mennyi időnek kell eltelnie, mire megérkeznek a galambjai. Az a veszély sem fenyegette, hogy elalszik. Steve Fargo úgy tudta szabályozni az alvását, ahogyan akarta. Sohasem volt szüksége sem altatóra, sem ébresztő órára.

Csend és nyugalom vette körül a kis házat. A környező eukaliptuszok lombja alig hallhatóan susogott fel néha, amikor a kósza szellő belékapott. Hang sem hallatszott más, mint nagy ritkán a hintaszék gyenge nyikkanása a verandán, vagy a padló deszkájának a halk csikorgása. Semmiféle külső, mesterséges zaj nem háborította meg ezt az éjszakai nyugalmat, és senki sem tudta volna megmondani, hogy ez a férfi, aki némán cigarettázva bámulja a csillagokat, éppen élete és egész Ausztrália legnagyobb bűntényének a befejező fázisát alakíthatja magában.

Fél évig edzette a madarakat. Kemény, könyörtelen edzés volt ez, mire elérte, hogy a galambok bármilyen irányból és távolságból, akár nappal, akár éjszaka, pontosan hazataláljanak. Steve tudta, hogy egész terve ezen áll vagy bukik. Ahhoz, hogy a gyémántokat megszerezze anélkül, hogy a rendőrség a nyomára bukkanna, ilyen küldöncökre volt szüksége. Madarakra, amelyek észrevétlenül tudnak suhanni a sötétben, amelyek nem keltik fel senki érdeklődését. Maga a tény, hogy a galambok éjszaka is repültek, talán feltűnő lett volna, ha akadt volna Steve környezetében egyetlen ember is, aki felfigyel erre. Se Steve állandóan magányos volt.

Ezt a kis elhanyagolt farmot is azért választotta ki annak idején, mert a legközelebbi szomszéd is három mérföldnél távolabb lakott. Úgy jöhetett-mehetett, ahogyan akart, külön bekötőút vezetett a házhoz, amelyet senki más nem használt, csak ő. Nem tartozott számadással senkinek, nem keresztezte senki útját vagy szándékait, nem törődött azzal sem, hogy a szomszédja mivel foglalkozik, otthon van-e, él-hal egyáltalán. Tette a maga dolgát, rendben tartotta a házat és a környékét, de csak annyira, amennyi nem volt feltűnő, és ezen felül minden idejét a tervének szentelte.

Utolsót szippantott a cigarettájából. A felizzó parázs fényénél megnézte az óráját. Negyed tíz elmúlt már, és Steve érezte, hogy a madaraknak már közel kell lenniük hozzá. Elképzelte magában, milyenek lehetnek a galambok lábára akasztott kis zacskók a gyémántokkal. Tizenkét apró tasak, látszólag jelentéktelenek, olyanok, amilyeneket a galambászok üzenetküldésre használnak a versenyeken. De bennük egy egész kis vagyont rejtőzik, a kulcs, amely előtte, Steve Fargo előtt megnyithatja a nagyvilágot. Ha tárgyilagos akart lenni, akkor be kellett vallania magának, hogy nyolcmillió dollár nem nagy gazdagság. De azzal is tisztában volt, hogy neki majdnem egész életére elegendő lesz. Nem voltak nagy igényei, nem akarta elpazarolni a pénzét. Persze, eleinte majd belekóstol a pezsgő életbe, hogy érezze és lássa, milyen is az. De azután majd szépen visszavonul valami nyugalmas és szép helyre, talán megházasodik, és öregségéig élvezni fogja ennek a két esztendőnek a gyümölcsét. A saját esze tudományáét. A türelméét.

Mivel a cigarettacsikket már eldobta, meg kellett nyomnia a digitális óra világításának a gombját, hogy megnézhesse, mennyi az idő. Elégedetten bólintott: öt perc hiányzott még a fél tízig. Felállt a hintaszékből, amely az eddiginél hangosabb nyikorgással tiltakozott, kinyújtóz-

tatta a karjait, a derekát, megmasszírozta a nyakszirtjét, és lement a négy lépcsőn a hátsó udvarba. Most már tényleg minden pillanatban meg kellett érkezniük a galamboknak. Határozott léptekkel a fészkerhez ment, kinyitotta az ajtót, és felkattintotta a villanyt, aztán ismét visszatért a sötét udvar közepére.

Halk suhogást hallott a feje fölött. Felnézett, és a Tejút halvány hátterén észrevette az első madarat, amint nagy kört ír le, és alább ereszkedik. Pontosan fél tíz volt. Visszasietett a fészkerbe, és kinyitotta a galambok ketrecét. Alig fejezte be, az imént érkezett első madár burrogva szállt el a válla fölött, ügyetlenül letottyant a ketrec kifutójára, és apró gombszemeivel üdvözölte a gazdáját, mintha azt mondta volna: „Itt vagyok, és a többiek is jönnek.” A madár forgolódni kezdett a párkányon, felfújta magát, tollázkodott, és közben halkán turbékol.

Steve tudta, hogy ez a turbékolás nem neki szól. Ez a galamb volt a vezérmadár, mindig ő érkezett vissza elsőként, és most a hangjával jelezte közeledő társainak az irányt. A férfi mindig tisztelettel adózott a természet megmagyarázhatatlan csodáinak, így annak is, hogy ezek az alapjában véve buta madarak mennyire okosak tudnak lenni, ha a helyzet úgy diktálja. Persze tisztában volt vele, hogy ez csak ösztön, nem tudatos gondolkodás eredménye, de akkor is csodának tartotta.

Alig telt el öt perc, és az utolsó galamb is megérkezett. Most mind a hat madár ott nyüzsgött a kifutón, egymást kerülgetve, turbékolva. Ez a turbékolás már más volt, ez neki, az embernek szólt. A madárjai elvégezte a rábízott feladatot, és most egy kis dicséretért, egy maréknyi magért koldultak, miközben egyetlen pillanatra sem vették le a szemüket Steve-ről.

A férfi minden sietség nélkül lépett a ketrechez. A madarak jól ismerték, gondja volt rá, hogy megszokják és megbízzanak benne. Gondosan kialakított reflexeik most azt mondták nekik: itt az ember, először megszabadít ezektől a súlyoktól, aztán ennivalót és vizet ad, és becsukja a ketrecet, eloltja a villanyt, és mi alhatunk, mert most ennek van itt az ideje. Minden riadalom nélkül tűrték, hogy Steve leoldja a lábukról a zacskókat, és megsimogassa a fejüket.

Steve most először érzett valamiféle izgalmat. A tenyerében tartotta a tucatszámú bőrtasakocskát, kitapintotta a bennük dudorodó tárgyakat, de azért a gyanú, hogy átverhették, ott lappangott benne. Mert mi van akkor, ha értéktelen kavicsokat gyömöszöltek a zacskókba? Az ellen már semmit sem tehet, az eseményeket nem tudja visszafordítani. És még bosszút sem tud állni azokon, akik átrázták. Nem fedheti fel a kilétét. Akárhogyan történik is, meg kell húznia magát, mert ez után az akció után egész Ausztrália rendőrsége a nyomában lesz.

„Na mondd már - biztatta magát gondolatban - legfeljebb folytatod ott, ahol abbahagytad. Kitervelhetsz egy másik dolgot, ami sikeresebb lesz.” De a remény erősebbnek bizonyult benne. Kibontotta az egyik zacskót, és mint a kártyáit gusztáló pókerjátékos, óvatosan lesett belé. Nagyot dobant a szíve. A tasak mélyén ott csillogott a két gyémánt. Steve Fargo most már tudta, hogy győzött.

Szaporán kiürítette a zacskók tartalmát a kis munkapadra az ajtó mellett. Aztán felült a pad tetejére, és levette a cipőit. Teljesen hétköznapi cipők voltak ezek, olyanok, amilyeneket minden cipőboltban lehet kapni. És mégis különböztek valamiben a többi lábbelitől: a sarkukat el lehetett csavarni kilencven fokkal, ami után a talpban megnyílt egy meglehetősen tágas üreg. Steve gondosan elosztotta a huszonnégy gyémántot, egy-egy tucatot rejtett el mindkét cipőben, aztán visszafordította a sarkot, amely halk kattanással ugrott a helyére, elrejtve a kincset.

Visszahúzta a cipőket a lábára, megkötötte a fűzőt, és könnyed mozdulattal leugrott a munkapadról. Ezzel készen volt, ellenőrizhette a következő fontos dolgot. Benyúlt a bal belső

zsebébe, és kihúzta onnan a repülőjegyet és az útlevelét. A jegy Qantas²³ 651-es járatára szólt, amely hajnali három óra tizenöt perckor száll fel a Brisbane International-ről Ciudad de Guatemala felé. Ott, Közép-Amerikában akarta Steve Fargo elkezdni új életét. Az útlevel is rendben volt, természetesen álnévre állították ki: John Lloyd volt ezek szerint a tulajdonosa. John Lloyd, a közép-szerű üzletember, akivé Steve Fargo válik, mielőtt elhagyja a hazáját.

Körülnézett a fészerben. Mintha egyetlen pillanatra kikapcsolt volna mindent mérlegelő agya, rövid ideig csak nézett, és úgy tűnt, nem tudja, mi a következő teendője. Aztán nyugodtan a galambketrechez lépett, ahol a madarak még mindig türelmesen várták munkájuk jutalmát. Szelíden a kezébe vette a vezérmadarat, egy másodpercig tartotta, aztán egyetlen gyors mozdulattal kitekerzte a galamb nyakát. Óvatosan tette le az élettelen kis testet a kifutóra, hogy el ne riassza a többi, de azok túl fáradtak voltak a hosszú repüléstől, és túlságosan bíztak a gazdájukban, semhogy gyanút foghattak volna. Egyetlen perc elegendő volt arra, hogy megölje az összes madarat. Most már jöhetett utána akárki, még a legdörzsöltebb ornitológus is, senki sem tudta volna kideríteni, kié volt ez a hat galamb.

Steve-nek most már tényleg semmi teendője nem maradt. Leoltotta a villanyt a fészerben, de az ajtót nyitva hagyta. Ha erre téved egy kóbor macska, majd megőrül a hat galambtetemnek. Akkorát lakmározhat, amilyenről nem is álmodott. Visszaballagott a házhoz, felment a verandára, és még egyszer visszanézett a fészer irányába. Aztán bement az ajtón a házba.

Martin Conroy őrnagy ügyesen leplezte az elégedetlenségét. Nem volt semmi értelme, hogy leszidja a pilótát. A fiatalember igazán megtett minden tőle telhetőt, arról pedig nem tehetett, hogy a dingó ennyire pontosan számította ki minden lépését.

- Sajnálom, főnök - feszengett kényszerrel a pilóta a támaszpont irodájában. - Sok mindenre kiképeztek, de arra nem, hogy éjjel galambokat kövessék Sydney fölött. Ilyet még életemben nem láttam.

- Nyugodj meg, én sem - felelte Conroy. - Ez az átokfajzat falhoz állított mindenkit. És tudod, mit? Annyira ügyes, hogy ha nem volnának még mindig ott a falakban azok a pokolgépek, akár drukkolni is tudnék neki, hogy sikerüljön ép bőrrel megpattannia. Akinek ennyi esze van, az megérdemli, hogy gazdag legyen. De így... - vakarta meg öszülő üstökét - így azt kívánom, hogy kapják csak el valahol, és eresszenek belé egy sorozatot.

Az őrnagy még nem jelentette Wilkinsnek a kudarcot. Fel volt készülve rá, hogy a fennhéjázó ezredes kegyetlenül letolja majd, de egyúttal azt is eltökélte magában, hogy ebben az esetben úgy beolvas neki, ahogyan még soha senkinek, és nem fog törődni sem a függetlenséggel, sem egyébbel. Conroy kiváló szakember volt, és pontosan tudta, hogy ha a hadseregnek választania kell közte és Wilkins között, az utóbbitól könnyebben fog megválni. Különben már mindegy volt: ezt az akciót, bár önhibájukon kívül, alaposan elcseszték.

Kínos volt ez az ügy, annál is inkább, mert Conroy valóban nem túlzott, amikor azt mondta Wilkinsnek, hogy a meglévő eszközökkel képtelenség felfedezni a pokolgépeket a ház falában. Ezek szerint azt az épületet továbbra is lezárva kell tartani, a lakók még csak nem is álmodhatnak róla, hogy visszaköltözzenek. Hogy ez mennyibe fog kerülni az államnak, azt meg sem merte saccolni. Hiszen azok a gazdag emberek nem barakkokban laknak most, hanem Sydney legdrágább szállodáiban. Eh, minek kell neki ezen töprengenie? Vannak nála felelősebb beosztású emberek a ranglétrán, akiknek pontosan az a dolga, hogy emiatt főjön a fejük.

²³ Ausztrália nemzeti légitársasága

A kommandó tagjai csendben ültek az irodában, és kíváncsian figyelték Conroy arcát. Tudták, vagy legalábbis sejtették, mi zajlik most le az őrnagyban, és ösztönszerűleg is mellé álltak. Felkészültek rá, hogy ha kell, megvédelmezzik.

Mintha csak ezekre a gondolatokra reagált volna, megszólalt a telefon. Senkinek sem volt annyi lelki ereje, hogy a kagylóért nyúljon, hagyták csengeni, amíg elhallgatott. De egy fél perc múlva újra kezdte. A katonák összenéztek. Conroy felvette a kagylót, és a füléhez tartotta.

- Conroy őrnagy - szólt bele színtelen hangon.

- Azt tudom, maga idióta! - hangzott a vonal másik végéről Wilkins ordítása. - Tud valami elfogadható magyarázatot adni arra, hogy miért nem kapták még mindig el a dingót? Igyekezzen tömören, pár szóban elmondani, mert meséket hallgatni nincs se kedvem, se időm!

Az ezredes kiabálása jól hallatszott a szobában, mindenki megértette a szavait. Az őrnagy hagyta beszélni, kissé eltartotta a fülétől a hallgatót, és közben körülhordozta a pillantását az embereken. Komoly arca hirtelen ezer ráncba szaladt, és elmosolyodott, majd a katonákra kacaintott.

- Nos? - sürgette Wilkins. - Mi van, megkukult, Conroy?

- Nem kukultam meg, ezredes, csak hagytam, hogy elmondja, amit akart - felelte higgadtan Conroy. - Nem szokásom a feljebbvalóim szavába vágni. Magyarázatom pedig nincs. Szóbelileg legalábbis, uram. Viszont holnap megkapja az írásbeli jelentésem, részletes beszámolóval és értékeléssel.

- Tudja, mit csinálhat a beszámolójával? - ordított Wilkins - Kitörölheti vele a seggét! Nekem most kell a jelentés, azonnal! Nekem is jelentenem kell a vezérkari főnöknek! Nem is tudtam, hogy maga ennyire nehézfejű!

- Ha nehézfejűnek tart, uram - válaszolta Conroy szándékos lassúsággal - akkor tegyen róla, hogy hozzám hasonló nehézfejűek ne rontsák a levegőt a hadseregben. Levelet mégis fog kapni holnap. Még hozzá a leszerelési kérelmemet. És ne is gondoljon arra, Wilkins ezredes, hogy még egyszer kiabálással letorkolhat. Tudja, mit mondanak mifelénk? - most már belemelegedett, és nem is hagyta az ezredest szóhoz jutni. Ki akarta okádni magából a mérgét. - Mifelénk azt mondják: aki tud, az költő, aki nem tud, az elmegy kritikusnak. Gondolja, hogy potyára evett minket a fene abban a házban fél napon keresztül? Ön, személyesen, Wilkins ezredes, jobban el tudta volna látni ezt a feladatot? Most kiabáljon, maga irodakukac! És azt sem bánom, ha hadbíróság elé állíttat. Ott is megmondhatom ugyanezt! Mi visszük a bőrünket a vásárra majdnem naponta, nem ön! Hát cserébe az a legkevesebb, hogy emberi hangon beszéljen, még akkor is, ha pulykamérges, mert nem sikerült valami! Éppen úgy fel is robbanhattunk volna, és akkor most nem volna kivel ordítóznia!

Meg sem várta, amíg Wilkins felocsúdik a megdöbbenéséből, és válaszolhat, hanem lecsapta a kagylót, olyan erővel, hogy kis híján kettétört. Egy hosszú percig tökéletes csend volt az irodában, de azután olyan nevetés tört ki, amelyen még nem sok hangozhatott fel ebben a helyiségben. Conroy és a katonái dülöngéltek a kacagástól, a könnyeik potyogtak belé, és hosszú ideig nem tudták abbahagyni. Az egésznapos feszültség, a kudarc keserű szájíze egy szempillantás alatt eloszlott, és nem maradt más utána, mint kilenc férfi egészséges, öniróniával fűszerezett nevetése.

Éjfél után tíz perccel a kocsí elindult a ház udvaráról. Steve Fargo elégedetten ült a volán mögött, és halkán füttyörészett. Eddig minden tökéletesen sikerült. A gyémántok ott rejtőztek a

cipője sarkában, a mellette lévő ülésen egy elegáns diplomatatáska feküdt, hátuk pedig egy szolid, közepes méretű Samsonite bőrönd és egy sötétszürke felöltő. Steve ruházata is ennek megfelelően diszkrét és elegáns volt. Szürke öltönyt viselt, világoskék inget és sötétkék nyakkendőt. A szemét füstszínű, fémkeretes szemüveg rejtette el félig, amely még fokozta külseje hűvös eleganciáját. Új személyazonossága még eddig nem állt ki semmilyen próbát, de emiatt nem is nagyon aggódott. A Lloyd név majdnem annyira gyakori volt Ausztráliában, mint a Smith vagy a Taylor, és az iratai szerint a lakhelye Adelaide volt. Senki sem gyanakodhatott arra, hogy a legutóbbi napokat, sőt a legutóbbi két évet Sydneyben töltötte.

Amikor elért a tengerparti főúthoz, lefékezett. Forgalom alig volt, de Steve szeretett óvatosan vezetni. Most pedig különösen ügyelt, hogy ne történjen vele semmi előre nem látott esemény. A győzelem már a kezében volt, gazdagnak mondhatta magát, és nem akarta, hogy egy véletlen hülyeség miatt itt ragadjon az országban. Sem balesetet nem akart, sem pedig azt, hogy egy átlagosnál éberebb országúti rendőr gyanút fogjon, és leállítsa. Egy hosszú percig vesztegelt az elágazásban, balra indexelt, aztán kis ívben rákanyarodott a főútra, és elindult Brisbane felé. Három órája volt arra, hogy elérje a repülőtérre, felszálljon a gépre, és örökre itthagyni a kenguruk földjét.

Az éjszaka kellemesen hűvös volt. Steve letekerte a két első ablakot, és hagyta, hogy az óceáni szellő átjárja a kocsik belsejét. Bekapcsolta az autórádiót, és zenét keresett. Kifogott egy country-zenét sugárzó adót, ezt a fajta zenét mindig is nagyon kedvelte. Ujjai a volánon dobolták a dalok ütemét, és Steve érezte, amint a ritmus a vérébe hatol. Most már mindennek simán kellett mennie. Nem volt többé visszaút a múltba.

Félúton Taree és Brisbane között, Coffs Harbournál megállt egy éjjel-nappal nyitva tartó autós vendéglőnél, és evett egy sonkás rántottát. Utána alkoholmentes, de hideg sört ivott, és egy erős kávét. Még kiment a mosdóba, kicsit meglötykölte az arcát hideg vízzel, hogy friss maradjon, aztán kiment a kocsijához, beült, és nyugodtan folytatta az útját észak felé.

Háromnegyed háromkor érkezett meg a Brisbane International parkolójába. Kiszállt a kocsiból, kivette a holmiját, aztán a kulcsot a napvédő fölé helyezte, és úgy hagyta az autót, lezáratlanul. Felöltőjét hanyagul átvette a vállán, egyik kezében a bőrönddel, másikban a diplomatatáskával belépett a terminál indulási csarnokába. Egyenesen a Qantas pultjához sietett, miközben a szeme sarkából alaposan körülnézett a csarnokban. Sehol sem látott gyanús embert. Senki sem látszott észrevenni a negyven év körüli üzletembert, aki éppen elutazni készül. A pultnál elővette a jegyét és az útlevelét, és odaadta a kedvesen mosolygó, magas, szőke légikisasszonynak.

- Van valami elvámolnivalója, Mr. Lloyd? - kérdezte kellemes hangon a lány. - Csak ennyi a csomagja?

- Csak ennyi, kisasszony - felelte Steve. - Üzleti útra megyek, pár napig maradok csak.

- Kérem, tegye fel a bőröndöt a mérlegre - mosolygott továbbra is a lány. - Úgy látom, rendben is van, nincs túlsúlya. Hová kéri a jegyet, Mr. Lloyd? Ablak mellé, vagy a folyosó mellé? Dohányzó, vagy nemdohányzó?

- Ablak mellé, ha lehet - felelte a férfi. - Igen, dohányzó.

- Egy pillanat, kérem - mosolygott a lány, és Steve beleborzongott a gondolatba, mihez tudna kezdeni ezzel a nővel az ágyban. - Tessék, Mr. Lloyd, a beszálló kártyája. A gép a tizenhetes kapunál áll, már megkezdődött a beszállás. Kellemes utat kívánok.

- Köszönöm, kisasszony - mosolygott vissza Steve, és egy pillanatig erős vágyat érzett arra, hogy azt mondja a lánynak: „Hagyj itt mindent, cicám, és gyere velem.” De nem mondta ki.

Még a bőröndje után nézett, amint az elindult a szállítószalagon, aztán megkereste a tizenhetes kaput, leadta a kártyáját, és beszállt a Boeing 747-esbe.

Már csak tíz perc volt hátra a felszállásig. Steve kényelmesen hátradőlt az ülésben, és a tegnapi Adelaide Star-t böngészte, amit az imént vásárolt meg a várócsarnokban. Körülötte nyüzsögtek az utasok, ki-ki a helyét kereste, vagy az útitársával vitatkozott, hogy ki hová üljön. A légikisasszonyok mosolygósan és türelmesen segítettek az utasoknak kényelembe helyezni magukat. Aztán lassan elült a nyüzsgés, a főstewardess előírásosan köszöntötte az utasokat, és bemutatta, miként kell kényszerleszállás esetén használni a mentőöveket, és hol vannak a biztonsági kijáratok.

A szemközti falon lévő képernyőről most eltűnt az addig ott kígyózó színes spirál, ami a Qantas emblémáját ölelte körül hol innen, hol onnan, és megjelent a szokott felirat: a dohányosok oltsák el a cigarettáikat, és mindenki szíveskedjék bekapcsolni a biztonsági övet. Steve most úgy érezte, a torkában dobog a szíve. Ez volt a legutolsó lépés, amit még meg kellett tennie, és csak a gép felszállása után hihette el véglegesen, hogy szabad és gazdag.

- George Hayes parancsnok vagyok. Üdvözli önöket a Qantas 651-es járatán. - hangzott most a hangszórókból. - Rövidesen felszállunk. Átlagos utazási magasságunk harminc-hatezer láb lesz, utazási sebességünk hatszáz mérföld óránként. A Csendes Óceán fölött kellemes az időjárás, előre láthatólag minden akadály és kellemetlenség nélkül fogjuk elérni a Guatemala City-i Simon Bolivar repülőtérre. Az utazási idő valamivel kevesebb, mint tizenkét és fél óra lesz. Gépünk, hacsak semmi sem jön közbe, sehol sem fog leszállni útközben. Érezzék jól magukat.

És meglódult a hatalmas gép. Eleinte lassan gurult, amíg el nem érte a kifutópálya elejét. Ott megtorpant, egy percig várakozott, aztán a négy hajtómű felsüvített, a Boeing nekilódult a kifutónak, egyre gyorsabban gurult, orrát lassan felfelé emelte, aztán megszűnt a remegés, amit a kerekek a betonról hoztak magukkal a géptestbe, és a repülőgép elszakadt a földtől.

Steve Fargo az ablak felé fordította az arcát, és szélesen elvigyorodott. Sikerült! Most már szabad ember volt, talpa alatt nyolcmillió dollár értékű gyémánttal, zsebében egy teljesen új személyazonossággal.

„Isten veled, Ausztrália - gondolta magában, amint Brisbane fényei egyre távolabbról kacsintottak felé. - És isten veled Steve Fargo. Mostantól csak John Lloyd létezik. A gazdag John Lloyd.”

7. Függöny

Ritchie álmosan tekintett maga elé. Nagyon rosszul aludt az elmúlt éjjel, rosszkat álmódott, és többször is fel kellett kelnie, mert olyan szomjúság gyötörte, mintha két hétig kóborolt volna a Gibson-sivatagban. Ritkán történt meg vele ilyesmi, így annál inkább a padlóra került tőle. Most a gondolatait próbálta összerakni, de sehogy sem bírt összpontosítani. Pedig az ügyelete csak alig kezdődött el, és hol van még a holnap reggel?

Szerette volna, ha valaki megmondja neki, mihez kezdjen. Állandóan az volt az érzése, hogy valami hiányzik az asztaláról, vagy a környezetéből, és tétován kereste, mi is lehet az. Amikor néhány perccel később Bartlett százados kinézett hozzá az irodájából, Ritchie olyan szerencsétlen képet vágott, hogy a tiszt elnevette magát.

- Nem való már neked ez a megfeszített munkatempó, öregem - mondta barátságosan. - Nem leled a helyed, mi?

- Nem igazán - tûnődött Gilmore. - Azt hiszem, ha vége lesz ennek a cirkusznak, és Willmot visszajön dolgozni, szabadságra megyek. - Azt már elfelejtette, hogy Bartlett mit ígért neki. Egyáltalán, mindent elfelejtett, azt is, ami tegnapelőtt történt vele ugyanitt.

Léptek hallatszottak a folyosóról, aztán kinyílt az ajtó, és belépett a futár, aki a mindennapi postát hozta a Vacluse-i postahivatalból a rendőrségre. Amint meglátta, Ritchie-ben azonnal megvilágosodott minden. EZ hiányzott neki! A levélhalmaz, amin minden reggel átrágta magát, mint szú a fán. Szórakozottan írta alá az elismervényt, és még arról is megfélemedezett, hogy néhány szó erejéig eltréfálkozzon a futárral. Úgy vetette magát a zsákra, mint egy kiéhezett fenevad, kibontotta, és a padlóra szórta a tartalmát. Bartlett százados elképedve nézte, és hirtelen nagyon megsajnálta az őrmestert. Meg tudta érteni, mit érezhet ez az ember, hiszen ő volt az első, aki pár nappal ezelőtt elolvasta azt a képtelen levelet.

Ritchie túrta, forgatta a levélhalmazt, és megátalkodottan keresett. Nagyon remélte, hogy nem lesz több nyomtatóval megcímezett halványkék boríték, ugyanakkor pedig várta, hogy a kezébe akadjon végre. Már-már lemondott róla, amikor valahonnan legalulról előkerült az ismerős boríték. Ritchie megdermedt, a századosra tekintett, mintha tőle várt volna tanácsot, ötletet, egyetlen szót csak, hogy mihez kezdjen vele.

- Itt van az átkozott - morogta alig hallhatóan. - Kíváncsi vagyok, mit tud még kiagyalni ez a dingó. Szerinted, főnök?

- Szerintem bontsd fel - mosolyodott el Bartlett. - Aztán nézzük meg, mi lapul benne.

Gilmore idegesen tépte fel a borítékot. A benne rejlő papírlap kicsúszott, és mókásan kezdett vitorlázni a padló felé, de Ritchie fürgén utánakapott. Kibontotta, megfordította, aztán csak meredt a betűkre, és nem akarta elhinni, amit olvasott.

Minden jót, barátom. Maga nem ismer engem, én ismerem magát. Befejeződött az előadás. Amikor ezt a levelet elolvassa, én már messze járok. Ezer és ezer mérföld távolságra.

Megmondhatja a feletteseinek, hogy a vírus-sztori csak blöff volt. Ugyanígy a pokolgépek meséje abban a kingsfordi házban. Egyik sem létezik, és nem is létezett sohasem. Azért talál-tam ki, hogy próbára tegyem magukat is, meg a politikusainkat is. Meg azért, hogy meggazda-godjam. És még egy okból tettem: mert szeretem a hazámat. De maguk ezt sohasem érthetik meg. És tudja, hogy miért? Mert a maguk fantáziája túlságosan földhözragadt. Mert maguk

olyanok, mint egy falka: csak együtt képesek valamilyen siralmas eredményre. Én viszont magányos vagyok, a gondolataim szabadok, és azt teszek velük, oda irányítom őket, ahová nekem tetszik.

Ha álmatlan éjszakákat okoztam magának, vagy akárki másnak, sajnálom. De megérdemelték. Tanuljanak meg önállóan gondolkodni. Használják végre a szürkeállományukat arra, amire való.

Több levelet nem kapnak tőlem, nem kell rettegniük. Nincs több fenyegetés, utasítás, semmi, ami megzavarná a nyugodt életüket, a karácsonyi készülődésüket. Részemről mostantól már nyugodtan alhatnak, de legalább annyit tegyenek meg, hogy levonják a megfelelő tanulságokat ebből az esetből.

- Láttál már ilyet? - nyújtotta Ritchie a levelet a századosnak. - Megáll az a kevés eszem is. És, őszintén, szégyellem magam.

- Te még hagyjád, öregem - vonta meg a vállát Bartlett. - De próbáld meg most beleképzelni magad a miniszterelnök bőrébe. Nem cserélnék vele, annyi szent.

Egy óra múlva a levél Canberrában volt, a kormányfő asztalán. Az idős férfi kétszer is elolvasta, és csak akkor nézett Miltonra, amikor már úgy érezte, pirulás nélkül is megteheti.

- Csödjétse össze az embereket, Harry - mondta nagyon halkán. - És hívja az összes nagy napilap szerkesztőit, meg a televíziós társaságokat. Nyilvános bejelentenivalóm van.

A titkár már ismerte a levél tartalmát, és azt is sejtette, mire készül most a főnöke. Szíve szerint megakadályozta volna ebben, de ismerte már a miniszterelnököt, és tudta, hogy az igazságérzete sohasem hagyná nyugodni, ha most nem állna a tévékamerák elé.

A politikusok zsémbesen fogadták a gyülekező hírért. Két napja éltek itt, a Parlament épületében, elzárva a külvilágtól, és ez a két nap teljesen felfordította a lelki egyensúlyukat. Mérgesek és sértődöttek voltak. Az ellenzékiek alig várták, hogy alkalmuk nyíljon beolvasni a miniszterelnöknek, a kormánypártiak, de főleg a miniszterek mélységesen szégyellték magukat. Pedig még egyikük sem sejtette, mit fog mondani a miniszterelnök.

Az ülésterem lassan megtelt emberekkel, egyre halkabb lett a suttogás, de a feszültség ott lógott a levegőben, és sem a miniszterelnök, sem Harry Milton nem volt még látható. Negyed-órával később berohant Hunter tábornok, és azonnal el is tűnt a kormányfő irodájában. Aztán megérkeztek az újságírók és a tévések, felállították a kameráikat, előszedték a reflektorokat, magnókat, mikrofonokat, és ők is azt lesték, mikor jelenik meg végre a kormány feje, és mit fog elárulni nekik.

Kingsfordban, a Citadel étteremben nagy volt a délelőtti forgalom. Alig volt üres asztal, a pincérek ide-oda száguldoztak a megrendelésekkel és tálcákkal. A sarokban, szemközt az ajtóval, egy magas polcon, tévékészülék működött magában, de senki sem figyelte a képernyőn futó képsorokat. Valami varieté ment éppen, olyasvalami, amiből tizenkettő van egy tucatban, és ha az ember egyet látott, akkor mindet látta, akár tíz évre előre is. Félmeztelen, begyes nők emelgették hosszú, kíváncsú, harisnyába bújtatott combjaikat a zene alig hallható ütemére, és egy sokadrangú énekes igyekezett reménytelenül utánozni a nagy sztárokat.

Aztán, egyszerre, valaki elkiáltotta magát, és csend lett. Az egyik pincér odament a polchoz, és felhangosította a készüléket. A képernyőről eltűnt a varieté, és helyette megjelent a Hetes Csatorna jól ismert logója, aztán egy bemondónő.

- Hölgyeim és uraim, elnézésüket kérem, hogy félbe kellett szakítanunk a műsort, de most jelentették a fővárosból, hogy a miniszterelnök úr beszédet kíván tartani. Kapcsoljuk Canberrát. - A képről eltűnt a bemondónő, egy pillanatra ismét megjelent a logó, aztán az is eltűnt, és a nézők a Parlament üléstermét láthatták, zsúfolásig megtelve. A kamera tett egy félkört, aztán a szónoki emelvényen állapodott meg, ahová most lépett fel a miniszterelnök.

Gondterhelt arccal nézett bele a kamerába, megigazította a szemüvegét, egy pillantást vetett a tőle jobbra és balra álló titkárra és a vezérkari főnökre, aztán megköszönte a torkát, és beszélni kezdett.

- Hölgyeim és uraim, Ausztrália lakossága. Két nappal ezelőtt, ugyanezen a helyen egy új törvény életbelépését kellett bejelentenem önöknek. Bizonyos, akkor még titkos körülmények arra kényszerítették a kormányt, hogy külön előkészítő tárgyalások nélkül, szinte egyik percről a másikra szavazza meg a törvényt, amely betiltotta a bevándorlást Ausztráliába, minden országból, a következő tíz évre. Nos, hölgyeim és uraim, ez elhamarkodott lépés volt a részemről. Magamra vállalom a felelősséget ezért, és ugyanakkor bejelentem a Parlament feloszlását, a magam és kormányom lemondását, és az új választások kiírását kilencven napon belül.

Az ok, amely ennek a törvénynek a meghozatalára készített, egy nagyméretű zsarolás volt, amely ellenőrizhetetlen, de nagyon is hitelesnek - és hadd valljam be, rémítőnek - tűnő fenyegetéseken alapult. Szerencsére, a fenyegetés alaptalanak bizonyult, és így hatalmas veszély hárult el mindannyiunk feje fölül. Ha nem így történt volna, és ha az illető személy valóban beváltotta volna a fenyegetéseit, akkor sokmillió ember élete került volna közvetlen veszélybe. Egyelőre nem kívánom részletezni a lényegét, de azt hiszem, a sajtó hamarosan nyilvánosságra hozza majd az egészet. Részemről azonban úgy érzem, hogy a veszély elhárulása még nem ment fel engem és kormányomat a felelősség alól. Nevetségessé váltunk, és ugyanakkor megkérdőjelezhető a hadsereg és a biztonsági szervek rátermettsége.

Itt, ezen a helyen kérek elnézést mindazoktól, akiket kellemetlenség ért az elmúlt negyvennyolc óra leforgása alatt. Azoktól, akiket egy rémhír miatt evakuálni kellett a házukból. A Parlament képviselőitől, akiket önkényesen házi őrizetre ítélt, nehogy idő előtt kifecsegiék a rémhírt. Önöktől, hölgyeim és uraim, mármint azoktól, akik a legutóbbi választásokon rám, illetve pártomra szavaztak, mert úgy érzem, visszaéltem a bizalmukkal.

Köszönöm a figyelmüket.

Az étteremben kézzel fogható volt a csend. A képernyőről már rég eltűnt a miniszterelnök, a parlament ülésterme, a Hetes Csatorna logója is, és ismét a varieté képsorai futottak rajta, de már senki sem figyelt oda. A pincér felnyúlt, és elzárta a készüléket. Aztán a csendben megszólalt egy férfihang.

- Marhák.

Csak ennyit mondott. És senki sem kérdezte meg, kire is értette.

Ritchie Gilmore elképedve meredt a képernyőre. Bartlett százados ott állt mellette, földbe gyökerezett lábbal, és nem sokkal többet értett az egészségből, mint az őrmester.

- Végül is - mondta halkan - csak ennyi történt. Ennyi, és nem több. Senki sem sérült meg, senki sem került életveszélybe.

- De kerülhetett volna - mondta Ritchie. - Nem rajtunk múlt, főnök. Mi csak beszartunk a félelemtől, és a zabszem sem fért volna a seggünkbe. - A telefonért nyúlt. Életében először nem irtózott Bell találmányától. Marilyn ma szabadnapos volt, otthon maradt.

Idegesen ütötte be az otthoni számot, és amikor hallotta, hogy az asszony felveszi a kagylót a vonal másik végén, alig hallhatóan szólalt meg.

- Drágám, jól vagy? Igen, én vagyok, ne csodálkozz. - Elhallgatott, aztán lassan, szinte tagoltan mondta: - Most már nyugodtan ihatsz csapvizet te is, a gyerekek is.

És letette a kagylót.

Utószó

Guatemala fővárosában hatalmas ünnepléssel fogadták a Karácsonyt. Vérteli spanyol temperamentummal, vidáman, sok zenével és énekkel, hívők körmeneteivel és felvonulásaival emlékeztek meg Jézus Krisztus születéséről. A latin-amerikai országokra oly jellemző ünneplés majdnem egyáltalán nem idézte a máshol megszokott látványt. Nem voltak feldíszített fenyőfák, sem fehér szakállú, piros ruhás Mikulások, sem semmi más, ami Európában, Észak-Amerikában, vagy akár Ausztráliában annyira mindennapi ezen az ünnepen.

Az Avenida Rojas egyik irodaépületének a negyedik emeletén még égett a villany néhány irodában. Ilyenkor már sehol sem dolgoztak, de itt még folyhatott a munka. Legalábbis ezt hihette volna az a járókelő, aki veszi a fáradságot, és felnéz az utcai kavalkádról a negyedik emeleti ablakokra. De senkit sem látszott érdekelni az, hogy amíg mindenki ünnepel, addig egyeseknek még tart a munkájuk. Az ő bajuk.

A jól berendezett irodában csak ketten voltak. Clara, a csinos, harmincéves titkárnő, és a főnöke. Már rég végeztek a munkával, de a nőnek még volt egy kis elintéznivalója. Tudta, hogy a főnöke, Mr. Lloyd mániákusan szereti a rendet, és mivel Újév utánig nem kellett már bejönnie dolgozni, rendet akart rakni az irodában. Most is ezen dolgozott, és közben halkán dúdolgatott.

Tetszett neki Lloyd. A férfi jóképű és széles vállú volt, de nem feltűnően. Mindig kedvesen és halkán beszélt vele, tisztelte a nőt, és Clara hálás volt ezért. A férfi nemrég érkezett az országba, de Clara nem tudta megállapítani, hogy honnan. Egyszerre csak itt volt, kibérelte ezt az emeletet, és szállítmányozási irodát nyitott. A nő hirdetés útján került ide.

A belső irodából most előjött John Lloyd. Megállt az ajtóban, és egy ideig némán nézte a karcsú nőt, amint az iratszekrények fölött hajladozik, és rendezgeti az irattartókat. Amint félprofilból látta, érzékelti tudta Clara rugalmas testének minden rezdülését. Izgató hatással volt rá a nő. Lloyd bizsergő vágyat érzett az ágyékában, és a legszívesebben rárontott volna a nőre, letépte volna a ruháit, az asztalra teperte volna, és ott helyben megkeféltte volna. Talán még sohasem kívánt meg ennyire egyetlen nőt sem. De nem mozdult. Valami azt súgta neki, hogy Clarával csínján kell bánnia. Tudta a titkárnőről, hogy katolikus, és mélyen vallásos, és azt is tudta róla, hogy még hajadon. A szexuális vágyon túl valami mást is érzett iránta.

Akaratlanul is felsóhajtott. Clara megrezzent, és ijedt mosollyal perdült meg a tengelye körül. Kezét védelmezően tartotta feszes mellei elé, és nehezen lélegzett.

- Istenem, Mr. Lloyd... Nagyon megijesztett. Nem vettem észre, hogy itt van, ne haragudjon.

- Maga ne haragudjon, Clara - felelte mosolyogva, kissé bűntudatosan a férfi. - Igazán nem akartam megijeszteni. Sajnálom. - Közelebb lépett, és megfogta a nő kezét. - Istenem, mennyire reszket. Na, ne haragudjon már!

- Nem haragszom, Mr. Lloyd - rebegte a nő. - Igazán.

A férfi gyengéden átölelte, és szelíden kényszerítette a nőt, hogy a vállára hajtsa a fejét. Alig hallhatóan súgta a fülébe:

- Kértem már, hogy szólítson Johnnak. Ne legyen annyira hivatalos, Clara. - Megcsókolta a nő haját, majd a homlokát. - Szeretem, Clara. Kérem, legyen a feleségem.

A nő nem felelt, csak bámulta Lloydot nagy, fekete, nedvesen csillogó szemével, és nagyon lassan bólintott.

- Igen, John... Ha akarja... Ha akarod, a feleséged leszek.

Vége